

Zesde
boekje

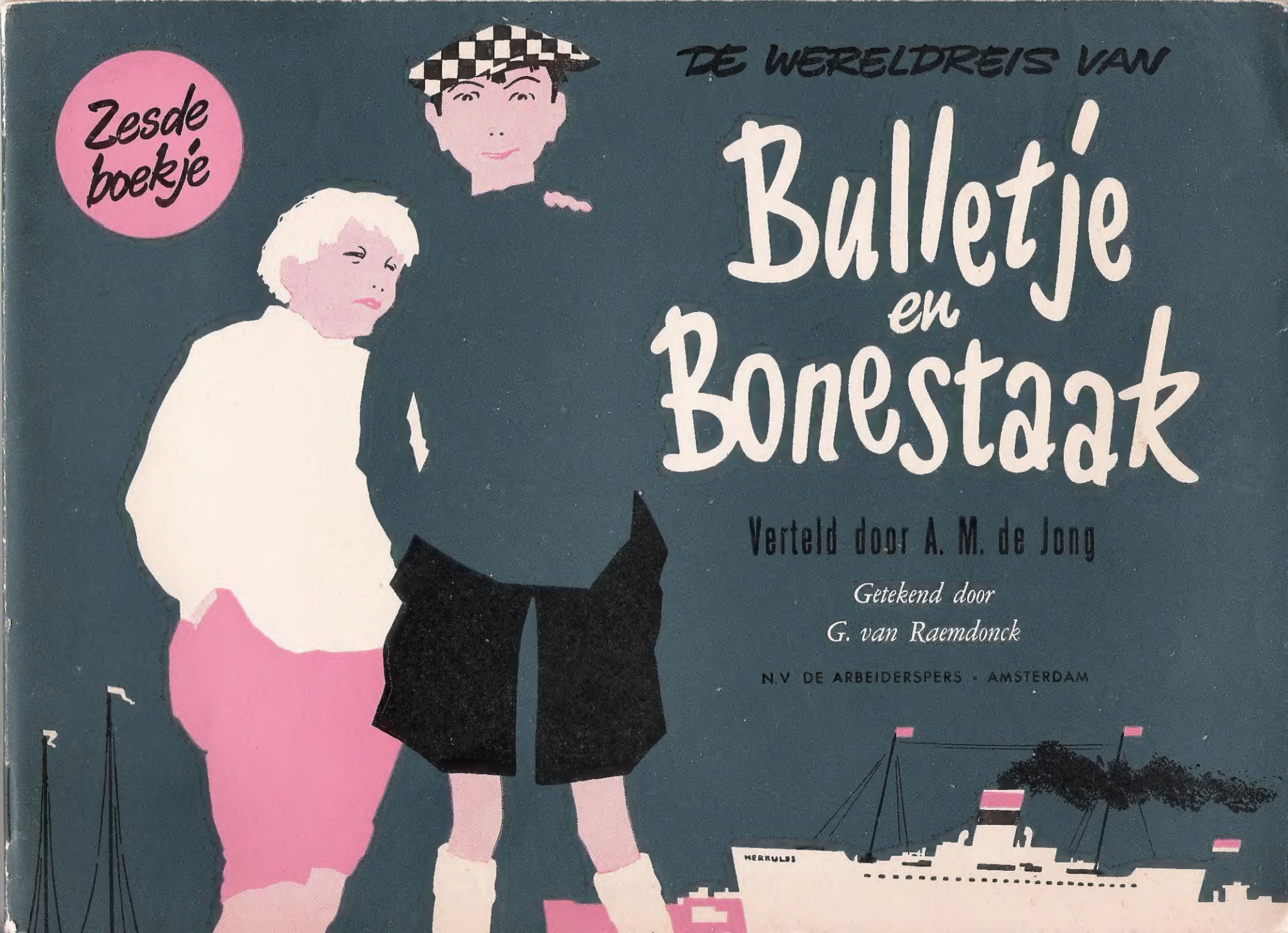
DE WERELDREIS VAN

Bulletje en Bonestaak

Verteld door A. M. de Jong

Getekend door
G. van Raemdonck

N.V. DE ARBEIDERSPERS • AMSTERDAM

DE WERELDREIS
VAN
BULLETJE EN BONESTAAK

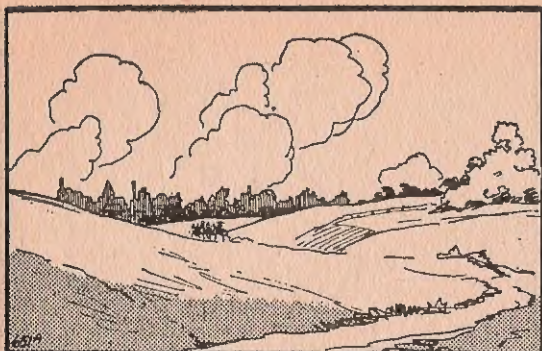
Verteld door A. M. de Jong

Getekend door George van Raemdonck

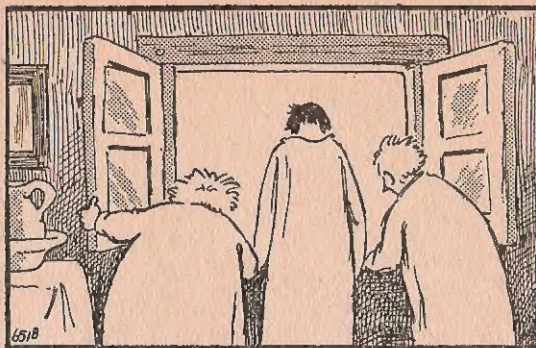
ZESDE BOEKJE

AMSTERDAM • N.V. DE ARBEIDERSPERS • 1954

Laat in de namiddag kwamen ze in Omaha aan. Nog een paar maal onderweg hadden ze nieuws opgedaan omtrent de paardendief, die gezien was door verschillende mensen. Maar ze hadden niet meer verteld wat ze van de man wisten, want ze waren bang, dat er dan te veel over gesproken zou worden en dat ie zelf nog bijtijds zou horen, dat ie achtervolgd werd. En dan was er natuurlijk geen sprake meer van, hem te vangen.

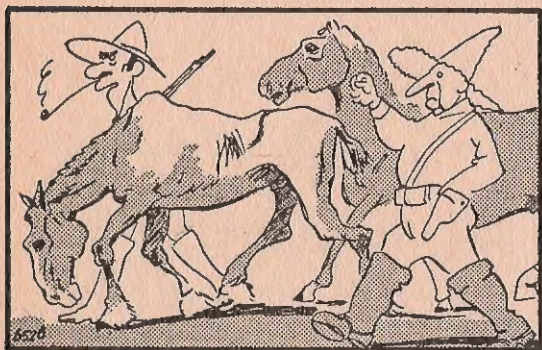

In Omaha sliepen ze allemaal in de herberg, waar Bulletje en Bonestaak de eerste keer ook gegeten hadden. De jongens vonden het lang zo fijn niet als de vorige nacht in het bos, onder de tent. Maar het vooruitzicht van de vangst van de paardendief de volgende morgen wond hen genoeg op en ze sliepen erg onrustig. Van het minste geluid schrokken ze wakker en ze waren 's morgens vóór dag en dauw al in de weer en keken door de ramen in de straat,

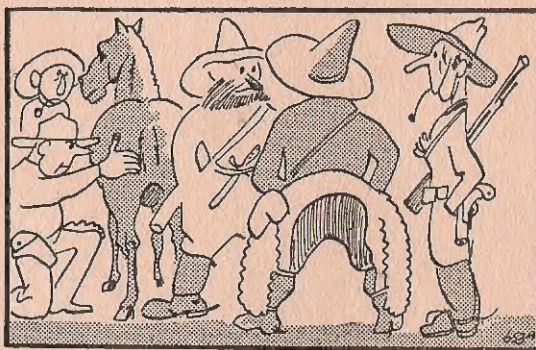

of ze de paardendief soms toevallig niet voorbij zagen komen.

Na het ontbijt gingen ze de straat op. Het gezelschap liep een beetje verspreid, omdat ze de aandacht niet te veel wilden trekken. Voorop ging Oom met Piet. Een eind daarachter kwamen Ned en Bulletje en Bonestaak. Dan volgde oude Peter met een van de vreemde cowboys en achteraan kwamen de beide anderen. Ze liepen zo, dat ze

mekaar tussen de mensen goed in de gaten konden houden, maar dat het toch niet opviel, dat ze bij mekaar hoorden. Langzaam slenterden ze de stad door in de richting van de markt. Onderweg keken ze terdege uit. Ze zagen wel allerlei mensen, die paarden naar de markt brachten, maar de zwarte hengst met de paardendief zagen ze niet. Het was erg druk in de stad. Van heinde en ver kwamen de farmers en de cowboys naar Omaha om paarden te kopen en te verkopen. Het krioelde van mannen met grote hoeden, zware rijlaarzen, patronengordels

en revolvers. De jongens vonden het geweldig interessant. Op de markt was het nog veel drukker, en Bulletje en Bonestaak wanhoopten er aan, of ze in deze mierenhoop op het grote plein ooit de paardendief zouden vinden. Vooral Bulletje was in een slechte stemming, want hij was zo klein, dat hij niet veel anders zag dan leren rijbroeken en schapevellen om lange benen. Ze slenterden rond en zochten en zochten, gingen nu en dan eens voor een herberg zitten om wat uit te rusten, maar de uren gingen voorbij, en al wat ze zagen, geen paardendief... Tot Bul-

letje en Bonestaak ineens opschrokken, toen ze Ned hoorden zeggen:

„Halloh!... daar hebben we onze man.”

„Waar? Waar?” schreeuwden de jongens tegelijk.

„Zwijgen”, bromde Ned, „anders bederf je me de hele boel.”

Hij zwaaide met zijn hoed in de lucht: dat was het teken voor de anderen, dat de dief ontdekt was. En Ned begon tussen de mensen door te dringen. Vlak achter zijn lange benen drongen Bulletje en Bonestaak mee.

En daar stonden ze bij de man met de zwarte hengst. De beschrijving van Peter kwam precies uit. Alleen had de dief niet het woeste gezicht, dat de jongens verwacht hadden. Hij zag er eerder triestig uit en vermoeid. Hij sprak met zachte stem met een farmer, die de hengst kopen wou, en keek onrustig om zich heen, alsof ie bang was, elk ogenblik de politie te kunnen zien opduiken om hem te pakken. En hij vermoedde niet, dat er al een heel kringetje om hem heen stond van mannen, die hem zochten. En die mannen keken met verstolen blikken naar de dief

en zij waren weinig vriendelijk gestemd. Maar voorlopig zei er nog niemand wat. Eindelijk waren hij en de farmer het over de prijs eens geworden en deze haalde zijn portefeuille voor de dag om het beest te betalen. Toen lei Ned zijn hand op de arm van de farmer en zei met klinkende stem: „Een ogenblikje! Ik beweer, dat dit paard door die man daar gestolen is!” De farmer keek verwonderd op. De dief werd bleek maar overigens hield hij zich goed en glimlachte alleen maar

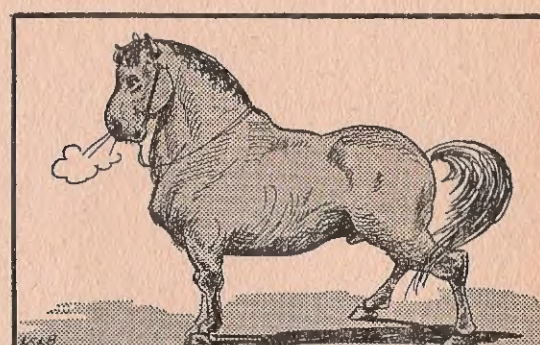
verachtelijk. Op de klank van het woord „gestolen” liepen van alle kanten nieuwsgierigen naderbij en het werd een hele oploop met in het midden het paard en de dief, Ned, de kinderen, oom en de andere jagers. De dief zei rustig: „Het is gemakkelijk om een man te beschuldigen. Maar in dit land moet je ook kunnen bewijzen, wat je zegt.” „Bewijzen genoeg, man”, zei Ned, even kalm. „Je zult knap zijn, als je die bewijzen kunt te niet doen. Peter, kom es hier.”

De oude Indiaan kwam naderbij, alles in de hand wat hij onderweg verzameld had. „Kijk, mensen”, zei Ned. „Op onze farm werden twee nachten geleden twee paarden gestolen, een mustang en deze hengst. Dit lapje hing in de stal aan een haak. Kijk het past precies in het gat van dit buis, waar of niet?” Hij hield het lapje tegen een gat in de muur van het buis, dat de dief droeg en een gemompel van instemming ging door de omstanders.

„En onderweg”, ging Ned voort, „vonden we deze haren aan een boomtak. De dief had namelijk nogal last met de wilde mustang, die ’m ontlopen is. Zijn deze haren net als die van de man of niet? Neem je hoed af!” Rustig nam de man zijn hoed af en Ned hield de haren er bij. Ze waren eender als de haren op het hoofd. Dreigende kreten gingen op. „En hier”, ging Ned voort, „staan drie volwassen mannen, die verklaren kunnen, dat deze zwarte hengst aan

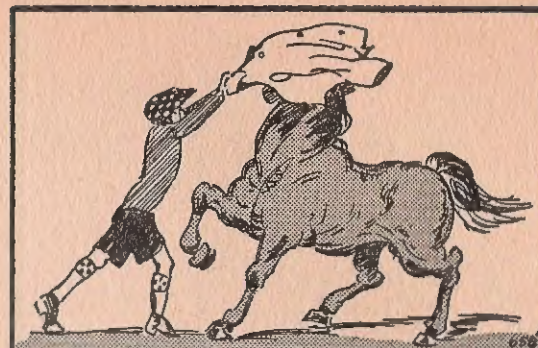
deze farmer toebehoort.” Hij wees op Oom, en deze en Peter zeiden: „Ja, dat is zo.” „Hang op de dief!” riep een boze stem en de verontwaardigde mannen begonnen op te dringen. De dief zag erg bleek, maar hij bleef rustig en hief kalm de hand op. „Wacht even, mensen,” zei hij, „Je moet naar mij luisteren.” Het werd stil en de dief zei met een rustige stem: „’t Is best

mogelijk, dat er op jullie farm een paard gestolen is, dat op dit paard lijkt. Maar 't is best mogelijk, dat jullie zelf paardendieven bent, die samenspannt om mij ongelukkig te maken. Niemand kent jullie of mij. Het is een klein kunstje om iemand door de bossen te volgen en een afgescheurd lapje goed mee te brengen en een paar haren. Maar daar bewijs je nog niets mee. Dit paard heb ik al drie jaar gehad. Dat is de waarheid en niks anders." De mensen rondom zwegen. Velen begonnen zelfs erg onvriendelijk naar Ned te kijken. Deze voelde, dat er veel

waarschijnlijk zat in wat de man zei, en dat zijn bewijzen niet zo sterk waren als hij eerst wel gedacht had. Hij werd driftig en riep: „Wou jij soms zeggen, dat ik een bedrieger ben?" „Ik zou niks zeggen", zei de ander, altijd even kalm. „Jij wou wat zeggen. Maar zeggen is niet genoeg, zie je. Bewijzen moet je!" „Hij heeft gelijk!" riep dezelfde stem, die eerst van op hangen gesproken had. Ned voelde dat hij zwak stond. Bulletje en Bonestaak voel-

den dat ook, en zij beefden van opwindung. En toen ineens, herinnerde Bonestaak zich iets. Hij keek rond. Een farmer stond er bij met zijn jas over de arm. Bonestaak rukte hem de jas van de arm, riep: „Wacht es even!" en gooide de jas over de kop van de zwarte hengst. Verbaasd keken dief en omstanders toe. Wat wou die vreemde jongen? „Wat mot dat?" vroeg de dief. „Blijf van m'n paard af." „As jij dat paard al zo lang hebt", riep Bonestaak, „vertel dan es, aan welk oog of 't blind is?"

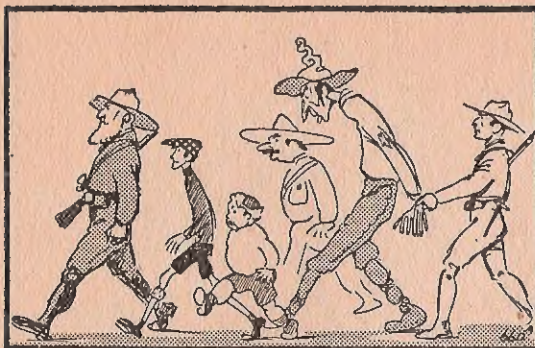
De dief schrok even. Maar hij begreep, dat hij niet mocht aarzelen en dus zei hij, op goed geluk af: „Aan het rechteroog." „Mis!" riep Bonestaak. De dief lachte en bracht de hand aan het voorhoofd. „Een mens kan zich licht vergissen", zei hij. „Ik bedoelde natuurlijk het linkeroog." Nu waren de meningen verdeeld. Sommigen dachten, dat ie 't paard echt gestolen moest hebben. Anderen geloofden, dat ie zich vergist had. Dat kon best! Maar toen trok Bonestaak met een triomfantelijk gezicht

de jas weg en riep: „Nou kan je zien, dat ie 't paard gestolen heeft, want het is helemaal niet blind!" Een gejuich brak los! De dief begreep, dat ie verloren was. Hij werd heel bleek en de armen zakten slap langs zijn lijf. Woeste kreten klonken op. „Hang 'em op! Slaat 'em dood! Schiet 'em door z'n kop!" Handsen werden naar 'em uitgestoken. Iemand zwaaide

met een lasso. Maar toen kwam Oom er tussen. Hij ging voor de dief staan en riep: „Kalmte mensen! D'r moet recht gedaan worden, maar geen moord!... Handsen thuis asjeblijft. De rechter moet 'm veroordelen. We zullen 'em naar de sheriff brengen." Ned en Peter gingen eveneens naast de dief staan. De menigte aarzelde. Heel velen voelden het meest voor de

oude manier en wilden de dief zonder meer opknopen, maar op 't laatst lieten ze zich toch kalmeren en in optocht ging het naar de sheriff, de rechter, die verder maar zien moest, wat er gebeuren moest.

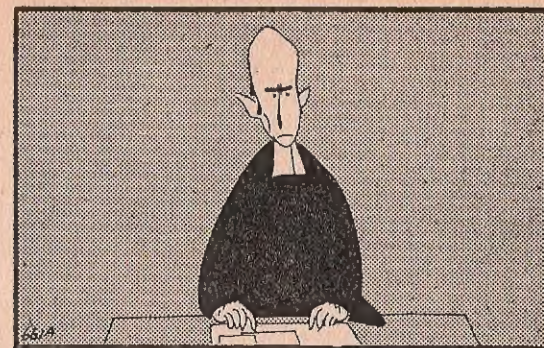
En Bonestaak werd door een paar grote cowboys op de schouders genomen en in triomf megedragen. Dat vonden ze nou es een fijne knul! een slimmerd, die de moeilijke zaak met zijn kunstje ineens had opgelost.

De dief liet zich gewillig wegbrengen. Ze hadden 'm z'n revolver en z'n geweer en z'n mes afgenomen. Met ge-

bogen hoofd ging hij tussen Ned en Peter, omstuwd door een schreeuwende menigte. En Bonestaak zag van zijn verheven zitplaats, hoe een paar grote tranen de man langs de magere wangen biggelden. En toen voelde onze vriend zich ineens veel minder trots en veel minder plezierig. Hij worstelde om los te komen en sprong op de grond en liep verder in een heel onprettige stemming mee.

Bij de sheriff werden alleen de dief, oom Ned, Peter en de jongens binnengelaten. In een grote kamer zaten ze bij mekaar en de sheriff, een lange man met een streng, glad

geschoren gezicht, zat in een hoge stoel achter een met groen laken beklede tafel. Hij keek de dief strak aan en zei: „Hoe heet je?”

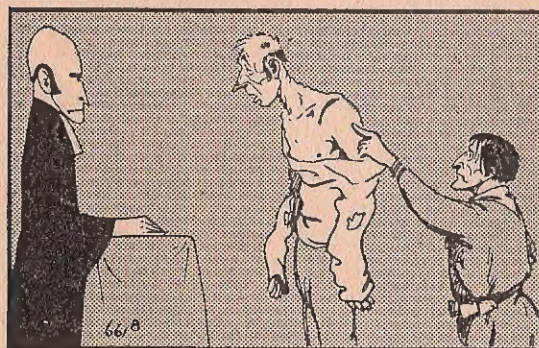
„Jack Johnson”, antwoordde de dief.

„James Jeffries meent hij”, zei Ouwé Peter.

De sheriff keek verrast op en de dief werd nog bleker dan ie al was.

„Ik dacht, dat James Jeffries tien jaar geleden doodgeschoten was bij een gevecht met de politieruiters.”

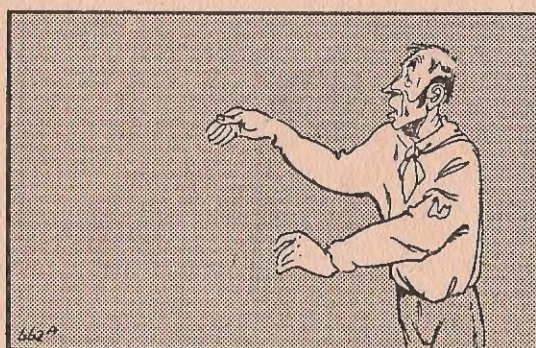
„Dat dacht ik ook,” zei de dief gauw.

„Dan jullie allebei verkeerd dachten”, kwam Ouwé Peter droog. „Dit James Jeffries is. Peter kent 'em heel goed. James litteken op z'n schouder van bijslag, die Peter gaf. Peter ook litteken van James' mes en kogels... Oah!”

„Wat heb je daarop te zeggen?” vroeg de sheriff aan de dief.

Deze maakte een moedeloos gebaar en zei zacht: „Ik zal 'et niet meer ontkennen. Ik ben James Jeffries en ik heb de paarden ook gestolen. Doe nou maar wat u wilt. Maak er

gauw een eind aan. Ik ben blij, dat 'et eindelijk zover is. Het leven van een opgejaagd dier verveelt me allang.”

„Weet je goed, dat die bekentenis je je leven kan kosten?” vroeg de sheriff ernstig.

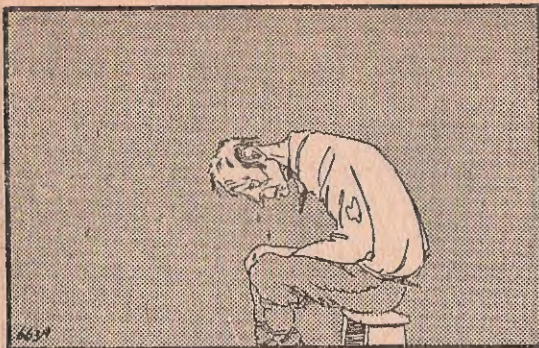
„Dat weet ik”, fluisterde James. „En 't is goed zo.”

Een poosje was het stil in de kamer. Bulleetje en Bonestaak voelden hun hart in hun keel kloppen. Ze waren helemaal vergeten, dat die James Jeffries een paardendief was en een man die nog veel meer en erger kwaad gedaan had. Ze

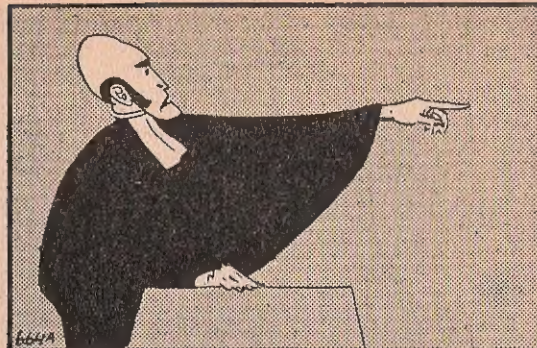

zagen daar alleen maar een moede man zitten, die heel ongelukkig was en de kans liep om dood gemaakt te worden. En Bonestaaks trots om zijn welgeslaagde list was helemaal weg! Hij verwenste het kunstje, dat hij uit een leesboekje op school onthouden had.

En toen zagen ze de schouders van de man zachtjes beginnen te schokken. En in de stilte hoorden ze hem ingehouden snikken en ze zagen tranen doorparelen tussen de vingers van zijn handen, die hij voor zijn gezicht geslagen

had. Hij huilde, zo bedroefd en ongelukkig, dat Bulletje en Bonestaak en Piet zich niet bedwingen konden en stil-
letjes mee begonnen te huilen... En ze waren nog al zo blij geweest, dat ze mee mochten om deze man op te jagen! Ze wouen nu wel, dat ze een verkeerd spoor gevolgd hadden! „James Jeffries”, zei de sheriff met harde stem, „wees een man. Als je moed hebt om slecht te zijn, dan moet je ook moed hebben om de gevolgen te dragen.” „Ik ben niet slecht geweest”, zei Jeffries. „Ik ben ongelukkig geweest. Ongelukkiger, dan u denken kan en ik huil

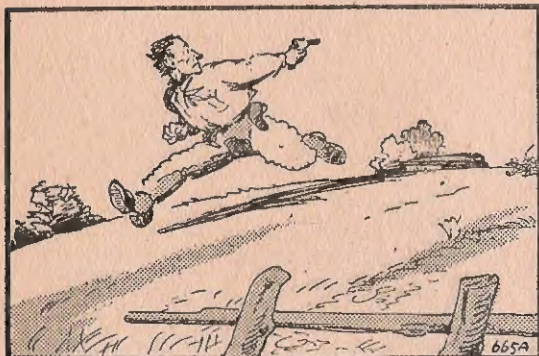

ook niet, omdat ik nou betalen moet voor wat ik gedaan heb. Ik huil om mijn verloren leven, dat slecht was, omdat ik ongelukkig geweest ben.” Even was het weer stil. Toen zei de sheriff: „Ik begrijp er niet veel van.” „Och, 't is gauw verteld”, zei James. „Als u luisteren wilt. Alles is nou toch al verloren. Ik wil nou de geschiedenis wel vertellen.” „Ga je gang maar”, zei de sheriff, „maar denk er om dat je voor de rechter staat.”

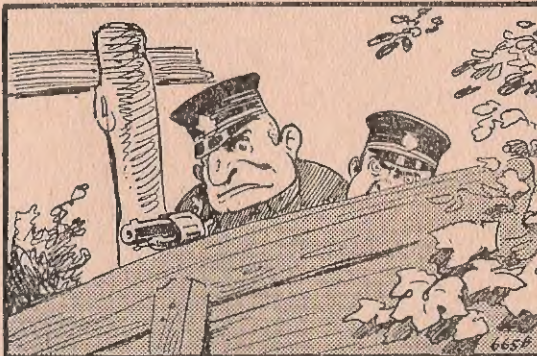

En toen vertelde Jeffries het droevige verhaal van zijn leven:

„Tot mijn twintigste jaar was ik net zo fatsoenlijk als iedereen. Ik werkte als cowboy op een farm. Op een dag werden er koeien gestolen en de verdenking viel op mij. Ik had het niet gedaan, dat kan ik bezweren, maar de bewijzen leken erg tegen me en in die tijd deden ze op de erg afgelegen farms nog helemaal zelf recht. Ze wouen me ophangen, maar ik vocht voor mijn leven en ben ontvlucht. Ik was lelijk gehavend, en in het gevecht had ik

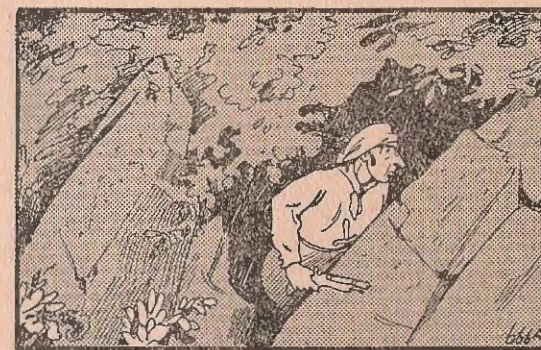

twee mensen doodgeschoten. Dat was het begin. Ik heb me schuil gehouden in de bergen en toen ik beter was, ben ik weggetrokken naar de goudvelden. Daar ging 'et een tijdlang goed, tot iemand me herkende. Die stuurde de politie op me af, maar ik was gewaarschuwd en vluchtte, voor ze kwamen. Drie weken hebben ze me achternagejaagd of ik een wild dier was, tot ik ze wist te misleiden en weg kon komen naar de andere kant van Amerika. Daar leefde ik weer als cowboy, maar een

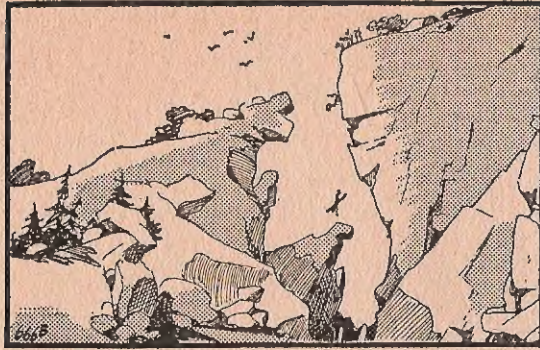
paar jaar later werd ik weer aangegeven en bijna gepakt. Ik wist, dat ze me zouden hangen, als ik gepakt werd en ik wist ook, dat ik niets gedaan had, waar ik me over hoefde te schamen.

Op de vlucht heb ik toen moeten vechten om er door te komen en zo moest ik weer mensen neerschieten. Ik kon me toen zowat nergens meer vertonen en leefde in de wildernis als een beest in zijn hol. Niemand hoeft dat voor zijn plezier te doen en ik had wat graag een nieuw leven

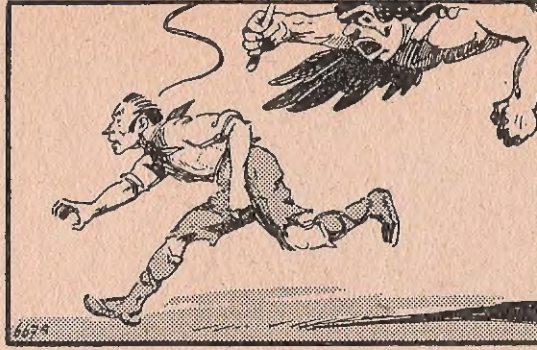

begonnen. Ik heb 'et herhaaldelijk geprobeerd, maar telkens werd ik verraden en moest weer vechten en vluchten. Zo werd m'n naam berucht en ik zwierf overal rond, als een vervolgd, vogelvrij gejaagd van de ene wildernis naar de andere.

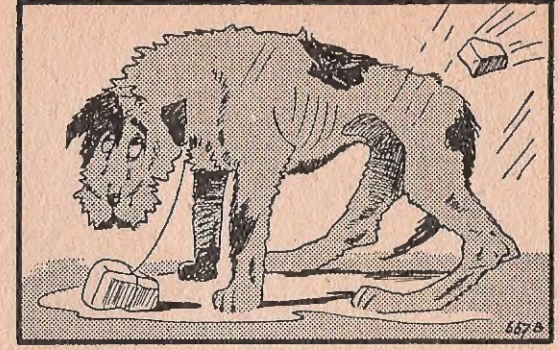
O, plezierig was het niet en voordelig ook niet. Je wordt op 'et laatst net een beest, omdat je net moet leven als beesten. Maar daarom doe je dat allemaal nog niet voor je genoeg. Ik heb heel wat mensen gedood, dat geef ik toe,

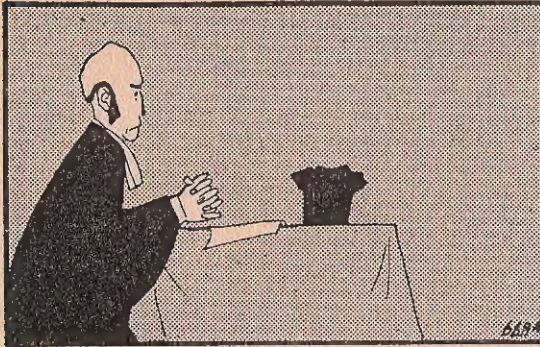
maar ik heb 'et altijd gedaan om mijn leven te verdedigen. En toen, eindelijk, dachten ze, dat ze me doodgeschoten hadden en ik ergens op de bodem van een afgrond lag. Maar ik was enkel maar gewond. En toen ik hoorde, dat ze me dood waanden, heb ik een andere naam aangenomen en ben opnieuw onder de mensen gegaan. Maar het was net of het ongeluk me achterna zat. Ik weet niet hoe het kwam, maar de mensen vertrouwden me

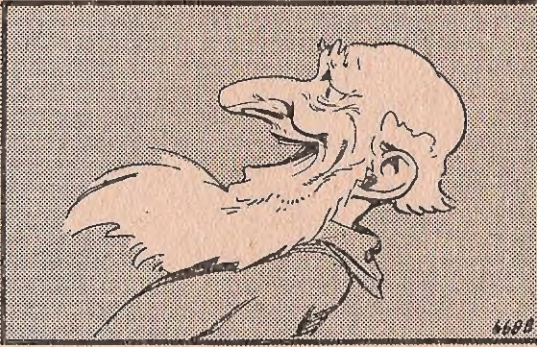
niet en toen er op een kwaje dag een paard vermist werd kreeg ik er weer de schuld van. Opnieuw moest ik vluchten. En zo is het aldoor gegaan. Ik kon op een eerlijke manier niet aan de kost komen. En ik moest toch eten, net zo goed als ieder ander mens. En dan op 't laatst word je onverschillig. 't Kan je niks meer schelen! Dan neem je maar wat je krijgen kunt, niet omdat je stelen en roven zo plezierig vindt, maar omdat je op een

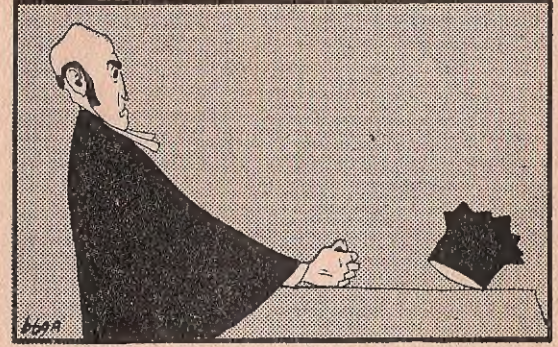
eerlijke manier niet je brood verdienen kunt. Ik zou ook wel rustig op een boerderij hebben willen wonen, en werken en 's avonds rustig mijn pijp roken, zonder bang te zijn voor spionnen en politieagenten, zonder telkens weer iemand dood te schieten, omdat je anders zelf doodgeschoten wordt. Ik heb een leven gehad veel erger dan een hond." Bulletje en Bonestaak en Piet hadden hem onder zijn ver-

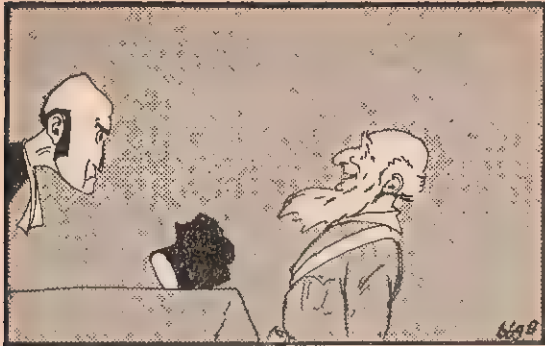
haal met grote ogen en open mond aan zitten kijken. En ook de grote mensen hadden aandachtig naar hem geluisterd. De kinderen hadden tranen in hun ogen en oom voelde, dat zijn ogen vochtig waren. Die man had dat allemaal zo eenvoudig en zonder omhaal van mooie woorden verteld en het klonk zo echt waar, wat-ie-zei. De sheriff knikte. „Ja”, zei hij nadenkend, „zulke levens zijn er, en ik heb

over jou wel eens meer verhalen gehoord, die bewezen dat je geen onmens was, maar recht is recht, en wie misdaden begaan heeft, moet er nou eenmaal voor boeten.” En toen, ineens, zonder dat iemand er iets van begreep, begon oom hardop te lachen. Dat was heel gek, want het was nou juist geen ogenblik om te lachen. De sheriff keek hem verstoord aan en ook de anderen keken vreemd op. „Wat mankeert u?” vroeg de sheriff boss.

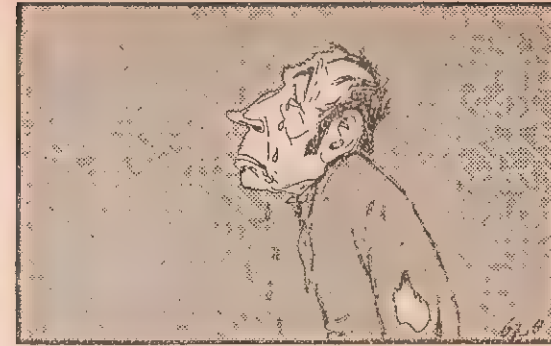
„Och, meneer de sheriff”, zei Oom, „ik zal het u maar vertellen: heel die geschiedenis van dat gestolen paard is maar een aardigheidje, een weddenschap ziet u. En dat verhaal over James Jeffries, dat weet immers iedereen, die is tien jaar geleden al dood geschoten! Jack is een cowboy van mijn farm en hij beweerde, dat ie een paard kon stelen, zonder dat wij hem konden vinden. Nou hebben we 'm achterhaald en toen hebben we, om

ons met de mensen een beetje te vermaken, d'r nog een kleine comédie aan vastgeknoot." Ik weet niet, wie er meer verbaasd was, de dief, de jongens, Peter, Ned of de sheriff. Maar zeker is, dat de sheriff het eerst van zijn verbazing bekwam. Hij keek Oom door-dringend aan en dacht een hele tijd na. Het was muisstil in de kamer. Waar moest dat nou op uitlopen? Na een lange tijd van zwijgen klaarde het gezicht van de sheriff op.

„Wel”, zei hij, „daar ben ik lelijk ingevlogen, dat moet ik toegeven. Eigenlijk moest ik daar heel boos om zijn, want je mag een rechter niet voor de gek houden. Maar ik kan wel tegen een aardigheidje!” Toen stak hij Oom de hand toe en ging voort: „Nou vriend, wel thuis, ga maar gauw met je kinderen en je cowboys naar je farm terug. Maar één ding moet je me beloven: kom af en toe met me

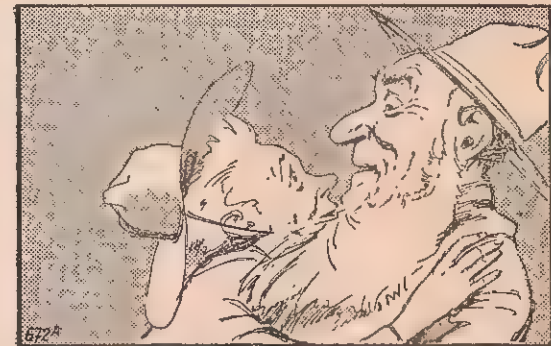
praten om me te vertellen hoe jullie het allemaal maken en vooral die grappenmaker van een Jack Johnson!” Nog even keek hij de paardendief scherp aan, en ging daarop de kamer uit. De achtergeblevenen keken elkaar en toen Oom aan. En Oom lachte stiltejes voor zich heen. En toen begon Jeffries ineens onbedaarlijk te snikken. Oom ging naar de man toe, en klopte hem bemoedigend op de schouder.

„Kom, kom, Johnson”, zei hij, „schei nou uit met jammeren. De grap heeft nou lang genoeg geduurd, hè.” „De... de... de grap?” stotterde de man. En toen viel hij ineens uit: „Och waarom hebt u dat voor me gedaan? Had maar liever niks gezegd, dan hadden ze me over een paar dagen opgehangen en alles was voorbij geweest. Nou moet ik weer van voren af aan hetzelfde beginnen!”

„Hoor es even, vriendje”, zei Oom met een zware stem, „ik ben een Hollandse boer en een Hollandse boer laat z'n eigen niet graag tegenspreken. En zo staat alles van nou af vast: jij bent Jack Johnson, en je bent cowboy bij mij op de farm, en ik zal je laten werken, dat je naden kraken en as je wat durft te zeggen, ransel ik je af. Begrepen?” Toen zei de man niets meer. Maar hij pakte ineens Ooms hand en gaf daar een zoen op. En zelfs Bullejie

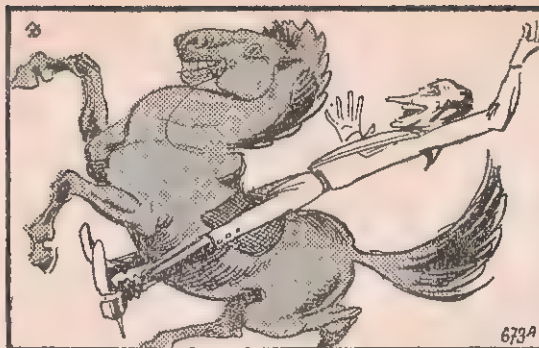
en Bonestaak lachten daar niet om. Ook niet, toen Piet zijn vader om de hals sprong en hem een dikke zoen in zijn baard gaf. De nieuwe Johnson keek Ned en Peter aan. En Ned stak zonder wat te zeggen zijn hand uit en drukte de hand van de nieuwbakken cowboy. En zelfs de oude indiaan deed hetzelfde. Maar Ned zei er achter: „Eén ding vertel ik je, Johnson: je hebt nou zelf gezien, wat voor soort man de baas is. As je hem ooit reden geeft

om zich te schamen, draai ik je met deze handen de nek om."

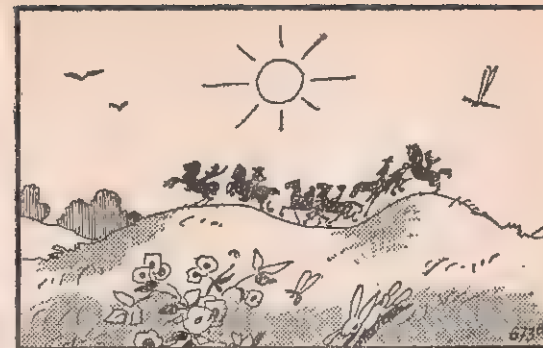
„En daar zou je gelijk in hebben", zei Johnson. „Maar het zal niet nodig zijn, maak je daar niet ongerust over."

„Genoeg gekletst", riep Oom met zijn vervaarlijke stem. „Vooruit, naar buiten, te paard en naar huis. Die drommelse weddenschap heeft ons nou al tijd genoeg gekost. En Johnson moet nog een hele uitrusting kopen ook. Als je maar weet, dat ik die onkosten van je weekgeld afhou!"

Wie een paar uur later een troepje ruiters over de weg had zien draven met aan het hoofd een lange cowboy op een zwarte hengst, splinternieuw in de kleren en met een gezicht zo blij of-ie pas de honderdduizend uit de loterij getrokken had, zou niet gedacht hebben, dat deze man een berucht struikrover was en een ogenblik tevoren nog in gevaar verkeerd had om opgehangen te worden. Hij liet zijn paard dansen en zong af en toe.

Bulletje en Bonestaak zòwel als Piet waren uiterst tevreden

met de afloop van het avontuur. En Oom scheen ook niet ontevreden te zijn. Hij floot tenminste voortdurend en praatte en lachte met Ned en Peter. Het was een plezierige rit in het mooie weer. En allen waren ze in een beste luim, omdat ze voelden, dat er iets fijns gebeurd was. Een voor een verkondigden ze de lof van de sheriff, die zo'n aardige en rechtvaardige rechter was.

„Geloof jij, dat de sheriff geloofde, dat Oom de waarheid sprak?" vroeg Bulletje aan Piet.

„Bè je?" zei Piet. „Hij wist het best, maar hij wou Jefries... eh Johnson nog een kans geven!"

„Ik vind 'et bar fijn," zei Bulletje, „ik ga een beetje naast Johnson rijden!"

Dat deed ie, en Johnson keek hem aan en lachte tegen hem en prees hem, omdat ie zo goed rijden kon. En daaraan kon Bulletje meteen zien, dat dit geen slechte man was, zei hij later.

's Avonds kampeerden ze in het bos.

Toen Johnson weg was om hout te zoeken, zei Oom: „Willen jullie er allemaal om denken, dat er op de farm niemand mag weten, wat er gebeurd is? We hebben het tweede paard ook langs de weg gevonden. En Johnson is een gewone cowboy. Geen mens mag hem verdenken, anders begint dezelfde ellende misschien weer."

En daarmee was het laatste woord over de kwestie gesproken.

Het ging precies, zoals Oom gewild had. Op de farm wist

niemand dan de dievenjagers en tante, wie de nieuwe cowboy was. En hij werkte met de anderen mee, en was een beetje zwijgzaam, maar niemand merkte iets vreemds aan hem. Hij werd vertrouwd en dat was een vreemd gevoel voor hem, maar een heel prettig gevoel. En toen Bulletje en Bonestaak een paar dagen later tegen de avond langs de schuur kwamen, zagen ze hem zitten, met een pijp in de mond.

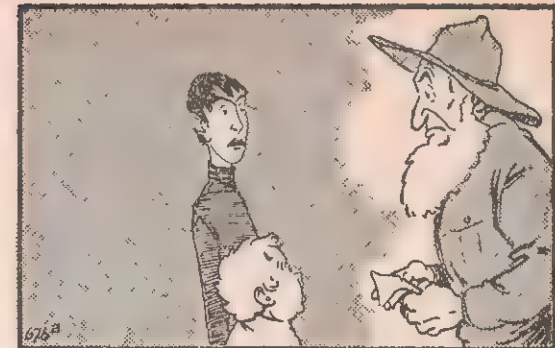
„Dag Johnson," zei Bulletje, „fijn hier hè?"

Johnson pakte hem bij zijn schouder en trok hem naar zich toe.
 „Fijner dan jij denken kunt, Bulletje”, antwoordde hij.
 „Precies wat je graag wou, Johnson”, zei Bonestaak, „met een pijp 's avonds op de boerderij.”
 „Ja, precies”, zuchtte Johnson. „En ik had niet durven dromen, dat het nog es zo zou worden.”
 Bulletje en Bonestaak waren er verlegen mee, zo echt blij als die grote man was en daarom zeiden ze maar gauw

welterusten en gingen naar binnen. En net toen ze even binnen zaten, kwam er een ruiter het erf op rijden, die afsteeg en naar de deur liep. „Post”, riep hij, en hij liep gauw naar voren. Het was een telegram. Piet gaf het aan zijn vader.
 „Gauw kijken, wat er in staat!” riep hij.
 Oom las het telegram. Toen keek hij Bulletje en Bonestaak aan en zei: „Treurig nieuws voor de heren! Bulletjes vader is vanmorgen op de trein gestapt, om ze af te halen.”

„Hééé! Nou al?” riepen Bulletje en Bonestaak en Piet en Marie door elkaar.
 „We zijn pas hier”, beweerde Bulletje verontwaardigd, maar Oom rekende uit, dat het op twee dagen na al vier weken was.
 „Bijna vier weken al?” verbaasde Bonestaak zich. „Je zou denken, dat het nog amper twee dagen was!”
 Toen vroeg Bulletje:
 „Wanneer moeten we naar de trein om vader af te halen?”

„Morgen vroeg”, antwoordde Oom. „Dan zijn we net op tijd in Omaha. Gaan jullie mee?”
 „Nou, nogal wiesde”, lachte Piet, en Bonestaak voegde er bij:
 „Nee, we zullen daar thuis blijven!”
 „Ja, maar ik kan deze keer niet mee”, vertelde Oom. „Dan moet Ned maar gaan. En wat zou je d'r van denken, moeder, als jij ook eens meeing.”
 „Ja! Ja! Ja! Ja!” juichten de kinderen.

Maar moeder trok een bedenkelijk gezicht en zei:
 „En wie moet er dan voor de boel zorgen, als ik weg ben?”
 „O”, zei Oom lachend, „we kunnen best buiten jou hoor! Maak je daar geen zorg over!”
 En toen was Tante zó beledigd, dat ze meteen ja zei!
 „Mogen we dan te paard gaan?” vroeg Bulletje. Hij was erg verlangend om zijn vader te laten zien, hoe fijn hij en Bonestaak paard konden rijden. Oom trok een bedenkelijk gezicht.

„Jongen”, zei hij, „dat zal moeilijk gaan. Wie moet dan de paarden terug brengen?”
 „Nou, wij zelf toch!” riep Bonestaak.
 „Maar de stuurman heeft natuurlijk geen tijd om mee naar de farm te komen”, zei tante.
 Daar hadden de jongens helemaal niet aan gedacht! Dus ze zouden hier vandaan gaan en dan meteen doorreizen naar New York? Ja, dat dacht Oom ook wel. De kinderen keken allemaal wel een beetje sip. Het kwam zo onver-

wachts! Oom zag wel, dat het ze erg tegenviel en om hen te troosten zei hij toen:

„Nou, als Ned er geen bezwaar tegen heeft om de paarden leeg mee terug te brengen, mag jullie te paard gaan.” En dat was werkelijk een grote troost voor de verwoede ruiters.

Dat was een hele afscheidnemerij die volgende morgen! Bulletje en Bonestaak liepen de hele farm af om iedereen een hand te geven, en gedag te zeggen. De twee ouwetjes,

Peter de Indiaan, en Dick, de goudzoeker, schudden meewarig het hoofd. Zij vonden het toch maar een heel ding voor twee zulke kleine jongens, om naar die grote onbetrouwbare zee te gaan... De wereldreizigers wisten, dat het goed bedoeld was, maar anders zouden ze zeker kwaad geworden zijn, want ze hielden er niet van, beklaagd te worden.

Toen eindelijk de grote wagen van het erf afreed, stonden al de cowboys, de meiden en de knechts met Oom te

wuiven en te zwaaien met hals- en zakdoeken, en de lange Johnson keek zo treurig, dat Bulletje en Bonestaak het een beetje te kwaad kregen.

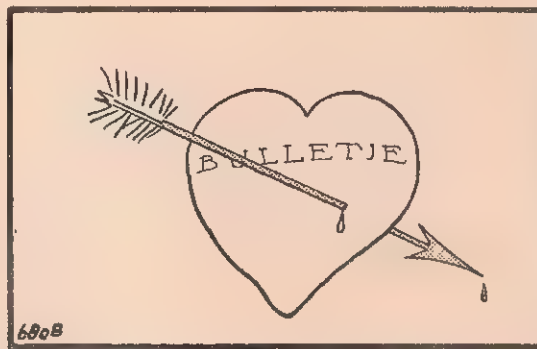
„Ik wist niet dat ze zoveel van ons hielden!” piepte Bulletje. Bonestaak slikte en bromde:

„Stel je niet zo an, asjeblijft!” En toen was Bulletje trots om langer verdrietig te zijn.

Snel reed het kleine gezelschap de weg af. Telkens keken Bulletje en Bonestaak nog eens naar de wuivende vrienden

van de farm, maar eindelijk maakte de weg een bocht, en toen kwamen ze in het bos en was de boerderij aan hun oog onttrokken. Bulletje zuchtte. Bonestaak keek hem nijdig aan, want hij kon niet velen, dat iemand liet merken, dat hij iets naar vond, als hij zelf ook moeite had om zich goed te houden. Daarom begon hij een liedje te fluiten. Bulletje keek hem verwijtend aan. Het deed zijn gevoelig hartje zeer, dat die Bonestaak weer zo onverschillig was, terwijl ze toch zoëven afscheid genomen hadden van een

hele troep goeie, beste vrienden, die ze misschien nooit meer terug zouden zien. Maar Bonestaak hield midden in zijn liedje op, en hoestte en snoof verdacht. Dat deed Bulletje weer een beetje goed en troostend zei hij:

„Nou, huil maar niet, hoor... 't gaat wel over!”

Waarop Bonestaak nijdig antwoordde:

„Verroest jij, en huil zelf!”

Toen zei Piet:

„Maken jullie nou voor één keer eens geen ruzie en denk er

om, dat je van de rit zoveel geniet als je maar kan, want voorlopig zul je wel geen paardenrug meer onder je hebben, en geen grote Amerikaanse bossen meer zien.”

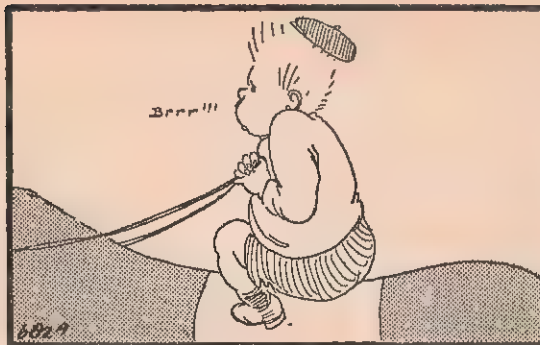
Dat was natuurlijk waar, en Bulletje en Bonestaak keken elkaar wat vriendelijker aan, glimlachten even en toen zei Bulletje:

„Nou ja... wij menen 'et zo kwaad niet, wat jij Bonestaak?”

„Wel nee”, bromde Bonestaak, „maar die graskevers hier

in Amerika begrijpen immers toch nooit, hoe fatsoenlijke Hollandse jongens met elkaar omgaan!" Dat was voor Piet bestemd, en Bulletje deed er verheugd nog gauw een schepje op: „Nee, hè, dat is gek, maar die zijn zo verschrikkelijk stom, dat je d'r versted van staat. Daar heb je nou die Piet... een goeie jongen, daar wil ik niks van zeggen, maar stom!... en een sjsieslijmer... daar word je gewoon koud van!"...

Maar Piet kende zijn vriendjes al, en maakte zich niet boos. Hij grinnikte alleen, en zei: „Maar flink koud worden, Bulletje, dat is goed voor dikke jongetjes in dit weer.” „Zie je nou!” kraaide Bulletje. „Hij kan geen eens behoorlijk boos worden, die dooie!” Bulletje had steun verwacht van Bonestaak, maar die vond het veel te heerlijk, dat zijn vriendje geplaagd werd, en zei dus vol overtuiging:

„Hij zou wel gek wezen als hij boos werd om de flauwe praatjes van een nijdig dikzakje!” Bulletje voelde zich diep gewond in de edelste gevoelens, en hij dreef zijn paard wat dichters naar Bonestaak toe om hem een ferme opstopper te kunnen verkopen, maar die had hem al lang in de smiezen, zette zijn paard aan en draafde snel weg. En Bulletje er achteraan. Toen bleven Piet en Marie ook niet achter en daar stooft het stel langs de weg met een vaart, of ze voor de avond nog in Omaha

wilden zijn. Tante schudde in de wagen het hoofd tegen Ned, en zei: „Dat goedje kan nooit eens rustig zijn! Altijd moeten ze kibbelen, en vechten, en rumoer maken!” Ned lachte. „Ja”, zei hij vrolijk, „en da's nou net het fijnste van dat stel. Dat komt, omdat ze zo gezond zijn, zie je! Dat moeten ze op de een of andere manier tonen. Altijd moeten ze in beweging zijn, en liefst zo hard mogelijk. Als dat soort jongens en meisjes er rustig en braaf bij neer zit, dan zijn

ze ziek, of ze hebben een reuze ondeugende streek uitgehaald!” „Jij schijnt er verstand van te hebben”, lachte Tante. „Natuurlijk!” riep Ned. „Ik ben zelf ook zo'n gezonde boef geweest, en dat ben ik nog lang niet vergeten... Kijk die schooiers nou achter mekaar aanhollen... Hééé, hardrijders... kom es terug!... D'r is een wolf te zien! Een wolf!” Een wolf? Midden in hun dulle ren hielden de kinderen de

paarden in, en keerden om en kwamen hard aanvliegen. Een wolf? dat moesten ze zien!... Ze namen niet eens de tijd om te schrikken of bang te worden. Ze hadden alleen Neds schallende stem gehoord, die riep, dat er een wolf te zien was! En daar stoven ze naar de wagen terug, en ze waren er in een oogwenk en schreeuwden door elkaar: „Waar?... Waar?... Waar is die wolf, Ned?... Waar is ie?”... En tegelijk keken ze overal in 't rond tussen de bomen en

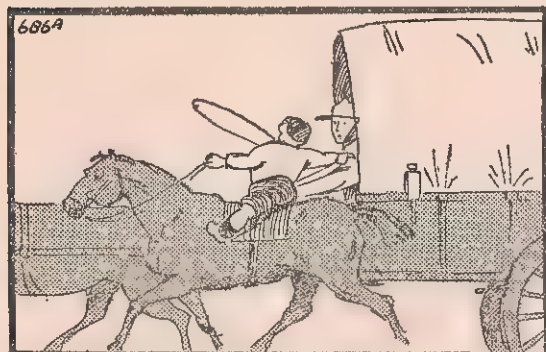
struiken, maar hoe ze ook keken, een wolf ontdekten ze nergens. Ongeduldig zagen ze Ned aan, die nog maar aldoor zweeg. Bonestaak hield het niet langer uit en riep: „Toe nou toch, Ned, zeg dan, waar die wolf te zien is!” „Bij Hagenbeck in 't circus”, zei de cowboy toen met een ernstig gezicht. Verbluft keken de vier kinderen hem aan. Zij hadden helemaal niet verwacht voor de gek gehouden te worden, en daarom begrepen ze de mop pas goed, toen

Tante en Ned in een lach schoten om hun onnozele gezichten. „Hè, wat aardig!” smaalde Bulletje, en Bonestaak voegde er dreigend achter: „Zijn geluk, dat ie veilig in de wagen zit. Een kunst om iemand voor de gek te houden, die niet bij je kan komen!” „O”, lachte Ned, „als je met me boksen wil, zal ik wel even stoppen en uit de wagen komen!” „Nee”, zei Bonestaak wijs, „blijf maar waar je bent, want

ik geloof, dat ik je zo ongenadig zou aflossen, dat je niet meer mensen kon. En waar moest Tante dan blijven?” Tante bedankte Bonestaak dat ie zo lief was, aan haar welzijn te denken, en Ned vertelde, dat ie nog nooit zo blij geweest was er zo goed te zijn afgekomen. En Piet vond, dat het toch maar bar dun was om je reisgezelschap zo akelig, misselijk flauw te beduvelen, en dat Bonestaak veel te genadig was voor Ned. Hij eindigde: „Als ik zo sterk was als Bonestaak, was je d'r zo niet af-

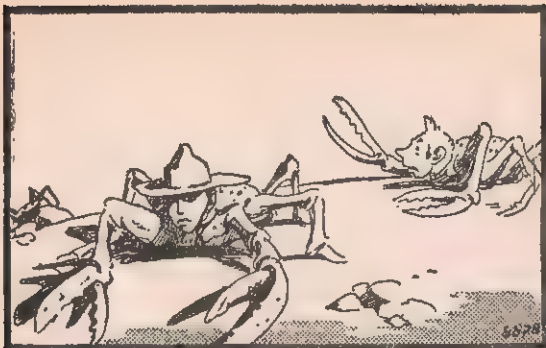
gekomen, mannetje!” En toen keek Bonestaak hem aan, of dat soms als een belediging bedoeld was? Bulletje zon op wraak. Hij vond, dat je je als behoorlijke jongen zo iets niet kon laten welgevalen. En een eind verder kwam hij ineens naast de wagen, wees achteruit, en riep: „Ned, je verliest wat!” Meteen liet hij zijn paard vooruit schieten, net of ie 't niet houden kon. Ned keek achterom en riep Bulletje achterna:

„Wat dan?” Ned stopte en sprong van de wagen. Allemaal kwamen ze er bij en zochten en keken, maar zagen nergens iets, dat uit de wagen gevallen kon zijn. Na een hele poos kwam Bulletje terug, en Ned vroeg: „Nou, wat heb ik nou verloren?” „Zie je dat niet eens?” zei Bulletje verwonderd. „Het spoor van de wielen ligt anders de hele weg over.” Ned begreep het in eens en stak zijn grote hand naar Bul-

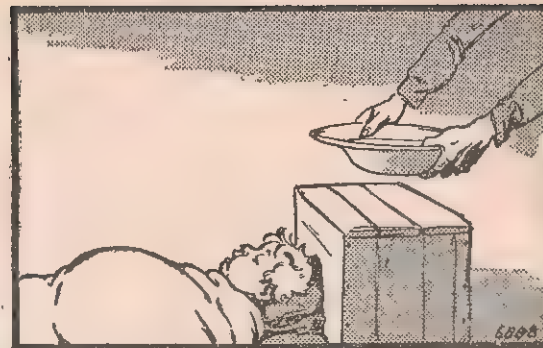
letje uit, maar die was al weg, en lachte, dat hij schaterde, en de anderen deden al net zo. Tante zei, dat ze het een schandaal vond dat een kleine jongen een grote cowboy voor de gek dorst te houden, en Ned zei, dat Tante daar groot gelijk in had, en dat het niet te pas kwam. Maar hij kon het niet helpen, dat hij toch lachen moest, en onmogelijk boos kon worden op die kleine dikke grappenmaker, die nooit na kon laten om wraak te nemen als hij zelf beetgenomen was. En dus klom

hij weer in de wagen en beloofde zijn best te doen om Bulletje nog een poets te bakken eer ze afscheid namen. 's Avonds kampeerden ze in het bos, en Ned zei tegen Bulletje en Bonestaak:
„Geniet er nog maar eens goed van, want voorlopig zullen jullie niet meer slapen onder die heerlijke blote hemel en weer opgesloten worden in zo'n stinkende, benauwde scheepskooi!” „Niks stinkend en niks benauwd”, riep Bonestaak verontwaardigd, en Bulletje zei:

„Stiekum laten praten, Bonestaak. Wat weten die landkrabben van het zeemansleven?” Moeder en Marie sliepen in de wagen. Voor de anderen sloeg Ned een tent op, en daar kropen ze gezellig bij elkaar in. Bulletje lag nog nauwelijks in zijn 'dekens gewikkeld, of hij sliep al, lekkertjes achterover op zijn dikke rug. Ned keek naar die leuke, bolronde toet, en zei tegen Piet en Bonestaak:

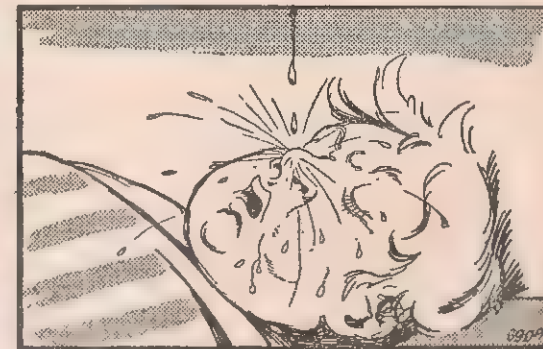
„Stil... nou zullen we die kleine plaaggeest nog es lekker te pakken nemen!” Daar hadden de vrienden niets op tegen. Ned zette een kistje overeind achter Bulletjes hoofd. Daarop plaatste hij een wasblik vol water. Hij trok een draadje sajete uit zijn sok, lei die met het ene eindje in het water, en liet het andere boven Bulletjes gezicht bengelen. Vol belangstelling keken Piet en Bonestaak toe. Zij begrepen eigenlijk niet goed, wat dat worden moest.

„Nou maar goed toekijken en afwachten”, zei Ned. „Zo meteen zal je iets lollijs zien gebeuren!” Zwijgend zaten de drie samenzweerders bij het arme slapende Bulletje, die niets vermoedde van de onheilen, die hem boven het hoofd hingen. Neds elektrische zaklantaarn belichtte precies de hangende draad en het gezicht van de vreedzame kleine slaper... Langzaam zagen de toeschouwers de draad zwellen van het water, en toen kwam aan de onderzijde een heldere druppel, die al groter en

groter werd. Nu begonnen Piet en Bonestaak te begrijpen, waar het heen moest... Zij stieten elkaar aan en grinnikten onderdrukt. Ned lei zijn vinger op de lippen, en dadelijk waren de anderen zo stil als muisjes. Met ongeduld verbeidden zij het ogenblik dat de druppel vallen zou... Nog eventjes, en... pats!... daar viel de druppel op het puntje van Bulletje zijn neus! Hij spatte uit elkaar, en heel kleine, dunne straaltjes liepen van het dikke neusje naar de dikke wangen!...

Bulletje trok even met zijn neus, maar sliep rustig door. Bonestaak en Piet waren wel wat teleurgesteld over de uitwerking van Neds machinerie, maar die fluisterde: „Stil maar even... zo meteen zal je wel anders piepen!” Daar kwam de tweede druppel al op de omhoog geheven neus. Deze maal trok Bulletje zijn mond op een zotte manier scheef en knipperde met zijn oogleden. De jongens kregen meer vertrouwen in de proefneming! De derde druppel was oorzaak, dat Bulletje een hand

naar zijn gezicht bracht en als een razende over zijn neus wreef. En toen werd het iedere keer al komieker. Hij snuffelde, hij likte met het puntje van zijn tong, hij draaide zijn hoofd op zij, en bij de volgende druppel weer terug en trok iedere maal malle gezichten, zodat Piet en Bonestaak de grootste moeite hadden om zich goed te houden. En toen hij water in zijn neusgaten kreeg en hevig niesde, hielden zij het niet langer uit en brulden van het lachen. En Ned brulde mee... Bulletje schrok wakker van hun

luidruchtige vreugde. Slaperig en verbaasd keek hij rond, zonder dadelijk te weten, waar hij was. Zijn ronde snoetje stond zo onnozel, dat de anderen nog harder moesten lachen. Toen voelde Bulletje met een aarzelend gebaar aan zijn gezicht, en trok vies zijn hand terug, toen hij het nat voelde, en heel zijn gezicht was één stuk schrik en afschuw. Bonestaak stikte haast in zijn pret. Piet duikelde gierend over zijn hoofd en Ned schaterde. Maar nu werd Bulletje klaar wakker. Hij keek verwon-

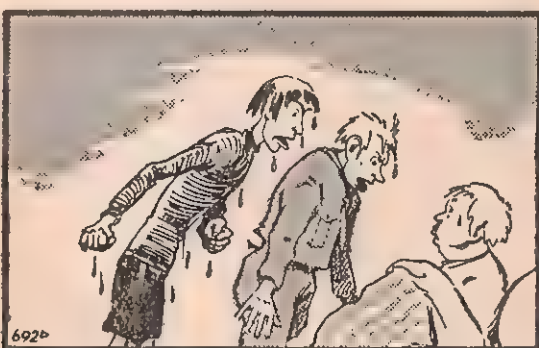
derd rond, waar dat water vandaan gekomen kon zijn, en toen zag hij de bak op het kistje staan. In een ogenblik was hij op de been, en zonder er lang over na te denken, pakte hij het wasblik met zijn twee handen beet en slingerde de inhoud naar zijn gillachende plaaggeesten... Die kregen alle drie eerlijk hun portie ervan en het was ineens vreemd stil in de tent!... Alleen Bulletje, de wraakgierige, lachte zachtjes.

Bonestaak had een plens water in zijn mond gekregen en

zich lelijk verslikt. Hij hoestte en proestte en rilde en mopperde. Piet was zo nat als een poedel en zat het water uit zijn ogen te wrijven en uit zijn haren te schudden. En Ned was achteruit gesprongen, maar hij was ook kletsnat, en eventjes geschrokken van dat onverwachte bad! Maar hij was de eerste, die weer begon te lachen, en hij kon haast niet tot bedaren komen. Piet en Bonestaak lachten echter niet!

Toen de lange weer praten kon, begon hij dadelijk tegen Bulletje uit te varen. En Piet hielp hem trouw, en verzon al

de beledigende bijnamen, die Bonestaak zo gauw niet te binnen wilden schieten. En dat boosaardige Bulletje was weer in zijn dekens gekropen en zat met een zeldzaam eigenwijs gezicht maar te knikken, goedkeurend en heel tevreden met zich zelf en de hele wereld. Hij was in lang niet zo goed gehumeurd geweest!... Schitterender had hij nooit wraak genomen.

Toen Piet en Bonestaak buiten adem waren van het schelden en Ned bijna flauw lag van het lachen, werd het eindelijk wat stiller in de tent, en nu zei Bulletje vriendelijk:

„Dat hebben jullie heel aardig verzonnen, hoor. En Piet en Bonestaak zijn echte bazen in het schelden. Ik zal het onthouden: als ik es iemand nodig heb om een vriendje uit te veteranen, zal ik jullie beslist komen vragen het voor mij te doen. En dan zal ik jullie eerst even besproeien... dan lukt het beter!”

Bonestaak en Piet kregen het benauwd van woede. Ned lag alweer krom van het lachen en beweerde, dat hij nog nooit van zijn leven zo'n grappige kleine pias had gezien als die Bulletje. Bonestaak schreeuwde:

„Jij moet dominee worden! Je spreekt als de beste!”
 „Ik zal er es over denken”, beloofde Bulletje. „En dan moet jij maar trouw naar de kerk komen. Misschien word je dan nog wel eens een fatsoenlijke jongen!”
 Bonestaak nam zijn dekens op.
 „Ik kan met zo'n eigenwijs ventje niet in één tent blijven”, zei hij nijdig. „Ik ga buiten slapen.”
 „Doe dat”, grinnikte Bulletje goedkeurend.
 „Misschien komt er vannacht wel een wolf of een beer, die

er niet tegen op ziet om zijn maag met zo'n mager boutje te bederven.”
 Bonestaak keek nadenkend. Daar had hij niet aan gedacht. Je kon nooit weten in dit rare land... En daarom lei hij zijn dekens weer neer.
 „Ik moet wel blijven”, zei hij zuchtend. „Want ik heb Bulletjes vader en moeder beloofd, dat ik op hem passen zou. Stel je voor als dat akelige, kleine vette naarlingetje iets overkwam! Ze zouden mij gewoon de schuld geven!”

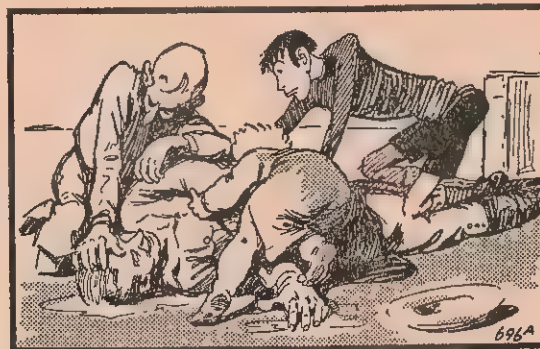
„Pas jij maar op je eigen!” waarschuwde Bulletje goedig. „Je mocht es zo nat worden, dat je er bij verdronk. Dat kan heus...”
 Toen pakte Piet hem bij zijn voeten, en trok hem achterover. Bonestaak hielp geestdriftig mee, en samen sleurden ze hem een poosje als een zak vodden over het gras.
 Bulletje gilde doordringend. Hij greep zich vast aan het gras, maar de twee verheugde bondgenoten trokken hem met gras en al verder, en zongen woeste overwinnings-

liedertjes, en beweerden, dat dit nog maar een begin was, dat ze hun boze vijand aan de martelpaal levend gingen roosteren en al zulke bemoedigende aardigheden meer. En die grote Ned, in plaats van hem te helpen, zoals Bulletje vond, dat zijn plicht geweest was, lachte maar en keek toe, hoe dat arme, doodonschuldige, dikke jongetje mishandeld werd.
 Gelukkig struikelde Piet en viel met zijn hoofd net binnen het bereik van Bulletjes grijpprager handen. Die sloegen zich dadelijk vastberaden in Piets haar, en toen spartelde

die zo heftig met zijn benen, dat hij Bonestaak van de sokken hielp, die over de andere twee heen rolde en ook door het verwoede Bulletje werd aangegrepen. En toen rolde daar een knoedel hevig bewegende armen en benen en hoofden en dekens over het gras, en Ned wist niet waar hij zich bergen moest van het lachen...
 Dat onplezierige lachen van die lange cowboy ergerde de drie kemphanen alle drie even hard, en alsof ze afgesproken hadden, zo vielen ze ineens alle drie tegelijk op hem aan en Ned, die daar niet op verdacht was, rolde over de

grond en werd bedolven onder de stapel vijanden, die plotseling hun grieven vergeten waren in hun ijver om deze machtige tegenstander met vereende krachten te verslaan. En Ned kon zich niet verweren van het lachen.
 „Hou 'em onder!” riep Bonestaak. „Dan zal ik hem binden!”
 „Goed!” schreeuwden de twee dappere bondgenoten. „Maar gauw, want hij spartelt zo!”
 Bonestaak greep een eind touw en terwijl Piet en Bulletje de angstig kermende tegenstander onder hielden, bond hij

hem handen en voeten stevig bijeen. Toen lieten de anderen hem los en wisten zich het zweet van hun verhitte gezichten en keken tevreden op hun slachtoffer neer, dat stil op de grond lag en bang afwachtte wat er over hem besloten zou worden...

Bonestaak sloeg een deken om zijn magere schouders, trok een deftig gezicht, en zei:

„Ziezo, dappere opperhoofden! De strijd is gewonnen. Het grote bleekgezicht ligt verslagen aan onze voeten. Nu

moeten wij beraadslagen, wat wij met hem zullen doen!” De andere opperhoofden sloegen ook elk een deken om, trokken deftige gezichten en zetten zich met gekruiste benen bij Bonestaak op de grond om zich te beraden over de straf, die het bleekgezicht moest ondergaan.

Bonestaak zei met een zware stem:

„Is de strijdbijl tussen het grote opperhoofd De Vetbobbels en mij begraven?”

De toegesprokene keek vals, maar antwoordde:

„De strijdbijl tussen mij en het grote opperhoofd De Pijpesteel, die zich gemakkelijk in een lampegas kan om draaien, is begraven. En op het opperhoofd De Kleikauwer ben ik ook niet boos meer.”

„Dat is dan in orde”, bromde De Pijpesteel. „En wat zullen wij nu doen met het verraderlijke bleekgezicht, dappere mannen?”

De gevangene op de grond maakte een geluid dat veel op lachen leek.

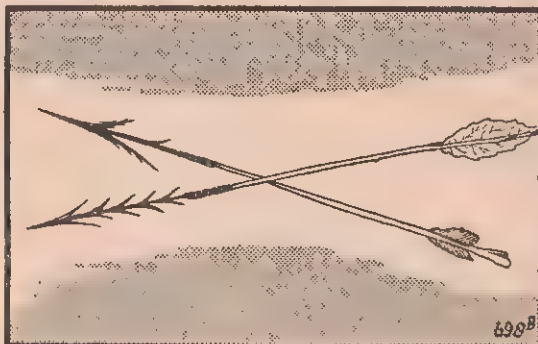

De Kleikauwer keek verbazend bloeddorstig op hem neer en zei waardig:

„Lach niet, blanke hond. Het lachen zul je spoedig verleren, als je het vreselijke vonnis hoort, dat de grote opperhoofden van de stam der Zwartvoet-Indianen over je zullen vellen!”

„Ik heb anders vanmorgen mijn voeten nog gewassen”, zei de Vetbobbels verontwaardigd.

De Pijpesteel keek hem afkeurend aan en vertelde hem,

dat de tijden te ernstig waren om grappen te verkopen, en hij stelde voor om de gevangene allereerst aan de martel-paal te binden, en hem als schijf te gebruiken bij het boog-schieten.

„Elk vijf en twintig vergiftige pijltjes”, mijmerde De Kleikauwer.

„Niet vergiftig”, verzette De Vetbobbels zich. „Dan is-ie veel te gauw dood. Laten we liever pijlen met weerhaakjes gebruiken, en die er later weer uittrekken!”

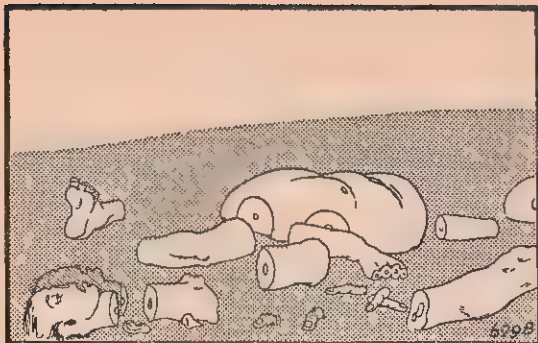

„Hè, wat ben jij een gemene wreedaard!” riep de gebonden gevangene.

„Zwijg, ellendig bleekgezicht!” schreeuwde De Pijpesteel woest. „Als de grote opperhoofden beraadslagen, moeten blaffende honden zwijgen!”

„Ja zeker”, riep Ned, „als jullie over mijn lot zitten te praten, zal ik toch zeker ook wel een woordje mee mogen spreken?”

„Hè nee, Ned”, smeekte De Vetbobbels „nou moet je de

boel niet in de war sturen. Een gevangene wacht altijd rustig af en praat niet mee!"

„O", zei de gevangene, „neem me niet kwalijk, ik ben niet op de hoogte met de gebruiken in de Indianenwereld. Gaan jullie dan je gang maar."

De Pijpsteel lachte honend.

„Dat zullen we, valse verrader!" schold hij venijnig.

„Wacht maar. Zullen we 'm daarna in stukjes hakken of levend braden?"

„Kunnen we niet iets bedenken, dat een beetje meer pijn doet?" informeerde De Kleikauwer.

„'t Kan er anders best mee door!" vond Ned.

„Als het bleekgezicht nog éénmaal de beraadslagingen stoort, zal ik hem een prop in zijn mond stoppen", dreigde De Vetbobbels. „Ik heb net een vuile zakdoek bij de hand."

„Hè jasses, wat een vies opperhoofd!" walgde de gevangene.

De twee andere opperhoofden hadden wat moeite om hun

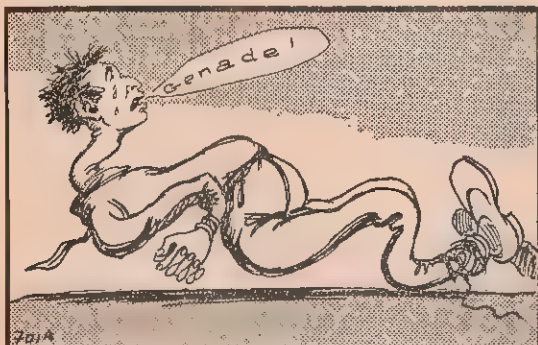
lachen te bedwingen, maar De Pijpsteel brulde toch, wild van kwaadaardigheid:

„Zwijgen! Of de dood!"

„Of de dood!" herhaalden zijn stamgenoten somber en zij traptten uit de verte naar het arme gevangene bleekgezicht, dat begon te bibberen van angst en stotterde:

„I-i-i-ik z-z-zal w-w-w-wel z-z-zwijgen!"

„Da's je geraaien ook!" riep de Kleikauwer, en hij zwaaide dreigend zijn hand, waarin helaas geen tomahawk blonk.

„Dus: levend braden?" vroeg De Pijpsteel.

Toen hieven de anderen de handen boven hun hoofd en zeiden met zware stemmen:

„Ja... levend braaien!"

De gevangene kronkelde zich op de grond en kermde:

„Genade, grote opperhoofden... Ik zal het nooit meer doen!" De grote opperhoofden der Zwartvoetindianen schudden hun wrede koppen. Maar de gevangene dacht even na en vroeg toen:

„Ja, maar wat heb ik eigenlijk gedaan? Niemand mag gestraft worden, als hij niets gedaan heeft! Ik wil weten wat ik voor kwaads gedaan heb!"

De Pijpsteel zei:

„Dat ellendige bleekgezicht wil zich met een smoesje d'r uit praten, maar dat zal hem niet glad zitten! Heeft hij de grote machtige opperhoofden van de dappere stam der Zwartvoetindianen niet uitgelachen en bespot?" „Dat heeft hij!" riepen de anderen en gedrieën brulden zij:

„Ter dood! Naar de martelpaal! Levend braaien!" Maar de gevangene was het daar niet mee eens.

„Voor zo'n kleinigheid mag je iemand niet dood maken", beweerde hij, maar de vetbobbels krijste:

„Dat noemt hij een kleinigheid! Dat is een nieuwe misdaad! We moeten nog wat ergers voor hem bedenken!"

„Je kan bedenken wat je wil, gemene, bloeddorstige roodhuid!" riep het gevangene bleekgezicht. „Maar mij zullen jullie niet hebben. Een bleekgezicht kan best drie zulke

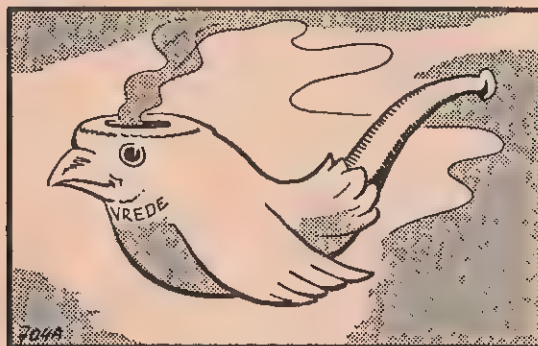

misselijke Indiaantjes aan, hoor! Wacht maar eens even...!"

En toen gebeurde er iets heel onverwachts: het vreselijke bleekgezicht wrong even aan zijn boeien en daar stond hij overeind, en zwaaide met zijn lange armen en riep:

„En wie van jullie, lelijke moordenaars, zal ik nou het eerst de hals omdraaien? Wacht, die Pijpsteel kon ik wel eens even door midden breken!"

De drie dappere opperhoofden waren overeind gekomen, gooiden hun dekens neer en schreeuwden allen door elkaar:

daarom piepte De Vetbobbels, het wijze, hoewel dappere opperhoofd:

„Ik wil de vredespijp roken met het dappere bleekgezicht!" „Ik ook", zuchtte De Kleikauwer.

„Laten we de oorlogsbijl begraven", stelde De Pijpsteel edelmoedig voor.

„Best", antwoordde de grote blanke krijgsman. „De vredespijp zal ik wel alleen roken, jullie mag mocht anders de oorlog nog eens voortzetten."

„Nee Ned! Dat is geen werk! Dat mag niet! Gevangen is gevangen!"

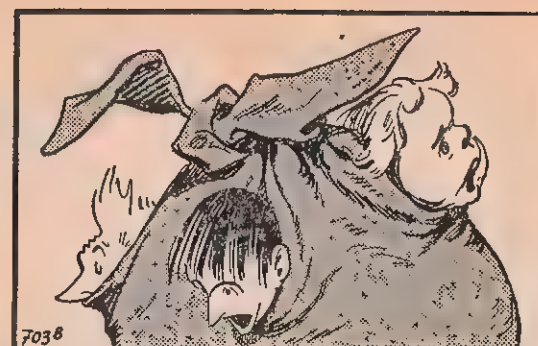
„Dat zal ik jullie es anders laten zien!" riep de cowboy. „Hier met jullie, roodhuidig schoelje!"

„Dan maar een gevecht op leven en dood, jongens!" gilte De Pijpsteel en hij vloog de bevrijde gevangene heldhaftig aan. Zijn voorbeeld vuurde de andere krijgslieden aan en daar had het bleekgezicht ineens met de gehele bende te doen. Maar al waren zij met hun drieën, zij hadden geen spoor van kans tegen die ijzersterke blanke man. De Pijpsteel was de eerste die er aan geloven moest.

Bulletje en Bonestaak wisten nog van vroeger, dat zo iets best mogelijk was en drongen dus niet verder op die vredespijp aan, maar ze vonden het wel een barre belediging voor zulke grote strijders als zij waren, dat zoiets zo maar hardop gezegd werd.

Ned stak 'n pijp op, knoopte de overwonnenen uit hun dekens en zei: „Ziezo, makkers, en nou je d'r inrollen en braaf gaan slapen hoor. Ik hou nog een poosje de wacht." De jongens waren te moe om nog verder te spreken. Ge-

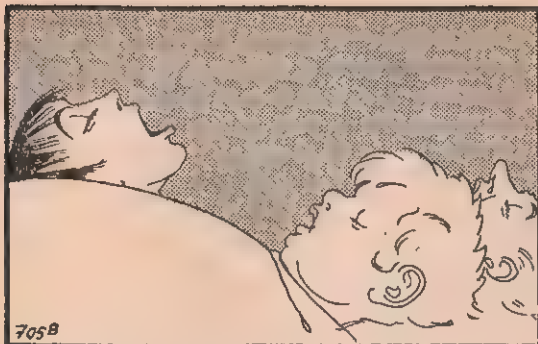
Met verwonderlijke handigheid had Ned hem in een deken gerold en de einden daarvan dichtgeknoopt, zodat alleen het eerbiedwaardige hoofd van de indiaan nog te zien was. Dat de anderen aan zijn lijf sjorden, hinderde hem helemaal niet en het duurde geen vijf minuten of daar lagen zij alle drie in een deken geknoopt en konden zich niet bewegen en keken benauwd en verbouwereerd naar hun vijand en naar elkaar. En dat lange, valse bleekgezicht stond met zijn handen in zijn broekzakken de verslagen helden uit te lachen.

Er was niets aan te doen! Zij waren eerlijk verslagen! En

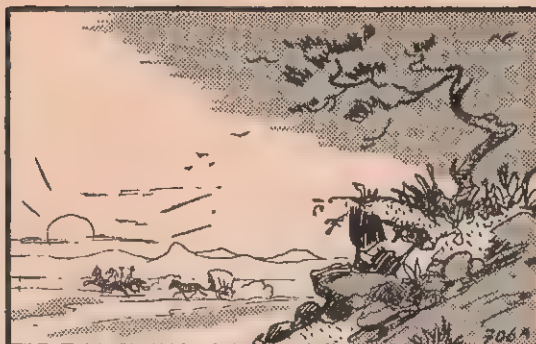

hoorzaam kropen ze onder de wol, draaiden zich lekker in de dekens, en vonden, dat ze een fijne avond gehad hadden. Zelfs Bulletje was er mee verzoend, dat ze hem op zo'n weinig vriendschappelijke manier hadden gewekt uit zijn kostbare eerste slaap.

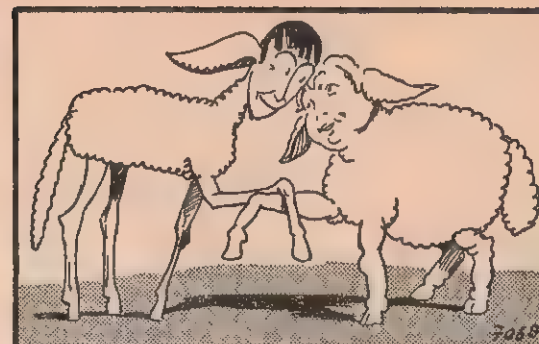
„En toch hebben we 't van Ned gewonnen", zei hij overtuigd. „En als die stomme Bonestaak hem niet zo kinderachtig slap gebonden had, hadden we met hem kunnen doen wat we wouen."

„Natuurlijk”, zei Bonestaak honend. „Ik zal het wel weer gedaan hebben.”
 „Nogal glad”, zei Bulletje, „jij hebt het altijd gedaan, als het verkeerd loopt. Zeg nou zelf Piet, waar of niet?”
 Piet vond, dat het er wel op leek en Bonestaak zei hatelijk:
 „Nou, maak jullie je maar niet zo druk. Ik zeg toch niet nee. Bulletje heeft altijd gelijk!”
 Toen werd Bulletje nog eenmaal kwaad, en dat begreep Bonestaak niet. Even later sliepen de ruziemakers.
 De volgende dag reden zij flink door, en voor hun doen liep het zonder veel ruzie af, vonden Ned en Tante. Bulle-

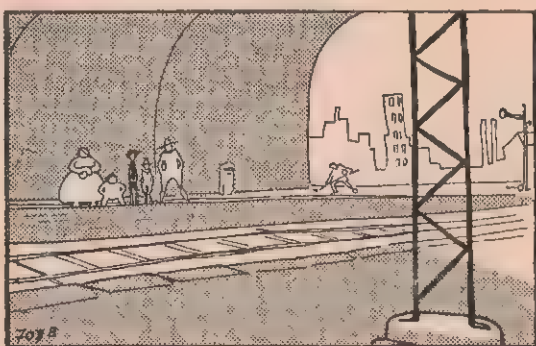
tte en Bonestaak keken hen verwonderd aan. Bulletje zei:
 „Bonestaak en ik maken nóóit ruzie! Hoe komt u er bij!”
 En Bonestaak viel hem van harte bij nu en beweerde, dat hij nog nooit zo iets mals gehoord had! Stel je voor: hij en Bulletje, de beste vrienden die er op twee benen rondliepen, en die zouden samen ruzie maken! Geen sprake van! Nooit van z'n leven!
 De anderen lachten maar wat, en toen vond Bulletje de oplossing van het raadsel:
 „De mensen weten hier vast niet wat ruzie is”, zei hij overtuigd.

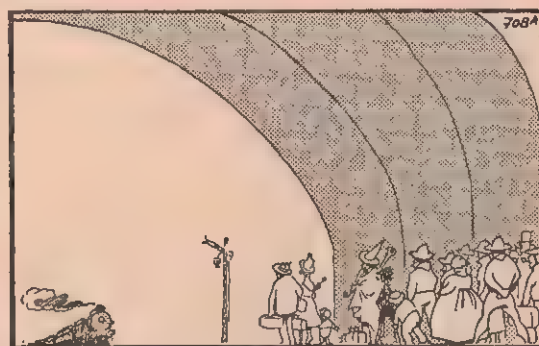
Bonestaak knikte en zei:
 „Ja, zo iets moet het dan wel wezen!”
 Nou, die dag ging het wonder boven wonder met de kame-raden. Zij waren als lammetjes. Misschien kwam dat wel, omdat ze een klein beetje een akelig gevoel hadden, dat ze van de farm nu voor goed weg waren. Hoe dit zij, ze kwamen tegen de avond in de schoonste eendracht in Omaha aan en stapten af, waar ze vroeger ook geweest waren. Vol verwachting gingen de wereldreizigers die avond slapen. Vooral Bulletje was erg opgewonden, want a dacht hij met nóg zoveel weemoed aan de farm, het idee,

dat hij de volgende morgen aan het station zijn vader zou zien, maakte hem toch wel erg blij, en dat merkte hij nu eerst goed. Lang lag hij te woelen eer hij de slaap kon vinden, en hij mompde tegen Bonestaak, die natuurlijk al weer sliep als een marmot. Maar toen dacht hij er aan, dat Bonestaak morgen zijn vader niet zien zou, en glimlachend sliep hij in.
 Veel te vroeg stond het gezelschap aan het station. Ned had eerst nog een wandeling willen maken, maar daar kon

niks van komen, want Bulletje was veel te bang, dat ze dan te laat aan de trein zouden komen, en hij had net zo lang aangehouden tot ze dan maar zijn zin gedaan hadden. Maar er was nog niets te zien, dat op een trein leek, en ze stapten nu maar heen en weer op het lange perron, bekeken de wissels en hoe de verschillende rails door elkaar lagen, en al die dingen meer.
 Langzamerhand werd het drukker op het station, en daaraan kon je merken, dat de trein nu gauw komen moest. En

ja hoor... daar zagen ze in de verte een donker rookwolkje, een snel voortschietende zwarte stip daaronder, die hoe langer hoe groter werd, heel snel, al sneller... een dof geronk hoorden ze, dat sterker en sterker werd, al harder... tot eindelijk het naderende monster, vervaarlijk groot en onder een verschrikkelijk gedaver, langs het perron kwam gereden.
 De remmen knarsten, portieren vlogen open, de conducteurs schreeuwden:

„Omaha!!... Omahaaa!!!”...

Scherp keek het wachtende gezelschap uit en de kinderen hielden in gedachten een wedstrijd: wie de verwachte het eerst zien zou! Ineens sprong Bulletje tussen de wachtende mensen weg, zo snel als ze hem nog nooit hadden zien bewegen: hij had zijn vader ontdekt. En een ogenblik later werd hij door een paar sterke armen opgetild, en hij schaamde zich er zo weinig voor gezoend te worden, dat hij zowaar zelf een dikke zoen teruggaf!

Ook Bonestaak toonde grote vreugde, dat hij de stuurman van de „Hercules” weer zag. Die mooie, blauwe uniform was de oorzaak, dat hij het hele schip met zijn bemanning ineens voor zich zag, en het was misschien erg ondankbaar, maar nu zij zó sterk aan de „Hercules” herinnerd werden, kon het Bulletje en Bonestaak ineens helemaal niet meer schelen, dat ze van de prairies weggingen: de zee trok hen verbazend aan!

Tante en Bulletjes vader hadden elkaar heel wat te ver-

tellen, en de kinderen liepen er zwijgend bij, Bulletje en Bonestaak ieder aan een kant van de stuurman, Piet en Marie weer naast hen. Ook de twee kinderen van de farm waren trots op de zeeman in zijn mooie blauwe pak, met die gouden biezen op de mouwen. Want de mensen op straat keken naar hem: zeelui waren zeldzame verschijningen zo ver het land in! En de kinderen lieten goed merken, dat ze bij hem hoorden.

Toen Tante en de stuurman zo'n beetje uitgepraat waren,

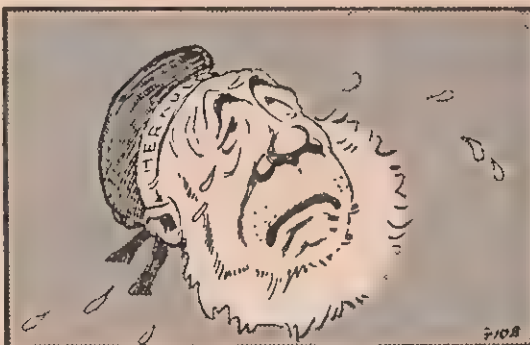

begonnen Bulletje en Bonestaak te vragen naar het schip en naar hun vrienden aan boord. Nou, de kapitein had veel groeten meegegeven, maar hij was erg terneergeslagen geweest, toen de stuurman in de trein stapte.

„Waarom?” vroeg Bonestaak. „U ging toch mij ook halen?”

„Daar heb je 't nou net!”, zei de stuurman zuchtend. „We hebben zo'n heerlijke, rustige tijd gehad en dat is nou natuurlijk weer uit!”

Bulletje en Bonestaak keken mekaar twijfelachtig aan.

Werd hun gezelschap zó op prijs gesteld?

„En Ouwe Hein?” vroeg Bulletje hoopvol.

„O, die is gewoon wanhopig!” deelde de stuurman mee. „Die ziet alweer aankomen, dat hij verschrikkelijk waarheidsgetrouwe verhalen moet doen, en dat vermoeit de man ontzettend!”

„Nou, maar 't Kalkhoofd dan?” riep Bonestaak ten einde raad! En hij kreeg ten antwoord:

„Die ziet erg op tegen al het werk, dat jullie hem bezorgen!”

Piet en Marie lachten stilletes, maar toch zo, dat de jongens het merkten.

„Waar grinniken jullie om?” vroeg Bonestaak nijdig, en hij keek of ie ze allebei levend wou opeten.

„O”, zei Piet met een effen gezicht, „ik dacht er alleen maar aan, dat Bulletje me verteld had, dat ze aan boord allemaal zoveel van jullie hielden!”

„Kan je makkelijk zeggen”, plaagde Marie. „Je weet best, dat we toch niet mee kunnen gaan!”

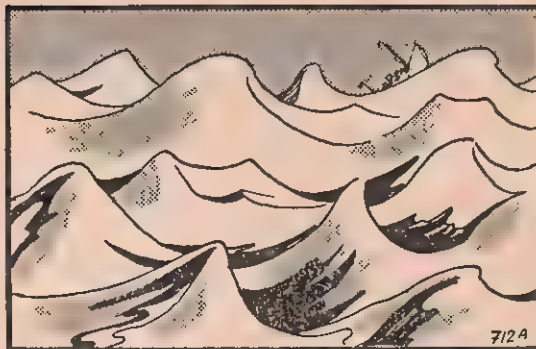
„Waarom eigenlijk niet?” vroeg de stuurman met een

effen gezicht. „Dan maken we d'r een schooltjesschip van. Dat zou bar gezellig zijn: alle matrozen worden schooljuffrouw en de kapitein bovenmeester! Laat ze maar meegaan, hoor! We hebben aan boord immers toch niets anders te doen dan op een zwerm kinderen toezicht houden!”

Piet en Marie voelden er wel wat voor!

Moeder lachte en schudde het hoofd. Zij begreep wel, dat de stuurman maar grapjes maakte, en Piet en Marie snap-

ten dat ook wel, maar toch hadden ze nu even aan een reis met dat mooie schip gedacht, en ze voelden, dat ze dolgraag mee zouden gaan. Nu dat niet kon, hadden ze behoefte om te tonen, dat ze er ook helemaal niet naar verlangden en Piet zei minachtend:

„Ik zou geen eens met zo'n hobbelend bootje, waar ze een hekel aan je hebben, mee willen!”

Bulletje en Bonestaak keken hem heftig verontwaardigd aan, maar de stuurman lachte vrolijk, en zei:

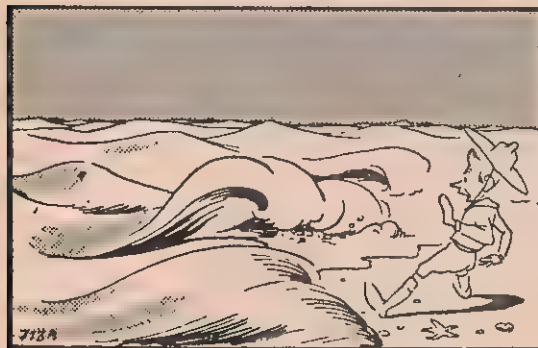

„Ik kan je geen ongelijk geven, Piet! En die bootsman, die je voor het minste of geringste met een eindje teertouw voor je broek komt, daar moet je maar helemaal niet aan denken!”

„Niks hoor!” riep Bonestaak. „De bootsman is wát aardig! En hij slaat je nooit met zijn eindje touw!”

Maar de stuurman beweerde, dat hij zich juist voorgenomen had om nou wel eens te gaan ranselen.

„Ik ben blij, dat ik lekker op de prairie mag blijven”, zei

Piet opgelucht. „Ik heb net zo'n gevoel of Bulletje en Bonestaak wel een heel klein beetje opgescheept hebben, toen ze van de „Hercules” vertelden!”

Bulletje en Bonestaak haalden minachtend hun schouders op, en Bonestaak smaalde:

„Jij bent natuurlijk blij, dat je een goed smoesje hebt om je bangigheid voor de zee en het gevaar niet te laten merken!” en Bulletje was het voor deze zeldzame gelegenheid met zijn vriendje eens.

„Och”, zei Marie nog, „als op zo'n schip toch iedereen

een hekel aan je heeft, dan is er immers geen aardigheid aan!”

En dat vonden Bulletje en Bonestaak nou net het akelige en zij wouen het ook maar niet dadelijk geloven. En daarom zei de dikke:

„Ach, meid, m'n vader houdt je immers maar een beetje voor de gek. Dat doet ie altijd met zulke malle spoken!”

En toen hij dat gezegd had, voelde hij zich een boel opgelucht. De stuurman en Tante moesten lachen om Bulletjes uitval, en zijn vader zei:

„Ik merk, dat de jongelui al aardig aan mekaar gewend zijn geraakt, en dat Bulletje erg veel van zijn nichtje houdt: hij praat precies zo lief tegen haar als tegen zijn zusje thuis!”

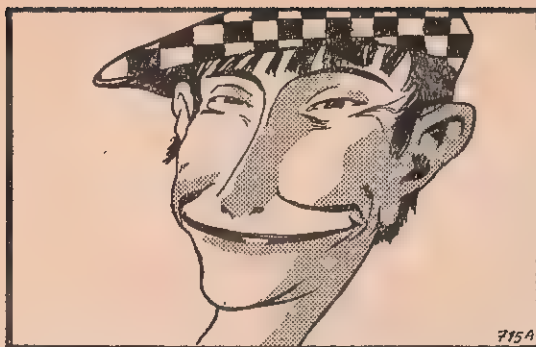
Bulletje trok een beledigd gezicht en Marie stak haar tong tegen hem uit. En hij bromde:

„Ach, die gekke meiden ook! Ik ben blij, dat we gauw weer onder enkel mannen zullen zijn!”

Tante schoot in een schaterlach, en Bulletje was boos op de hele wereld. Hij keek zo zwart als de nacht, stak zijn

handen in zijn zakken en ging een eindje bij de anderen vandaan lopen. Maar toen lachten zij hem allemaal uit, en wist hij niet meer hoe hij zich houden moest. Zijn vader was hem in elk geval lelijk tegengevallen, dat stond vast. „Hebben ze heus zo'n hekel aan Bulletje en Bonestaak, Oom?” vroeg Piet, en de stuurman lachte: „Wel nee! Iedereen aan boord is dolblij, dat de levensmakers weer terugkomen!” Bulletje herleefde, en Bonestaak grijnsde, dat zijn mond een scheur leek van zijn ene oor tot zijn andere.

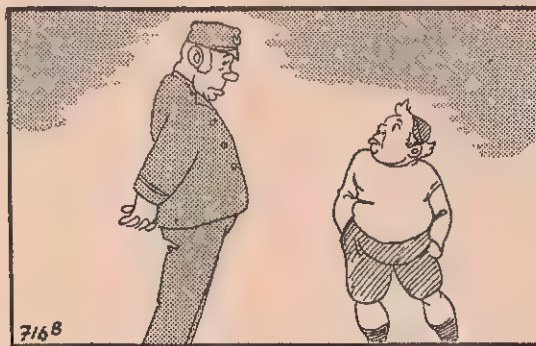
„Zie je nou?”, triomfeerde Bulletje, en hij kwam weer bij de anderen lopen. „Zie je nou, dat ze ons wel lijn mogen. Wat heb ik je gezegd?” „Maar je vader lachte erbij”, twijfelde Piet nog. Bulletje en Bonestaak vonden dat weer echt een opmerking, waaraan je zien kon, dat Piet een barre vitter was, en ze gaven er niet eens asem op. Ze waren weer met de wereld verzoend en tevreden. „Vader!” riep Bulletje ineens, „kan u paardrijden?” De stuurman trok een gezicht vol schrik en afschuw en zei:

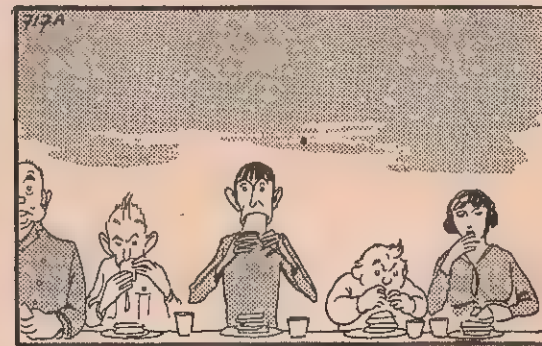
„Paardrijden? Jongen, hoe kom je aan de malleigheid? Ik zou je danken om op zo'n groot beest te gaan zitten! Je kan niet eens met hem afspreken, wanneer je d'r af zult vallen!” „O, maar je moet er ook niet afvallen!” zei zijn wijze zoon. „Bonestaak en ik vallen er nooit af!” „Je wilt toch niet zeggen, dat jullie boven op paarden zijn gaan rijden?” vroeg de zeeman vol afkeer. „Nou, en of!” riep Bonestaak. „We kunnen haast net zo goed rijden als Ned!”

Dat was een klein beetje overdreven, maar de goede stuurman schrok er toch van. Op een paard gaan zitten... dat leek hem het krankzinnigste en gevaarlijkste, wat er op de wereld bestond. Hij verklaarde, dat hij nog liever met een klein zeilbootje in een vliegende storm op zee zat. „Je valt me tegen, vader”, zei Bulletje teleurgesteld. „'t Is gewoon niks, paardrijden. Je kunt het zo, niet, Bonestaak?” Bonestaak knikte, dat 'et niks waard was; ze waren hun

harde leerschool al helemaal vergeten! En ze beloofden de stuurman, dat ze hem, vóór ze morgenochtend met de trein vertrokken, nog eens even zouden laten zien, wat een knappe ruiters zij geworden waren. En Bulletje voegde er bij: „En dan moet u het ook es proberen!” Maar de stuurman werd al bleek bij de gedachte alleen! In de herberg zat het gehele gezelschap bij elkaar, en zij aten als uitgehongerde wolven. De stuurman was nieuwsgierig, wat de twee vrienden op de farm zo al hadden uit-

gevoerd en ondervonden. Nou, ze waren niets te lui om daarvan te vertellen, en Piet en Marie kwamen er handig tussen als ze iets vergaten. En dat gebeurde wel eens, bijv. als ze het hadden over de manier, waarop zij hadden leren paardrijden. De minder heldhaftige dingen sloegen zij toevallig net over... De stuurman prees Piet en Marie om hun geheugen, maar Bulletje en Bonestaak waren het met die lof niet eens en verklaarden, dat ze maar liever niks meer vertelden, als ze

telkens in de rede gevallen werden door een paar eigenwijze kinderen, die er op zaten te loeren, om nou juist precies dat te gaan vertellen, wat helemaal van geen belang was. Het kwam er niks op aan hoe je rijden geleerd had, als je maar rijden kon. Straks zou Bulletjes vader zelf zien, hoe ze die kunst verstonden. En hoewel de stuurman beweerde, dat hij helemaal niet gesteld was op die kunstmakerij, moest hij toch met Ned en de jongens naar buiten. Tante en Marie bleven in de stad om winkels te kijken en allerlei dingen te kopen.

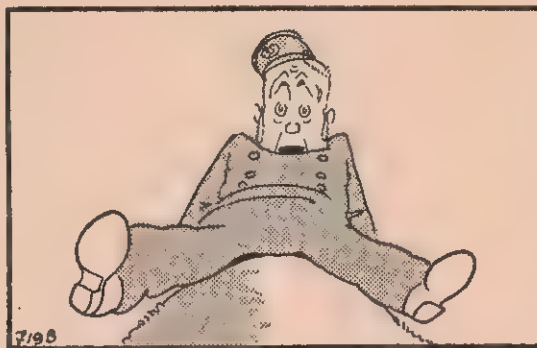
Zuchtend liep de stuurman tussen de ruiters in, net als een boef, die opgebracht werd. Voor geen geld van de wereld had hij ook op een paard willen gaan zitten, zoals Ned voorgesteld had. Verschrikt had de zeerob gezegd, dat hij maar liever een natuurlijke dood stierf. Trots zaten Bulletje en Bonestaak op hun bruine mustangs, en vol verbazing keek de stuurman naar hen op. Bulletje lachte tegen zijn vader en zei: „Dat had u niet gedacht, hè vadertje, dat wij net zulke goeie ruiters waren als zeelui!”

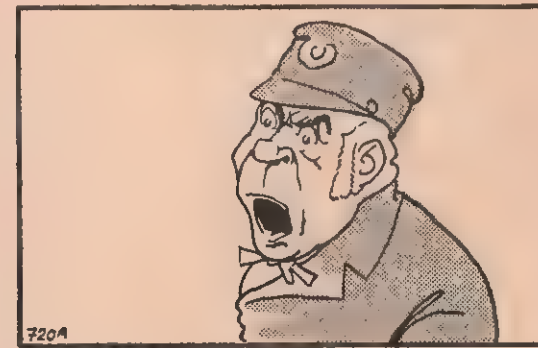
De stuurman erkende nederig, dat hij dat inderdaad niet gedacht had. Hij voegde er bij, dat hij niet begreep waar ze het lef vandaan haalden, en dat maakte, dat de twee kornuiten zich nog fierder in het zadel rechtop hielden en zich koningen voelden. Zolang zij in de stad waren, reden zij nog stapvoets, en dat betekende niets. Dat kon iedereen wel! Maar zodra zij buiten kwamen, bij de onbebouwde ruwe velden, verzochten zij de stuurman op een klein heuveltje te gaan zitten, en toen hij dat, gehoorzaam, gedaan had, begonnen

de vier ruiters te vertonen, wat ze wel konden. En de stuurman zat er verslagen naar te kijken!... Nooit zou hij geloofd hebben, dat zo iets mogelijk was! Die rakkers vlogen rond hem heen, dat ie er duizelig van werd! Het hinderde hun helemaal niet, of de paarden draafden of galoppeerden, sprongen of dansten, en de goeie zeeman zweette van opwinding en angst, want hij meende niet anders of ieder ogenblik zou de een of de ander van zo'n dolzinnig rondvliegend paard vallen en zijn nek breken.

En na een poosje sprong hij verontwaardigd op en schreeuwde: „Schei toch uit, gekken!” Het zweet stond op zijn gezicht, en verbaasd kwamen de ruiters op hem af. Bulletjes vader raasde: „Jullie zijn stapel idioot! Jullie maakt me duizelig en ziek! Welk fatsoenlijk mens gaat nou op een paardebeest zitten en zo razend rondvliegend? Jullie moesten je schamen. En

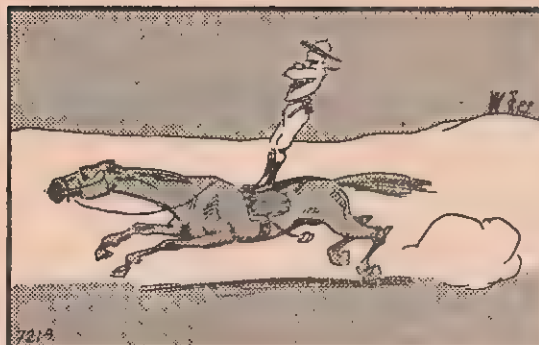
het is gevaarlijk ook? Ik begrijp niet, dat je oom dat goed kan vinden!” Ned en de jongens moesten vreselijk lachen. Bulletje verontschuldigde zijn vader, door te zeggen: „Och, dat komt omdat vader zeeman is, zie je. Die zijn zo iets niet gewend!” „Wel ja!” momperde de stuurman. „Je moet nou nog net doen of ik gek ben en jullie niet!” „Ik zei niet: gek. Ik zei: zeeman”, verdedigde Bulletje zich zachtzinnig. Bonestaak vertelde:

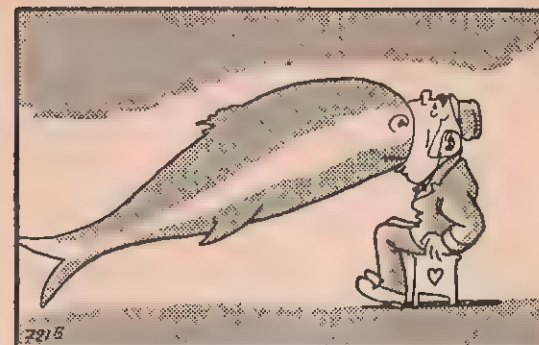
„Och, we reden eigenlijk nog maar zachtjes, hoor! Als we volle gang zetten, zou u nog wel anders kijken... Toe Ned, rij jij eens zo hard als je kunt!”

„Goed”, zei de cowboy, en daar stootte hij al weg, met een vaart, die de stuurman helemaal van de wijs bracht. Wolken stof vlogen op, en de jongens juichten van bewondering.

Ned vloog in een grote kring rond, sprong af en toe met zijn voeten op de rug van zijn paard en vertoonde om zijn

viendjes genoeg te doen voor de laatste maal nog eens al zijn ruiterskunsten. Verrukt keken de jongens toe en de stuurman werd er stil van. En toen eindelijk Ned lachend van zijn paard sprong, zei Bulletjes vader, dat hij zó nog nooit had zien rijden, zelfs niet in het circus. De jongens knikten, trots op hun grote vriend. Toen stelde Bulletje voor, dat zijn vader ook eens op een paard zou gaan zitten. „Ik?” vroeg de stuurman onthutst. „Ik zou je danken! Ik zou nog liever een levende haai inslikken!”

De jongens verzekerden hem als om strijd, dat het helemaal niks erg was, en ook Ned zei hetzelfde. En zij praatten zo lang en zo overtuigend, dat de arme stuurman niet meer wist wat hij doen moest, en op het laatst zei: „Nou vooruit, laat ik het dan es proberen, eventjes. Maar als ik verongeluk, is het jullie schuld, hoor!” Neds paard was het gehoorzaamste dier van allemaal en werd dus uitverkoren om de stuurman te dragen. Vol belangstelling keken de drie jongens toe, hoe Bulletjes vader

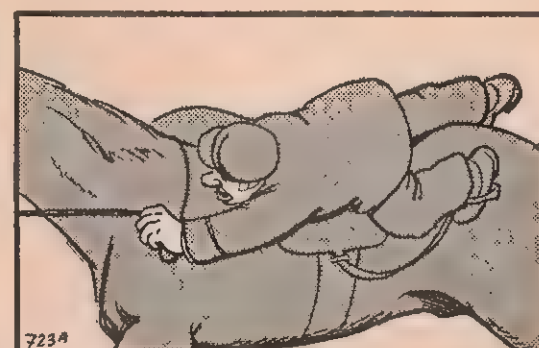
met behulp van de cowboy op de rug van het dier gehesen werd. Eindelijk zat hij, keurig met de voeten in de stijgbeugels, de handen krampachtig aan de teugels. Hij keek wat benauwd, maar deed eerlijk zijn best om te glimlachen.

„Zachtjes an, hoor!” zei hij voorzichtig, en toen zette het paard zich in beweging.

Langzaam ging het voorwaarts, en zolang het paard stapte, leek de stuurman een hele ruiter, en hij begon te vinden,

dat er aan die ruiters niet veel was. Maar in eens begon het paard zachtjes te draven. Hoe het kwam wist niemand. Misschien had de stuurman, zonder dat hij het wist of wilde, met zijn knieën het dier een teken gegeven. En tot zijn verbazing en ontsteltenis voelde de ruiter, dat hij onweerstaanbaar naar één kant gedrukt werd, en hoe hij ook zijn best deed, hij schoof steeds meer naar die zelfde kant. „Recht op blijven!” schreeuwden de drie jongens tegelijk, maar de benauwde zeeman vond, dat ze goed praten had-

den, maar dat doen nog wat anders was. Hij worstelde met die rare kracht, die hem al meer en meer van het zadel schoof, en het paard begon nog harder te lopen. En toen, ten einde raad, liet de nieuwbakken ruiter zich voorover op de nek van het rijdier vallen, sloeg de armen er rond en klemde zich wanhopig vast. Maar hij gleed rond, en plotseling hing hij daar aan armen en benen onder de hals van Neds paard.

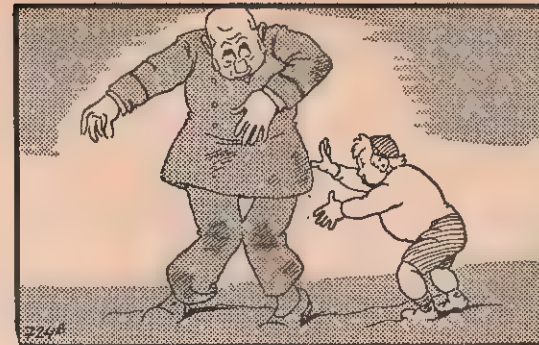
Het was moeilijk uit te maken, wie meer verbaasd keek:

het paard of de ruiter. Maar zeker had de ruiter de meeste angst. Zijn pet viel af, en hij riep: „Hulp!! Hulp!!” Verschrikt maakte het paard toen een klein sprongetje, een heel kleintje maar, net genoeg om de stuurman zijn laatste houvast te ontnemen; hij viel met een plof achterover in het zand, en het paard stond voor hem, keek verbaasd naar de zandruiter, stak zijn kop naar hem toe en snuffelde aan zijn gezicht. De stuurman lag op zijn rug, en keek angstig naar de

paardenbek boven hem. Hij had zich niet bezeerd, dat zagen de toeschouwers dadelijk, en zijn verbaasd en bang gezicht was zo komiek, dat ze zich niet konden houden en lachen moesten of ze wilden of niet. De stuurman was verontwaardigd en sprong ineens op, en terzijde buiten het bereik van het paard, dat ook schrok en een sprong maakte naar de andere kant. Bulletje liep gauw naar zijn vader toe. IJverig sloeg hij het stof van zijn jas, en vroeg:

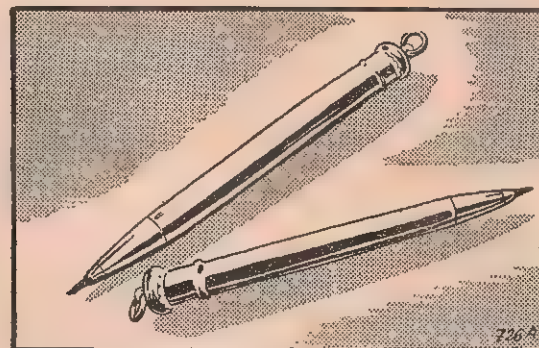
„U hebt je toch niet bezeerd, vader?” „Dat zal jullie wat kunnen schelen!” momperde de gevallen stuurman. „Jullie staan d'r waarachtig nog bij te ginnegappen, rovers dat jullie zijn! Een mens zou zijn nek breken. Ik schaam me, dat ik me heb laten overhalen om aan zo'n misselijk flauw, kinderachtig en onverstandig iets mee te doen. Bah!” Maar de anderen begonnen dadelijk het paardrijden te verdedigen.

Maar zoveel goeds konden ze niet van de paardrijderij zeggen, dat ze de stuurman zachter stemden. Hij wou van dat moordenaarswerk niets meer horen en dreigde alleen naar Omaha terug te keren, als zij niet dadelijk ophielden met die zotternij, die elk eerlijk zeeman misselijk maakte. Toen moesten de jongens zich er wel bij neerleggen. Zuchtend aanvaardden ze de terugweg, heerlijk teleurgesteld in hun verwachtingen omtrent het begrip van Bulletjes vader. Ze hadden heel wat anders verwacht, nou!

In het hotel vonden ze Tante en Marie, en nog altijd foeterde de stuurman in één adem door. Toen hij verontwaardigd vertelde, dat hij achterover van zijn paard gevallen was, schaterde Tante van het lachen en riep: „Dat had ik graag es gezien!” „Jullie zijn hier in Amerika allemaal stapel idioot, krankzinnig, gek!” bulderde de zeeman en toen moest ie om zijn eigen sterke uitdrukking lachen. Maar hij bleef er bij: paardrijden was idiotenwerk.

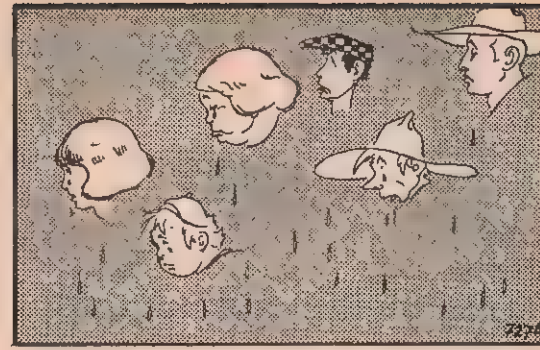
Bulletje en Bonestaak waren in een alles behalve vrolijke stemming, nu het feest van het paardrijden zo akelig mislukt was. Maar ze vergaten hun teleurstelling spoedig, toen ze allebei van Tante een zilveren potlood kregen, als nagedachtenis aan hun verblijf op de farm. Stralend van vreugde bewonderden zij hun geschenk, en onderzochten gauw, of het ene niet veel mooier was dan het andere. Maar tante had met opzet twee precies eendere gekocht, zodat ze daarover geen ruzie konden krijgen.

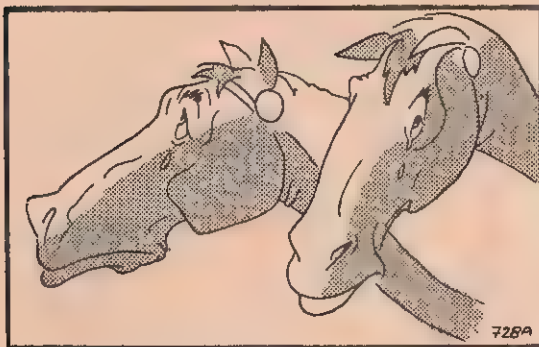
„Nou kunnen jullie eens wat meer brieven naar je moeder schrijven aan boord”, zei Tante. „En 't is te hopen, dat die malle vaders van jullie d'r zelf ook es wat meer om zullen denken, dat er in Amsterdam twee arme moeders zitten te snakken naar nieuws van hun kinderen!”
De stuurman krabde zich achter zijn oor en keek erg verlegen. „Malle vaders, zei je, geloof ik, hè?” vroeg hij.
„Ja!” zei Tante strijdlustig. „En daar bedoelde ik jou ook mee. Je moest je schamen!”
Bulletjes vader deed net of ie niet begreep, waar Tante het

over had. De jongens snaptten het best, maar ze wilden liever niet, dat er nog meer over gesproken werd en vertelden gauw, dat ze iedere dag wat naar moeder geschreven hadden en dat tante dat iedere week bij elkaar gepakt had en op de post gedaan.
„Da's braaf!” zei de stuurman goedkeurend.
„Da's heel braaf, hoor, van jullie en van tante. Dat doet me goed!”
En hij keek zo tevreden, dat tante weer lachen moest en zei, dat al die zeelui net grote kinderen waren.

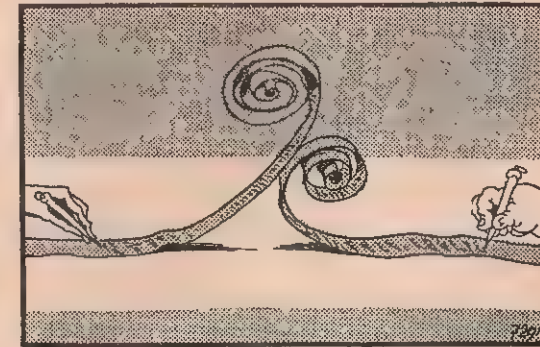
De volgende morgen was dan eindelijk het ogenblik van het afscheid gekomen. Tante en Piet en Marie en Ned brachten de reizigers naar het station, en ze vonden het allemaal een heel akelige geschiedenis. Tante zoende de jongens, en schudde haar hoofd, en veegde haar ogen af. Ned drukte de vrindjes de hand, dat ze haast plepten, en Piet en Marie konden bijna geen woorden zeggen. En Bulletje en Bonestaak stonden ook met hun mond vol tanden, en hadden maar werk, dat ze slikten om die malle tranen weg te houden.

En Bulletje en Bonestaak zoenden hun paardjes op hun zachte neuzen en de dieren hinnikten, alsof ze hun kame-raden ook gedag wouen zeggen. Misschien vonden de jongens in hun hart het afscheid van de paarden wel het zwaarst van al!... Toen de trein eindelijk afreed, hingen ze uit het raampje en zwaaiden met hun zakdoek naar de achterblijvenden, en ze hadden een heel naar gevoel, een akelig, knagend gevoel van verdriet in hun hartjes, die het afscheidnemen nog niet gewoon waren.
De stuurman zei maar niet veel de eerste uren.

Hij liet Bulletje en Bonestaak maar aan hun lot over, bang dat ze nog verdrietiger zouden worden als hij hen zou gaan troosten. En de jongens worstelden dapper met hun tranen, en keken naar buiten en deden hun best om alles mooi te vinden. Maar ze draaiden hun zilveren potlood in hun broekzak tussen hun vingers en konden nergens anders aan denken, dan aan oom en tante, en al de goeie vrienden en vriendinnen die ze daar op die heerlijke prairiën hadden achtergelaten...
Gedurende de loop van de reis, bekwamen Bulletje en

Bonestaak wat van hun verdriet, en toen zij New York naderden begonnen ze hoe langer hoe meer te denken aan de „Hercules” en de scheepsge-noten, en hoe langer hoe minder aan de vrienden op de farm. En de avond voor ze aankwamen konden ze samen al een lange brief schrijven naar oom en tante, zonder dat ze er bij huilen moesten. Het was een echte, hartelijke bedankbrief, met veel groeten voor allemaal, en geschreven met de zilveren potlood! En toen ze in New York aankwamen en het station uitliepen, bleven ze ineens stomverwonderd staan; daar

zagen ze zowaar bijna de hele bemanning van de „Hercules”, die op hen wachtte: de kapitein, de bootsman, het Kalkhoofd, Ouwe Hein, een paar stokers en matrozen en de dikke kok, de speciale vriend van Bulletje.

Ze stonden allemaal blij te lachen, en dat was een handen geven en een pret, en Bulletje en Bonestaak voelden zich ineens net of ze echt thuisgekomen waren.

„Nou!” riep Bonestaak, nadat hij zijn vader een zoen gegeven had. „En nou zei de stuurman nogal, dat iedereen aan boord een hekel aan ons had! Nou zie je es!”

„Kan je begrijpen!” riep de bootsman. „Iedereen en alles snakt naar jullie!” en hij wees veelbetekend naar een eindje teertouw, dat uit zijn broekzak gluurde.

„We wisten niet hoe we ’t hadden met die rare stilte aan boord!” zei Hein.

„We werden mager van verdriet”, beweerde de kok en hij streek mistroostig over zijn rond buikje.

„Ja”, verzekerde de eerste stoker, „en we wisten niet meer wat we met de baardnagels moesten beginnen, weet je nog wel, Bonestaak?”

Nou! of Bonestaak het nog wist en Bulletje was het evenmin vergeten.

„En hebben jullie ’t fijn gehad?” vroeg de koksmaat.

„O, man! Reuze!” riepen Bulletje en Bonestaak tegelijk, en toen begaf het gezelschap zich op weg naar de „Hercules”...

„Zeg, vader”, vertelde Bonestaak gauw: „Bulletje z’n vader is wel erg knap als stuurman hè, maar als ruiter is ie niks waard, hoor: hij viel zo van zijn paard af!”

„Moet je nou maar weer direct van mijn schande begin-

nen!” riep de stuurman verdrietig, en Bulletje kwam zijn vader te hulp, en zei nijdig:

„Nou, en jij zelf dan, toen je d’r voor ’t eerst op zat? Toen lag je d’r ook af, opschepper!”

„O, jij zeker niet?” kaatste Bonestaak terug. „’t Gaf een plof of de maan op de wereld viel!”

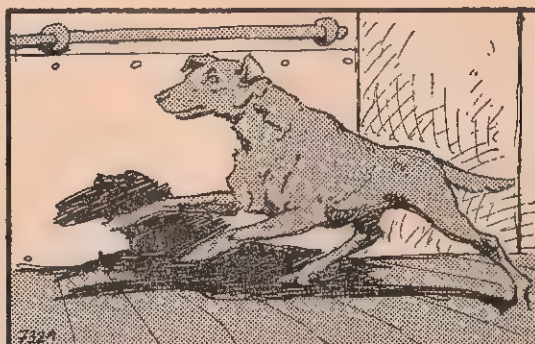
De vriendjes keken elkaar aan of ze nauwelijks de lust konden weerstaan, mekaar met huid en haar te verslinden. En al de mannen lachten vrolijk.

Bonestaaks vader zei:

„Goddank, mannen... ik dacht, dat de reis naar het verre Westen onze lievelingen misschien kwaad gedaan had, maar we krijgen ze net zo kerngezond terug, als ze van ons zijn weggegaan, hoor! Ze zijn nog niks veranderd, geen sikkepitje!” Maar Bulletje zei: „Behalve dat we nou reuze-ruiters zijn!”

Nauwelijks hadden de jongens een voet aan boord, of daar stootte als een wervelwind achter de brug Nero, de scheepshond, te voorschijn. Hij blafte en jankte en sprong om de vriendjes heen, dol van vreugde. En Bulletje en Bo-

nestaak waren ook blij dat ze hun ruige kameraad weer zagen en vielen hem om zijn nek en toen zette hij zijn zware poten op hun schouders en toen rolde het hele stel over het dek, en schreeuwde en blafte en maakte een leven als een oordeel! En heel de bemanning stond er omheen en grinnikte tevreden, en Ouwe Hein zei verheugd:

„Ziezo!... Nou hebben we het stelletje weer compleet bij mekaar, jongens. Nou zullen we tenminste weer wat leven in de brouwerij krijgen, want as je ’t mijn vraagt, nou, ’t was machtig saai aan boord, hoor!”

De kok lokte de vrienden gauw naar de kombuis, en daar wees hij hun twee grote ballen gehakt, lekker bruin gebraden, speciaal voor hen klaargezet. Vol geestdrift, vielen ze er op aan, en smulden.

„As jullie klaar zijn met schransen”, zei de koksmaat, zijn hoofd om de hoek van de deur stekend, „dan moet je eens even meekomen: ik heb je wat te laten zien!”

„Wat dan?” vroeg Bulletje gauw met een volle mond.

„Dat zul je wel zien”, zei 't Kalkhoofd geheimzinnig.

„Jets waar je verbaasd over zult staan.”

„'t Zal wat wezen”, smaalde Bonestaak, die zich op 't ogenblik niets kon voorstellen, zo heerlijk en belangrijk als een vers gebraden bal gehakt.

„O, je hoeft helemaal niet mee te gaan, als je niet wilt, hoor”, zei 't Kalkhoofd bedaard, en hij deed net of hij weer weg zou gaan. Maar zó was het nou ook weer niet bedoeld, en Bonestaak zei vriendelijk: „Word toch niet altijd zo gauw kwaad, driftkop! Natuurlijk ben ik wel nieuwsgierig. Maar ik moet toch eerst kalm eten, anders wordt de kok kwaad!”

Die verontschuldiging gold, en geduldig wachtte de koksmaat, tot ze de onbehoorlijk grote bal gehakt de baas geworden waren.

Bulletje en Bonestaak bedankten de kok, veegden het vet van hun glimmende kin, sprongen op en riepen:

„Nou, Kalkhoofd, gauw nou! Laat ons nou je wonderen es zien!”

Haastig liepen ze met hem mee naar de hut. Met een geheimzinnig gezicht bleef het Kalkhoofd voor de deur staan en zei:

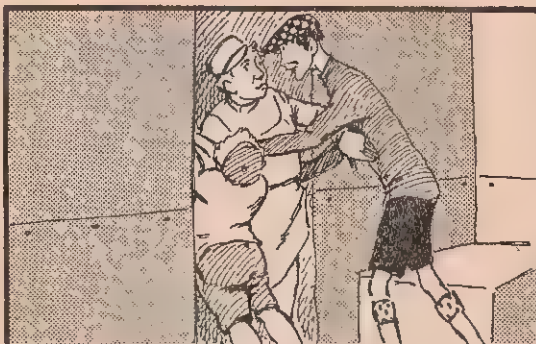
„Hier is 'et in!”

„Wat is-ter in? Wat?” riepen de jongens tegelijk.

„Het!” zei de koksmaat plechtig. „Hij!”

Bulletje en Bonestaak brandden van nieuwsgierigheid en wilden de koksmaat opzij duwen, maar die hield zich stijf en zei zachtjes:

„Stil... misschien slaapt ie, en dan mag je 'm niet wakker maken. Want dan wordt ie boos, en dat is slecht voor zijn tere gezondheid!”

Bulletje en Bonestaak trappelden van ongeduld.

„Toe nou, Kalkhoofd, wees nou niet flauw!” smeekte Bulletje. „Wees nou een goeie jongen en doe de deur open... Toe!”... En 't Kalkhoofd grinnikte:

„Open... toe!... Hoe moet dat?”...

Toen dreigde Bonestaak:

„As je nou die deur niet dadelijk open maakt gaan Bulletje en ik direct naar de farm terug!”

„Ja”, viel Bulletje bij, „daar kan je vast van opaan!”

De koksmaat zuchtte en zei onderdanig:

„Tegen jullie kan ik niet op! Vooruit dan maar!” Hij deed de deur open en de jongens drongen haastig binnen, maar ze liepen op hun tenen: je kon nooit weten, of het Kalkhoofd het gemeend had! Nauwelijks waren ze binnen, of ze gaven een kreet van verrassing. „Oooooooooooooo!” Want daar zat een aapje in de hoek op een standaard en at apenootjes uit zijn poot en keek de binnenkomenden nieuwsgierig aan.

„Nou? Japie”, zei de koksmaat, „kijk deze heren maar eens goed aan, want dat zijn van vandaag af je nieuwe meesters!”

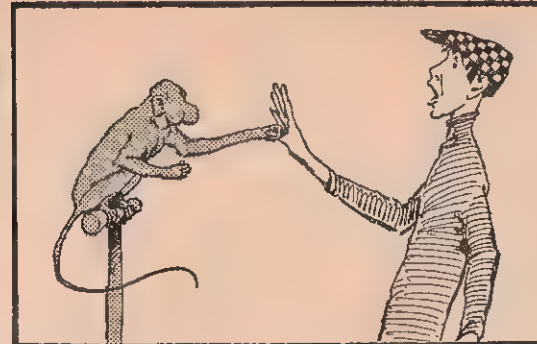
„Wat?” schreeuwden Bulletje en Bonestaak, „is die aap van ons?”

Ja, die aap was van hen! Die hadden de mannen van de „Hercules” in Florida samen gekocht als een verrassing voor de vrienden, tegen dat ze weer aan boord terug kwamen. Bulletje en Bonestaak waren er een beetje beduusd van: zoveel vriendschap maakte hen verlegen. Ze hoorden

lachen en keken om: daar stonden de mannen bij de deur en voor het venster, en loerden naar binnen om zich in de verrassing van de jongens te verheugen. Maar toen deze hen wilden gaan bedanken, liepen ze hard weg. Intussen zat Japie op zijn standaard en gluurde met zijn kleine, verstandige kraaloogjes naar de nieuwe meesters, en hij knabbelde op zijn nootjes, en trok er zich niet al te veel van aan.

„Geef me-n-es een hand Japie!”, zei Bonestaak. Japie knipoogde een hele boel keren achter elkaar, stak

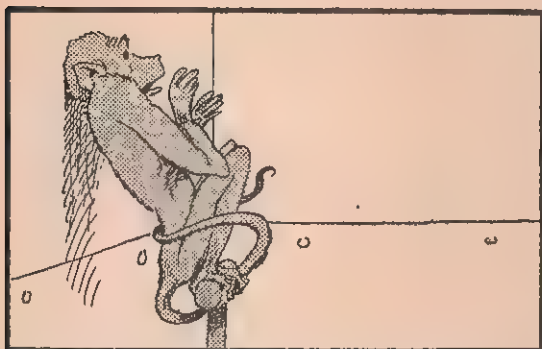

toen aarzelend een klein, zwart handje uit en pakte dan met een snelle greep Bonestaaks duim, die hij naar zijn bekje bracht, alsof hij hem wou afbijten. Verschrikt trok Bonestaak zijn duim terug.

„Wat een vals loeder!” schreeuwde de verschrikte Bonestaak. „Hij wou me bijten! Zag je dat?”

„Welnee”, lachte de koksmaat. „Hij wou alleen maar es ruiken of je hem beviel.”

Japie was minstens zo erg geschrokken als Bonestaak en zat zo ver achteruit gekropen als hij maar kon, en grijs-

de. Bulletje sprak hem bemoedigend toe, kwam dichterbij hem, stak langzaam zijn hand uit, tot hij het bevende kopje raakte en streekde Japie toen heel zachtjes. En Japie liet het toe. Hij kwam zelfs dichterbij gekropen, noch dichterbij... nog dichterbij... en daar zat hij met een klein sprongetje op Bulletjes arm, drukte zich bibberend tegen hem aan en sloeg de armpjes om zijn hals. Bonestaak stond er jaloers bij te kijken en Bulletje was verrukt.

„Ach, wat een schatje”, zei hij vertederd, en zachtjes

drukte hij het aapje tegen zich aan. „En hij is nou al aan me gehecht, zie je wel... O, wat een lief diertje... wat een snoesje!”...

„Wat een schatje van een snoesje van een honneponnetje van een knipperdolle van een lievelingetje van een aapje”, smaalde de jaloerse Bonestaak met een jonge juf-frouwenstemmetje. „Moet je me daar zo'n flauwerd horen!” Bulletje werd helemaal niet boos. Hij aaide Japie en keek schuin naar 't Kalkhoofd en zei:

„Toch een slim beestje, hè, die Japie. Ziet direct bij wie hij niet moet zijn. Heeft dadelijk dat valse in Bonestaak zijn ogen gezien.

„Ach, jongen, loop naar de pomp met je aap”, snauwde Bonestaak nijdig. „Soort zoekt soort... daarom is die aap dadelijk bij jou gekropen.”

„Hij heeft aardig de duvel in”, deelde Bulletje 't Kalkhoofd mee. „Gek... Bonestaak kan nooit velen, dat er iemand vriendelijk voor mij is!”

Toen, heel plotseling, sloeg Japie, die kleine lieveling, beide handjes in Bulletjes haardos en trok er aan als een razende. Bulletje schreeuwde het uit van schrik en pijn, en een brede, verrukte glimlach ontspande Bonestaaks boos gezicht...

Op Bulletjes schelle noodkreet liet Japie gauw zijn haar los en sprong weer op zijn standaard, waar hij angstig en onthutst bleef zitten grijnzen.

„Ach, wat een schatje”, deed Bonestaak zijn vriendje heel

precies na. „Wat een lief diertje... Wat een snoesje... Bulletje zou 'em wel willen zoenen!”...

De koksmaat proestte het uit, en toen vloog Bulletje hem aan en trok hem aan zijn haren. 't Kalkhoofd lachte en schreeuwde, Bonestaak gierde, Bulletje raasde, en het aapje zat schuw op zijn stokje, en bibberde van ontzetting. Bulletje heeft 'et van Japie geërfd”, schaterde Bonestaak.

„Je moet 'et 'em maar niet kwalijk nemen, Kalkhoofd!” De koksmaat nam het helemaal niet kwalijk, maar hij

hield Bulletjes polsen vast en lachte, terwijl de tranen hem over de wangen liepen, want de verwoede kleine dikzak had stevig aan zijn haren getrokken. Op dat ogenblik kwamen de kapitein en de stuurman binnen. Zij hielden de handen voor de oren, en de kapitein zei:

„Het lieve leven is weer begonnen! Wat een geluk.”

„Ja maar vader!” riep Bulletje, „hoor u nou es...”

„Ik wil er niks mee te maken hebben”, zei de stuurman gauw. „Vertel me liever es, hoe jullie Japie vinden.”

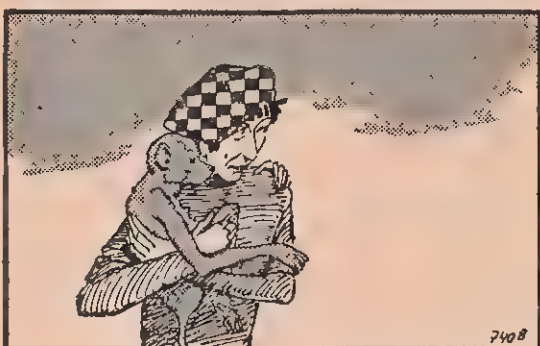

„O”, kwam Bonestaak gauw, „ik vind hem heel komiek, en Bulletje vindt hem een schatje, een snoesje, een...”

„Hou je mond!” brieste Bulletje, zich zijn pijnlijke bol wrijvend. 't Is een aap van een beest.”

„Ja”, zei de kapitein, „dat komt uit!”

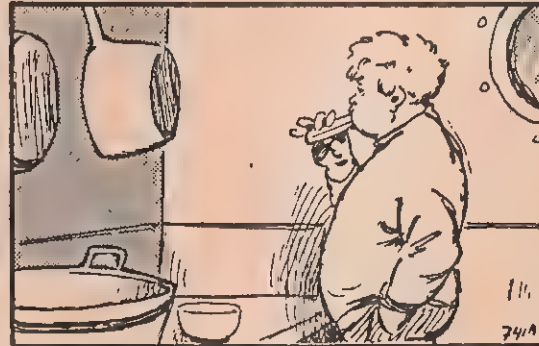
Maar Bulletje was met die instemming niks in zijn schik. Hij momperde wat binnensmonds. Bonestaak was intussen naar Japie gegaan, en streekte het schuwe diertje zachtjes. Japie liet hem zijn gang gaan en kwam dicht en dicht bij, tot hij net als daar straks bij Bulletje, in zijn arm

kroop. Nu was Bulletjes wanhoop volkomen... Japie had hem verraden... En natuurlijk keek Bonestaak hem hatelijk van terzijde aan, en mompelde wat van een honneponnetje. Bulletje keerde zich vol walging af en liep de hut uit.

„Wel”, vond de stuurman, „ik geloof heus, dat ze alweer helemaal thuis zijn aan boord.”

Toen Bonestaak en de koksmaat aan dek kwamen, vonden ze Bulletje bij de kombuis. Hij had troost gezocht bij de kok, en die had hem een kop chocolade gemaakt en hem

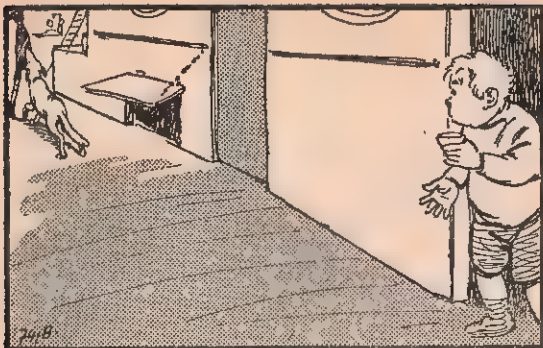

een beschuit gegeven met boter en suiker, en al smikkelende was Bulletje weer een beetje met het leven verzoend geraakt. En hij toonde zijn betere stemming door vriendelijk aan Bonestaak te vragen:

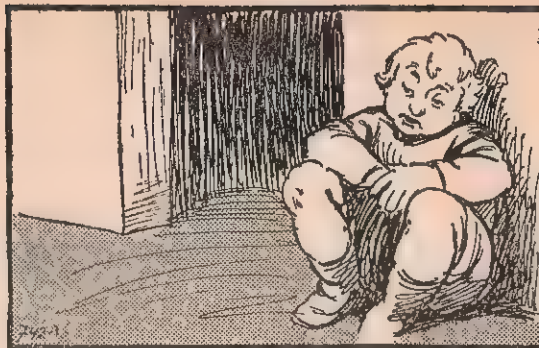
„Waar heb je je broertje gelaten, Bonestaak?”

Bonestaak keek hem verachtelijk aan en begreep volstrekt niet waarom dat Kalkhoofd lachen moest.

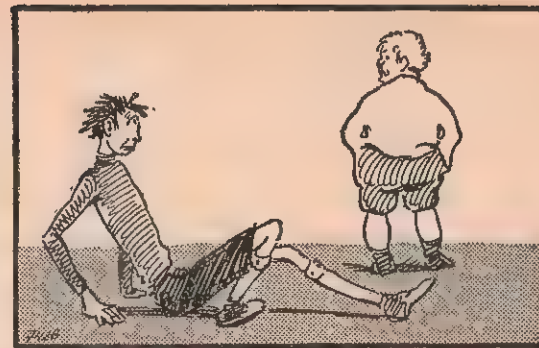
Nero zat bij Bulletje, en kreeg af en toe een stukje beschuit. Bulletje zei: „Zie je, zo'n hond, dat is een trouw dier. Neem jij dat mormel maar, en geef mij die trouwe Nero!”

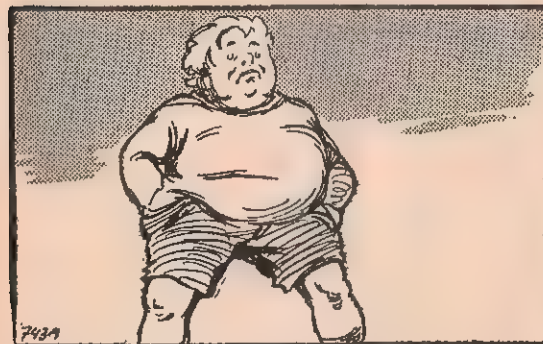
De trouwe Nero vrut het laatste stukje beschuit op. Bonestaak nam een beentje van de tafel in de kombuis, hield het Nero voor, en wandelde weg. En het trouwe dier liep hem achterna en liet het verblufte Bulletje alleen zitten. Hij hoorde Bonestaak duidelijk grinniken en schudde verdrietig het hoofd. Toen Bonestaak van de andere kant weer met Nero terugkwam, vond hij zijn vriend Bulletje mistroostig voor zich uit zitten kijken, en hij had een beetje berouw over zijn

hardvochtigheid. Daarom gaf hij Bulletje een duw, dat die opzij rolde, en liet zich over hem heen vallen. Bulletje liet zich niet onbetuigd, en daar rolden ze als kemphanen over het dek. Tot Bonestaak onder lag, Bulletje triomfantelijk boven op hem zat, zijn handen vast hield en riep: „En nou genade vragen!” Tot zijn grote verbazing zei Bonestaak nederig: „Genade Bulletje?” Bulletje bekwam niet van zijn verbazing. Maar nu zou

Bonestaak ook de vernedering zo diep mogelijk ondergaan. En de wraakzuchtige vijand gebood: „Je moet asjeblieft zeggen!” „Asjeblieft Bulletje”, zei de lange onderworpen. „O zo”, glimlachte Bulletje voldaan. „Dat zou ik ook denken. Je bent lelijk overwonnen, mannetje!” „Ja, Bulletje”, zei Bonestaak gedwee en stond op. Bulletjes dag was goed! „Zie je”, sneed Bulletje op tegen 't Kalkhoofd en de kok,

die getuigen geweest waren van zijn schitterende overwinning, „zo doe ik met onuitstaanbare jongens, die es een lesje moeten hebben.” „Ja, Bulletje”, kwam Bonestaaks onderworpen stem er weer tussen. De twee toehoorders glimlachten. „Hou je mond er buiten... prul!” schimpte Bulletje tegen zijn slachtoffer. En die zei weer nederig: „Ja Bulletje!” Toen hielden de kok en 't Kalkhoofd het niet langer uit en lachten hardop. Bulletje was verontwaardigd en ook een beetje verontrust.

Wantrouwig vroeg hij: „Hou je me soms voor de gek, Bonestaak?” „Ja Bulletje”, antwoordde Bonestaak op diezelfde gedwee toon, waar de dikke zich nu woest aan ergerde. Dat toonde hij door te vragen: „Moet je soms weer op je ziel hebben?” En die onverbeterlijke Bonestaak zei zachtmoedig: „Asjeblieft, Bulletje.” Bulletje was ten einde raad. Hij stampvoette. Maar juist toen hij op het punt stond zijn dierbare vriend aan te vliegen, bedacht hij zich.

„O”, zei hij smalend, „ik begrijp het al. Je wilt weer vechten, en dan hoop je 't te winnen om ons je schande te laten vergeten! Nee, mannetje, zo gek ben ik niet. Je bent overwonnen, en je hebt genade gevraagd en daarmee uit.” „Ja, Bulletje”, zei Bonestaak weer. „Ja, Bulletje”, herhaalde deze. „Kan je niks anders meer zeggen?” „Ja, Bulletje”, antwoordde Bonestaak staal. „Nou, doe het dan”, schreeuwde Bulletje, die er zenuwachtig van werd.

„Ja, Bulletje”, zei Bonestaak met hetzelfde gladde gezicht. De kok en de koksmaat hielden hun zijden vast van het lachen en Bulletje keek ook hen woedend aan. Hij riep tegen Nero:

„Nero, pak ze... toe, Nero... pak ze!” en hij stak zijn armen naar hen uit. Maar Nero begreep hem verkeerd, sprong op hem zelf toe, gooide hem ondersteboven en zette zijn poten op zijn borst. Bonestaak hield het ook nu niet meer uit, en brulde van genoegen...

Bulletje worstelde om onder Nero uit te komen, maar het grote dier was hem te sterk en hield hem voortdurend

onder, en al zijn geschreeuw en geworstel hielp hem niet. Bonestaak riep:

„Bulletje, je moet zeggen: genade, Nero, alsjeblieft. Mischien laat ie je dan vrij!”

„Help me liever!” kreet het benauwde Bulletje, en Bonestaak zei verwonderd:

„O, ik dacht dat dat voor zo'n sterke jongen als jij niet nodig was. Anders had ik het natuurlijk al lang gedaan. Dus je kan je zelf niet helpen? Wel! Wel!”

Toen greep hij Nero bij zijn halsband, en sjoerde hem met veel moeite achteruit. Bulletje sprong op en zag op het-

zelfde moment een emmertje water staan met aardappelschillen er in. Dat leek hem een uitgezochte kans tot wraak, en zonder zich lang te bedenken, gooide hij de inhoud over Bonestaak en Nero uit, en poetste de plaat. Nero stootte jankend de andere kant op. En Bonestaak bleef staan, verschrikt onnozel kijkend, en begreep niet zo gauw, wat er met hem aan de hand was. Het spijt mij, dat ik het zeggen moet, maar de kok en het Kalkhoofd stonden er bij te lachen, dat ze snikten, en Bulletje, op een veilige afstand, gilte schel van de pret, en riep:

„Zou je nog niet es: Ja, Bulletje zeggen, Bonestaak?”

Maar Bonestaak had het veel te druk met die vieze slingers van aardappelschillen uit zijn haar en zijn hals te trekken. Hij zei niets, maar de manier, waarop hij uit zijn nat gezicht naar Bulletje keek, beloofde weinig goeds.

„Wel! Wel! Bonestaak”, lachte de kok, „ik dacht, dat je Bulletje royaal de baas was, maar dat is me lelijk tegengevallen, hoor... Dat kleine dikke kereltje, daar ben jij op geen stukken na tegen opgewassen!”

„Wacht maar”, bromde Bonestaak. „Dat zullen we nog

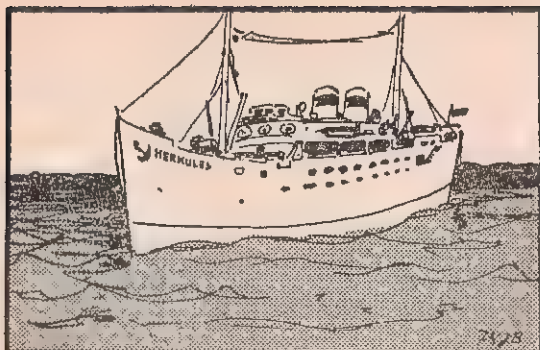
wel es zien. Hij is nog niet van me af, reken maar van niet!” En dadelijk begon hij te roepen: „Kom es hier as je durft! Doe et nog es!”

„Morgen!” riep Bulletje terug. „As er weer water met aardappelschillen staat. Is 't je zo goed bevallen, Bonestaak? Goed, dat ik 'et weet!”

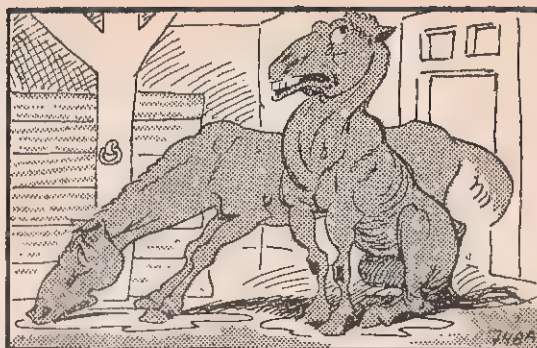
De matrozen, die bezig waren, de loopplank in te halen, moesten met hun werk ophouden van het lachen om die eindeloze ruzie tussen de twee weergekeerde scheeps-

makers, en de stemming aan boord was beter, dan ze in lang geweest was: iedereen voelde, dat met Bulletje en Bonestaak de „Hercules” een veel plezieriger verblijfplaats was. Nauwelijks waren ze terug aan boord of het lieve leven was al weer volop aan de gang; overal hoorde je de woedende kreten der kemphanen, en hun streken gaven de mannen van de boot zeldzaam veel genoegen. Bonestaak had zijn gezicht en zijn haar gewassen, en Bulletje had op een afstandje toegekeken, en onbeschaam-

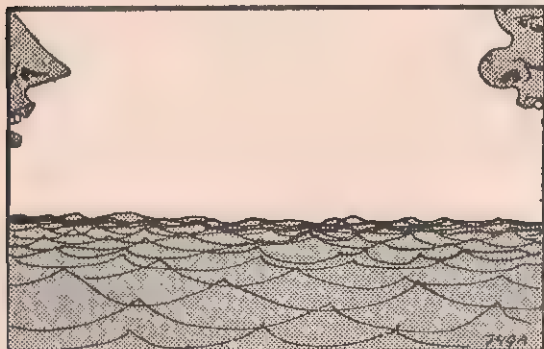
de opmerkingen gemaakt, die Bonestaaks fijngevoelig hart pijn hadden gedaan. Zoveel pijn, dat hij geprobeerd had, Bulletje met zijn waswater nat te gooien, maar dat was helaas mislukt, doordat de kleine dikke hem in de gaten had en tijdig er van door ging. Maar toen het schip de haven begon uit te glijden, hadden ze voorlopig vrede gesloten, en nu stonden ze naast elkaar en keken over de reling. Bulletje en Bonestaak keken naar de verdwijnende oevers. De ontzettend hoge gebouwen van New York zagen ze helemaal wegzinken, net of ze zoetjes aan in het water

zakten. Het kon hun niks schelen: ze hadden niet veel op met New York. Ze hielden veel meer van dat mooie land met de farm er op, daarginds heel ver naar het Westen, en daaraan dachten ze nu ook. Ze overwogen, wat Piet en Marie op het ogenblik wel zouden doen. En hun paarden... zouden die verdrietig zijn, omdat de kleine meesters weg waren? „'t Jouwe zal wel blij zijn”, veronderstelde Bonestaak met een blik op Bulletjes lichaamsomvang, die deze maar al te goed begreep. „En 't jouwe zal wel denken, dat je nog altijd op zijn rug

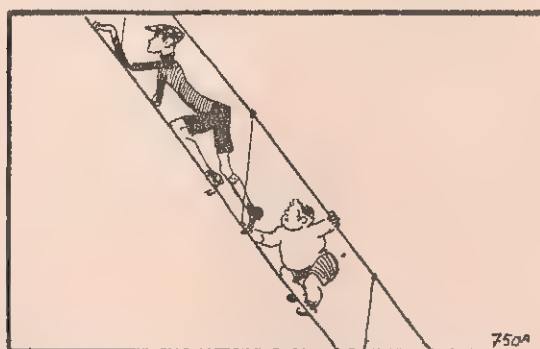
zit”, kaatste Bulletje terug met een even welsprekende blik op Bonestaaks mager corpus. En zij lachten allebei stilletjes voor zich heen omdat ze mekaar daar weer eens even fijn te grazen hadden. Zulke welgelukte aanvallen brachten hen altijd weer dicht bij elkaar. Het was hun beste manier om alle ruzies te vergeten. „Ben je blij, dat we weer naar zee gaan, Bulletje?” vroeg Bonestaak. Bulletje knikte. „Nou”, zei hij verrukt, „reken maar! Lekker hè, die fijne lucht van het water weer, zo zoutachtig... Je had haast vergeten, hoe de zee rook”...

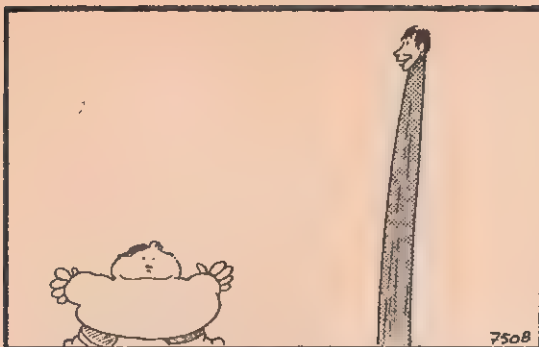
„Op de farm was het anders ook wel fijn”, zei Bonestaak peinzend. „Dat paardrijden zullen we missen.” Dat vond Bulletje ook, en ze zouden de hartelijke vrienden ook wel missen, maar toch... nu ze weer aan de verschan-sing van de „Hercules” stonden... Nee, verdrietig zijn konden ze niet. Met wellust luisterden ze naar de brom-mende schroef, naar de wind, die een liedje floot in de touwen, naar het bellen van de scheepstelegraaf, die de bevelen van de brug naar de machinekamer seinde... Het

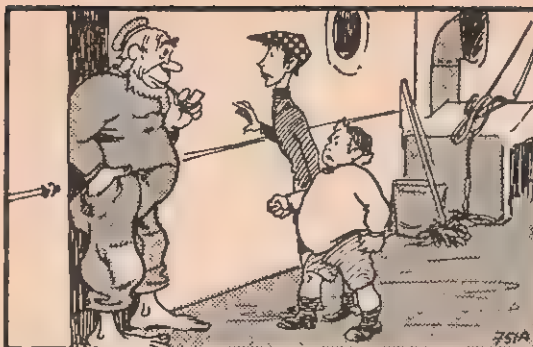
was toch maar heerlijk aan boord! Zo'n vrij leven als op een schip had je toch maar nergens! Toen zei Bulletje in-eens: „Waar zouden we eigenlijk heengaan?” Daar had Bonestaak ook nog niet aan gedacht! Dat moes-ten ze eens gauw gaan vragen! Samen klauterden ze de brug op, waar de kapitein en de loods met de roerganger stonden. „Vader”, begon Bonestaak, maar de kapitein zei kort aan-gebonden:

„Geen tijd voor kinderpraat. Naar beneden!” En hij zei het op zo'n toon, dat de twee helden zich niet lang bedachten en haastig de aftocht bliezen. Maar te-vreden waren zij niet. „Een vriendelijke vader heb jij”, mopperde Bulletje, die altijd wat zeggen moest. Bonestaak haalde de schouders op. Minachtend zei hij: „Kapiteins van schepen kunnen nou eenmaal niet op alle vragen van kleine, dikke jongetjes antwoorden.”

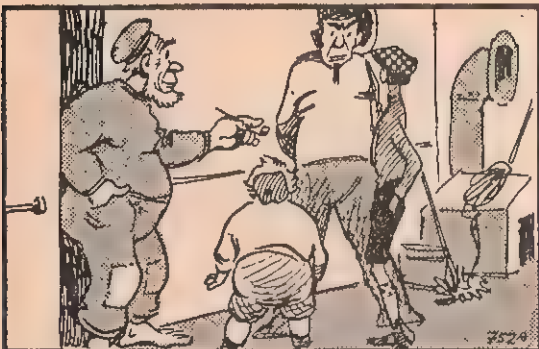
„O”, zei Bulletje venijnig, „ik dacht eigenlijk, dat een lange, dunne slierasperge hem iets gevraagd had, maar dan vergis ik me zeker.”
Bonestaak keek van boven af met opgetrokken neus op hem neer en ging niet verder op de kwestie in. Hij keerde zich om, en zei:
„Laten we maar es aan een ander vragen!”
Juist kwam Ouwe Hein daar aan, en de jongens liepen op hem toe, en vroegen:
„Zeg, Hein, weet jij ook, waar we heen gaan?”

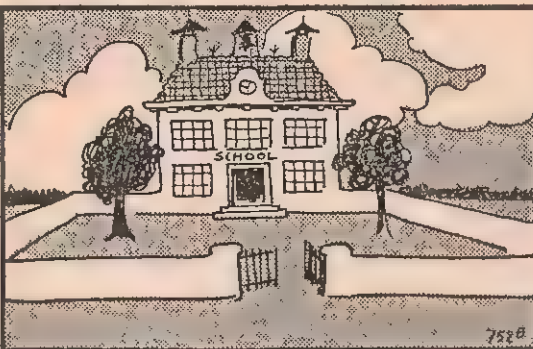
„Wel zeker, mejongens”, antwoordde de oude zeerob dadelijk. „Wees jullie maar blij hoor! We gaan naar moeder, regelrecht naar Amsterdam terug!”
„W-a-a-a-t?” riepen Bulletje en Bonestaak vol afschuw.
„Naar Amsterdam terug? Nou al?”
„Nou al!” deed Hein verwonderd. „En wij zijn helemaal in Amerika geweest. Is dat nog niet ver genoeg? Me dunkt voor zo’n paar krielaardappelen.”
Maar Bulletje en Bonestaak waren het niet met hun oude vriend eens. Naar Amsterdam terug? Nou al? Hun hele

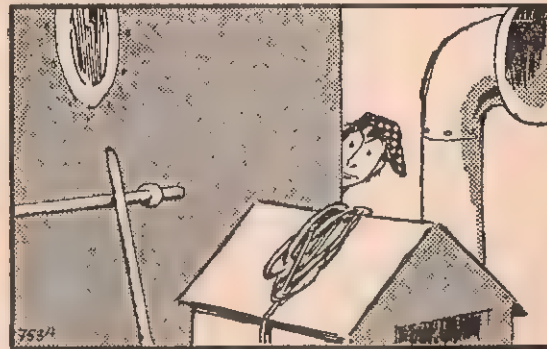
gezicht was één en al teleurstelling. Jakkas! Nou al naar huis? En ze waren nog maar amper weg! En de reis zou nog al heel lang duren!... Nee, dat hadden ze zich heel anders voorgesteld! En ze hadden de bokkeprui op, en mopperden, dat hun ook alles moest tegenvallen, en dat het gemeen was en akelig en naar, en dat ze net zo lief thuis gebleven waren, als ze geweten hadden, dat het zo’n prutsreisje worden zou!
De bootsman kwam van het voorschip en hij zag de zwarte gezichten van de twee vrienden, en vroeg:

„Waarom kijken jullie zo zuur? Per ongeluk uit de azijnfles van de kok gedronken?”
Maar de jongens hadden geen smaak in aardigheden, en Bulletje mopperde:
„Nog al wat lekkers, om nou al weer naar Amsterdam terug te moeten!”
„Amsterdam?” vroeg de bootsman verwonderd, maar toen hij een knipoogje kreeg van Ouwe Hein, ging hij verder: „Nou, en wat zou dat?”

„Nou, dan is de reis toch afgelopen!” riep Bonestaak wanhopig.
„Kunnen jullie weer lekker naar school”, zei de bootsman plagend. „Fijn! Krijg je weer les van een echte schoolmeester, alle dag vijf uren!”
Bonestaak keek hem donker aan. Toen zei hij:
„Ja, dat is wel fijn, om weer les te krijgen van een knappe meester. Zo een, zie je, die wat weet!”
„Wat?” schreeuwde de bootsman. „Durf jij je scheeps-

meester te beledigen?” En het eindje teertouw vloog uit zijn broekzak...
Maar Bonestaak wachtte niet af, dat de bootsman hem grijpen zou. Hij sprong haastig weg, en ging achter de hut om het hoekje staan kijken. De bootsman zwaaide met zijn eindje touw, en vroeg aan Bulletje: „Vind jij soms ook, dat ik niet knap genoeg ben om jullie meester te zijn?”
„O, bootsman”, zei Bulletje met een schijnheilig gezicht.

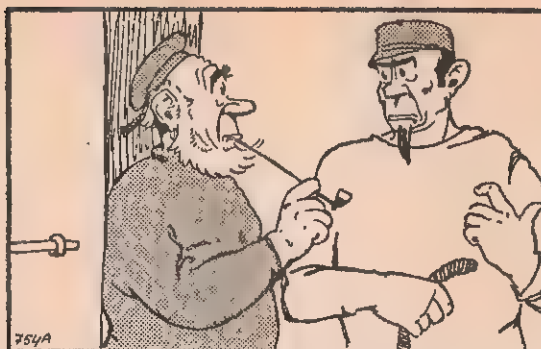
„Hoe kan u nou zoiets van me denken?” Maar hij moest er een beetje bij lachen, en toen bulderde die barse man: „Ik geloof warempel, dat dit dikke kereltje me staat te belatafelen?

Wat denk jij ervan, Hein?”

Hein trok een twijfelend gezicht en zei:

„Ik ben er niet zeker van, dat hij niet gelachen heeft, bootsman.”

„Zie je wel!” raasde de boze meester. „Hier jij galgenaas, over de knie!”

En hij strekte zijn hand uit om Bulletje te grijpen, maar hij greep in de lucht, want Bulletje was al weggesprongen, en stond bij zijn vriend Bonestaak om het hoekje te kijken. Verdrietig schudde de bootsman het hoofd tegen ouwe Hein, en mompde:

„Die gladdakkers ontlopen altijd hun gerechte straf, Hein. Het loopt verkeerd met de wereld, jong!”

Ouwe Hein was er ook bang voor. Toen knipoogden die twee eens tegen elkaar en gingen glimlachend en tevreden weer naar hun werk terug. Maar Bulletje en Bonestaak

waren helemaal niet tevreden! Het denkbeeld dat ze eigenlijk al onderweg naar huis waren, stemde hen triestig.

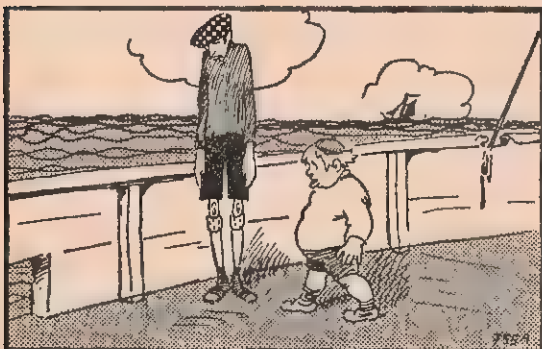
„Nou al naar huis”, bromde Bonestaak.

„Bah wat een kinderachtig reisje! Als ik dat geweten had, was ik net zo lief thuis gebleven.”

En ook Bulletje schimpte: „’t Is de moeite!”

Juist kwam de stuurman uit de hut, en Bulletje klampte hem aan en vroeg:

„Vader.. is ’et nou heus waar, dat we onderweg zijn naar Amsterdam?”

De stuurman keek de jongens strak aan, en het duurde een heel poosje eer hij wat zei.

Eindelijk vroeg hij:

„Vinden jullie het zo’n verschrikkelijke ramp om je moeder weer terug te zien?”

Bulletje en Bonestaak keken een beetje beschaamd voor zich. Nee... zo hadden ze ’t natuurlijk niet bedoeld! Hun moeder zouden ze wat graag terug zien, dat sprak vanzelf. Maar ze vonden het verschrikkelijk jammer, dat de reis al

afgelopen was! Ze hadden gehoopt, dat ze de hele wereld over zouden zwerven, en het viel hun lelijk tegen, dat ze nu al weer onderweg waren naar Amsterdam...

„Ja”, zei de stuurman peinzend, „en toch zou je kunnen zeggen, dat we onderweg waren naar Amsterdam.”

Wat verwonderd keken de vrienden hem aan.

„Hoe bedoelt u dat?” vroeg Bonestaak.

„Wel, jullie weten toch, dat de aarde rond is, nietwaar?”

Ja, dat wisten ze. De stuurman ging voort:

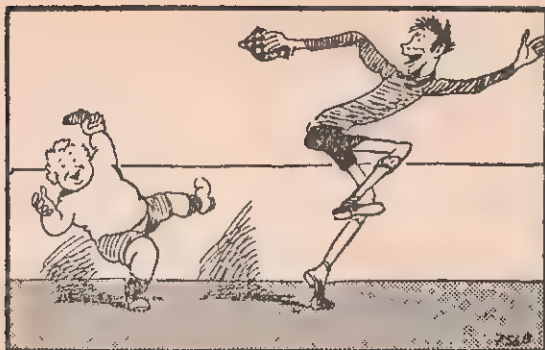

„Nou, dus hoe je ook vaart, naar het Westen of naar het Oosten, van hieruit kom je altijd in Amsterdam, hè? En nou varen we in de verkeerde richting, maar op de duur zullen we toch in Amsterdam komen.”

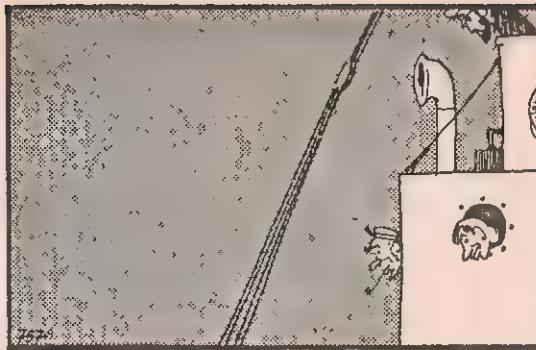
Bulletje en Bonestaak begonnen het te begrijpen. Hun ogen glinsterden.

„Dus”, riep Bulletje, „we varen niet naar het Oosten?”

„Nee”, vertelde de stuurman. „Op ’t ogenblik varen we naar ’t Zuiden. Maar later draaien we het Panamakanaal

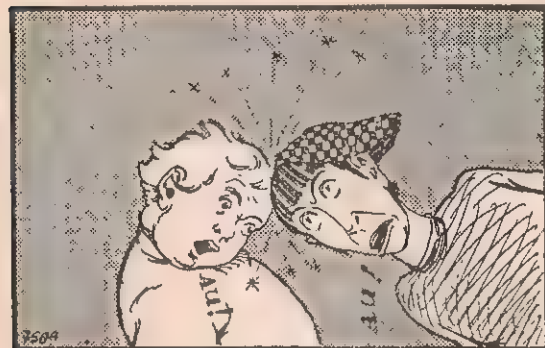
in, en dan varen we naar het Westen, de Grote Oceaan in, net zolang tot we in Japan komen!"
 „In Japan?!" Bulletje en Bonestaak hadden het allebei tegelijk met verrukte stemmen uitgeroepen.
 De stuurman knikte met een lachend gezicht. De jongens zwaaiden met hun petten, namen daarop elkaar bij de handen, dansten een wilde Indianendans, en riepen maar aldor:
 „Naar Japan!" Naar Japan! Naar Japan!... Hoera!"
 Bulletjes vader liet hen alleen. En Bulletje en Bonestaak

dansten nog een poosje door, tot ze moe waren en lieten zich toen neervallen op een rol touw, en keken elkaar aan en knikten en schuddebolden en klaptten in de handen, en konden hun verbazing niet op!
 Van louter plezier begonnen Bulletje en Bonestaak ineens achter elkaar aan te rennen, heel het schip rond, gillend en met hun petten zwaaiend. De bemanning keek hen verwonderd aan, en van de brug keken de gezichten van de kapitein, de loods en de stuurman naar de rondhollende kameraden, en de kapitein zei:

„De zeelucht is ze zeker naar het hoofd gestegen." Nero dacht, dat de jongens een spelletje bedoelden en hij schoot blaffend uit de kombuis op hen af en rende achter hen aan.
 „Pas op, Bulletje! Hij wil je weer een stuk uit je broek bijten!" riep Bonestaak, maar Bulletje was niet bang meer voor de grote bek van Nero en hij stond stil, keerde zich om en viel de hond om de hals. Hij rolde met hem over het dek, en Nero schrok en verweerde zich met bek en poten, en blafte en hapte, maar hij zorgde er wel voor, dat hij zijn

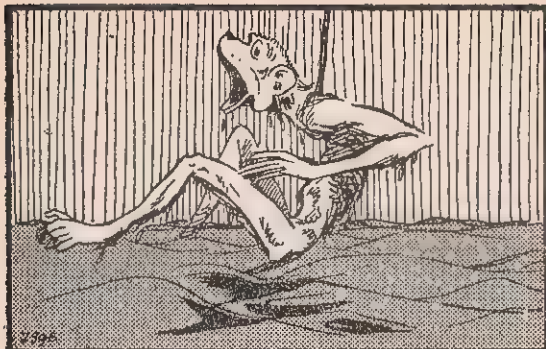
kleine aanvaller geen pijn deed. Bonestaak kwam er ook bij en greep Nero bij zijn staart, maar toen werd het hem te kras; hij rukte zich los en schoot tussen de jongens vandaan.
 Die rolden door de schok tegen elkaar aan en hun hoofden botsten vrij onzacht tegeneen. „Au!" riepen ze allebei tegelijk, en ook tegelijk voegden ze er bij:
 „Kijk uit wat je doet!"
 En omdat ze het allebei zo mooi tegelijk riepen, moesten ze er ook om lachen en zaten daar als mallen over hun hoof-

den te wrijven, en tegen elkaar te grinniken. En Bonestaak zei zachtjes:
 „Naar Japan, Bulletje! Naar Japan!"
 „Naar Japan!" herhaalde Bulletje. „Reuzel!"
 Toen stapten zij naast elkaar, bedaard en deftig over het dek, arm in arm, en Bonestaak zei tot een denkbeeldig voorbijganger:
 „Ja, meneer, hier ziet u twee jongens die op reis zijn naar Japan!... Wat zegt u?... Wilt u het niet geloven?... Ja, meneer, toch is het zo, en trekt u nou maar niet zo'n gek

gezicht, want jongens, die op reis zijn naar Japan, nou, die laten zich niet voor 't lapje houden. U kunt een klap voor uw toet krijgen, als u ons uitlacht!"
 „O zo!" voegde Bulletje er grimmig achter. Maar de denkbeeldige voorbijganger antwoordde niet.
 In de buurt van de hut dachten ze ineens aan Japie, hun aapje, en ze liepen naar binnen, om eens nader kennis met hem te maken.
 Japie zat rustig op zijn stokje en keek met zijn kleine duveltjesogen naar de binnentredenden en kroop wat achter-

uit, net of hij hen niet vertrouwde. Bonestaak ging naar hem toe, bleef vlak voor hem staan en zei:
„Japie, m'n apie, hier zie je nou je meesters vóór je. Kijk ons nou maar 'es goed aan, en hou je klaar om al onze bevelen zonder praatjes uit te voeren.”

Bulletje knikte nadrukkelijk met zijn rond hoofd en zei:
„Ja, Japie m'n apie, zo is het. Wees een gehoorzaam diertje, neem een voorbeeld aan ons: wees braaf en altijd zoet, en dan zullen wij goeie vrinden worden!”

„Maar... Japie m'n apie”, ging Bonestaak voort met

preken, „wee je gebeente, as je ondeugend bent, en ongehoorzaam! Dat kunnen wij niet verkroppen en dan word je gekielhaald, en je krijgt met een eindje teertouw voor je billetjes, Japie, m'n apie!”

Japie m'n apie zat de twee brave Hendrikken aan te kijken met zijn ondeugende oogjes, en hij krabbelde op zijn kopje, precies alsof hij zeggen wou:

„Nou, die nieuwe bazen van me zijn streng genoeg! Hoe zal ik me die van het lijf houden?”

„Jaha”, begon Bulletje nog eens. „Nou weet je niet, wat je

zeggen moet, hè, want je bent eigenlijk een erg ondeugend beest, Japie m'n apie, maar die streken zullen wij je wel afleren, wacht maar.” En toen zei Bonestaak tegen Bulletje:

„Nou, zeg, doe jij maar niet net of je zo'n heilig boontje bent, want dat is-t-er nog al een eindje van af. Nog al een kunst om zo'n klein aapje aan 't schrikken te maken!”

Bulletje was beledigd. Hij bromde:

„Wie is d'r begonnen met 'm de les te lezen, jij of ik?”

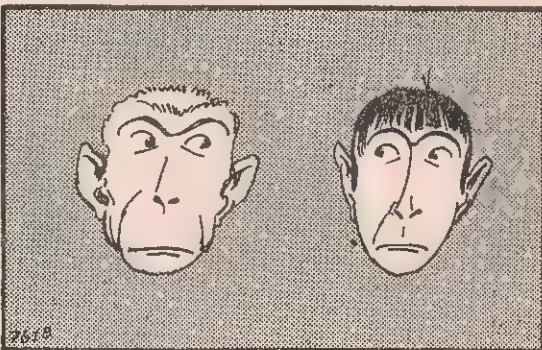
„Dat weet ik niet meer”, bekende Bonestaak, „maar ik

weet wel, dat kleine dikke boefies niet zo erg over braafheid moeten praten tegen zo'n arm beestje. 'k Zou warempel denken, dat je 't meende!”

„Kom jij maar hier, hoor”, zei Bulletje tegen Japie, „die andere baas van je is niet goed wijs. As je daar te veel naar luistert, komt er niks van je terecht.”

Hij stak de handen naar het aapje uit en dat sprong dadelijk op zijn schouder en drukte zich dicht tegen hem aan. Bulletje genoot en koesterde het kleine diertje en streekte het en fluisterde zoete naampjes. Hij was oneindig trots,

dat het aapje zo vol vertrouwen bij hem kwam.

Maar Bonestaak toonde zich veel minder tevreden. Hij was jaloers en zei:

„Zeg es, jongetje, nou moet jij je niet verbeelden, dat Japie van jou alleen is. Als je dat denkt, heb je 't mis. Hij is net zo goed van mij as van jou. En nou geef je 'em dadelijk hier, dat ik er ook es mee spelen kan!”

„Ach, jongen, ga weg”, zei Bulletje. „Ik heb 'm net! Wacht jij nog maar een half uurtje. Al lijk jij nou op 'm, daarom hoef je nog niet zo op te scheppen!”

Zo'n behandeling kon Bonestaak zich onmogelijk laten welgevalen, en hij zei dan ook heel beslist:

„En nou geef je Japie dadelijk hier, en anders zal je eens wat zien!”

„Nou, ik wil best es wat zien”, zei Bulletje aanmoedigend. „As 'et maar wat anders is as dat nijdsengezicht van jou!”

Bonestaak dwong zich met grote moeite tot kalmte en riep op bevelende toon:

„Japie!... Kom hier!... Kom bij de baas, Japie!”

Maar Japie bleef waar hij was: in de koesterende armen van Bulletje, die hem aaide. Ja, hij drukte zich nog dichter tegen hem aan, omdat hij de stem van Bonestaak niet vertrouwde.

„Jij bent, geloof ik, een echte dierentemmer”, zei Bulletje bewonderend. „Waar heb je dat toch zo goed geleerd, Bonestaak?”

Bonestaak had er nou genoeg van. Japie was net zo goed van hem als van Bulletje, en hij wou en zou de aap nou ook es hebben. Niet goedschiks, dan maar kwaadschiks!...

Hij sprong op Bulletje toe en pakte Japie om zijn lijfje.

„Los!” schreeuwde hij. „Nou moet ik hem hebben!” Maar Bulletje liet niet los. Hij hield het aapje juist stijver vast en riep boos:

„Blijf er af, dwarskop! Jij moet altijd je zin hebben! Laat los! Ik heb 'em net!”...

En Bonestaak wou niet loslaten, en trok aan Japie en Bulletje trok ook aan Japie, en Japie had er helemaal geen trek in om zich zo te laten behandelen. Op geen stukken na!

Hij piepte van woede en benauwdheid, en plotseling boog hij zich voorover en beet in Bonestaaks vingers, en toen die met een schreeuw losliet en achteruit sprong, krabde Japie Bulletje es flink over de wang. En Bulletje gaf ook een schreeuw en sprong ook achteruit, en Japie had er een flauw vermoeden van, dat zijn gedrag door zijn nieuwe meesters niet goedgekeurd werd. Dus nam hij een ver-
vaarlijke sprong en verdween in een kooi, waar hij in een donker hoekje wegstroopde, en angstig de komende dingen afwachtte.

Bonestaak stond te springen en op zijn vinger te zuigen, waar het bloed tappelings uitliep. En Bulletje wreef zich met een erg pijnlijk gezicht over zijn wang en keek dan onthutst naar het bloed, dat ook zijn vingers kleurde. En ze keken naar mekaar met ogen, waar een tijger trots op geweest zou zijn.

„Nou, heb je nou je zin?” informeerde Bulletje nijdig. „Lekker, hij heeft je tenminste flink in je vingers gebeten! Net goed!”

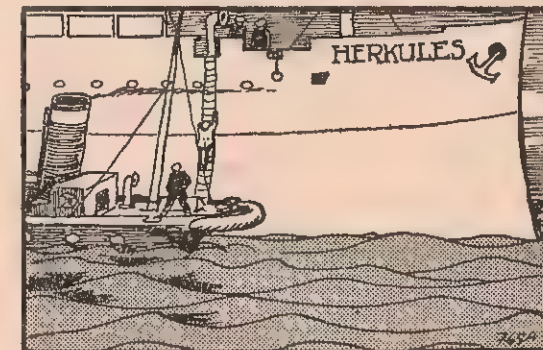
„En jou heeft ie fijn een haal over je lelijke gezicht gegeven!” triomfeerde Bonestaak. „Heerlijk... Lekker... Net goed!”

Bulletje kwam een stapje dichterbij.

„Zeij je daar niet: lelijke gezicht?” vroeg hij dreigend.

„Dat kan best”, gaf Bonestaak toe. „Als ik 't jouwe bedoelde zal het vast wel zo zijn!”

Bulletje kookte, en Bonestaak was even woedend. Ze stonden op het punt om elkaar in de haren te vliegen.

Toen kwam de kapitein binnen.

„Ziezo”, zei Bonestaaks vader. „De loods is weer van boord, we zijn gelukkig in volle zee.”

Toen zag hij het bloed aan Bonestaaks handen en hij vroeg:

„Wat is hier gebeurd? Zijn jullie weer aan het bakke-
leien geweest?”

Bonestaak wou gauw beginnen:

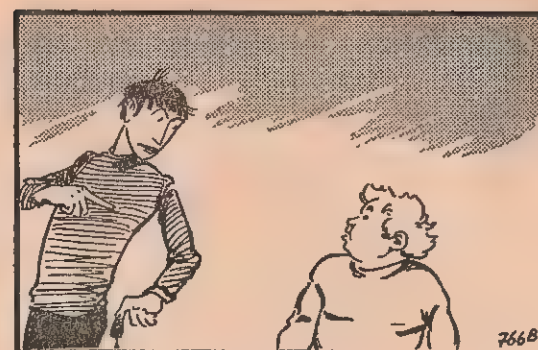
„Nee, vader... Bulle...”

Maar Bulletje viel hem in de rede:
„Nietwaar... Bone...”
„Zwijgen”, riep de kapitein bars. Niet door mekaar praten! Natuurlijk, hè... mekaar de schuld geven, zoals gewoonlijk... Bulletje vertel op. En precies de waarheid hoor, anders zal ik jullie weten te vinden!”
Bulletje vertelde nu precies wat er gebeurd was, en wreef onderwijl telkens het bloed van zijn gehavende wang. En Bonestaak zoog op zijn vinger en luisterde nauwlettend of Bulletje hem niet te veel de schuld gaf. Maar daar had hij

geen klagen over: er werd verteld wat er gebeurd was, zonder valsheid.
Toen het verhaal uit was, keek de kapitein erg donker. Hij schudde het hoofd en bromde:
„Ik weet waarachtig niet wat ik met jullie moet aanvangen. Jullie zijn onverbeterlijke kemphanen en ruziezoekers. Nou hebben we om jullie een plezier te doen, een aapje voor je gekocht, en de eerste de beste gelegenheid grijp jullie aan, om daar ook al weer ruzie over te maken...”
’t Is gewoonweg schandalig! Maar dat gaat zo niet hoor!...

Waar is Japie?”
Hij keek de hut rond maar Japie was niet te zien.
„Wat gaat u doen, vader?” vroeg Bonestaak ongerust.
„Ik ga Japie naar de koksmaat brengen”, deelde de kapitein mee. „En daar zal die blijven, tot jullie afgeleerd hebben om ruzie te zoeken. Dat beestje zou onder jullie toezicht al te veel te lijden hebben en dat wil ik niet!”
En toen Bulletje en Bonestaak aan ’t smeken en beterschap beloven! Ze zouden nooit geen ruzie meer maken, heus niet, en stilletjes met Japie spelen, en Bonestaak zei,

dat Bulletje er gerust de baas over mocht zijn, en Bulletje zei: „Da's goed!”
„Nou ja”, riep Bonestaak toen gauw, „niet helemaal de baas natuurlijk!”
„En je zei daarnet van wel!” riep Bulletje ertegen in. „Jij belooft altijd dingen, die je toch niet doet.”
„Ja, dat zou jij wel willen, hè!” raasde Bonestaak. „Jij alles over Japie te zeggen, en ik helemaal niks! Nee, mannetje, dat zal je niet glad zitten!”

De kapitein hield zijn handen voor zijn oren en hij riep:
„Zeg! is 't nou haast uit?! Monden dicht!”
En toen de jongens verschrikt zwegen, zei hij:
„Jullie lijkt wel van de duivel bezeten vandaag! Net beloven ze me, dat ze vrede zullen houden, en meteen beginnen ze van voren af aan! Zo iets heb ik van m'n leven nog niet mee gemaakt!”
Bulletje en Bonestaak keken mekaar beschaamd aan. De kapitein had wel gelijk! Het leek wel of ze niet anders

meer konden. Gewoonlijk hadden ze daar zo geen erg in, maar nu schaamden ze zich toch wel heel diep voor hun ruziezoekersmanieren...
„’t Is allemaal mijn schuld”, zei Bonestaak toen royaal.
„Ik ben begonnen. Bulletje had gelijk!”
„Nou”, aarzelde Bulletje. „Mijn schuld was 't ook wel een beetje. Want ik plaagde Bonestaak.”
Maar Bonestaak had zich eenmaal voorgenomen om schuldig te zijn en dus zei hij:

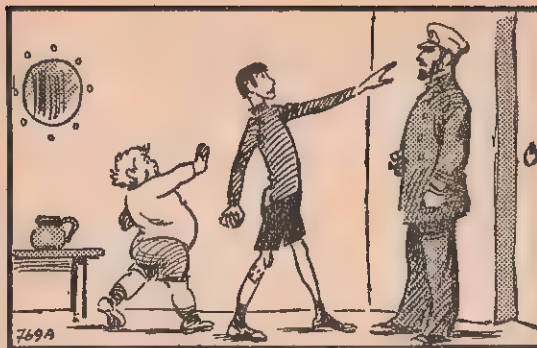
„Nietwaar! 't Was mijn schuld. Helemaal alleen mijn schuld!”

„Mijn schuld ook!” hield Bulletje koppig vol, en toen riep Bonestaak met een wanhopige zucht:

„Nou ziet u zelf es vader, hoe moeilijk 't is om met dat dikke kereltje vrede te houden!”

„Omdat jij altijd alles beter wil weten”, verdedigde Bulletje zich op heftige toon.

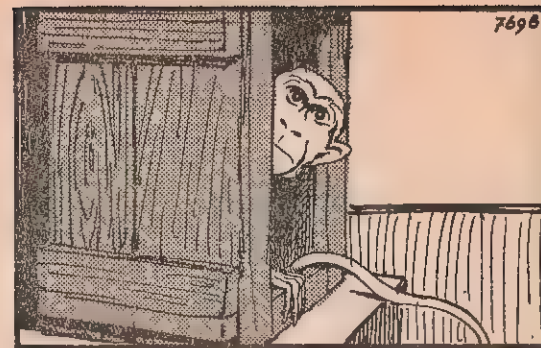
En toen zagen de jongens het gezicht van de kapitein krampachtig vertrekken, om niet te laten zien, dat het lachte, en ze begrepen, dat ze zowaar weer bezig waren te

kibbelen! 't Was eigenlijk wel erg komiek, en alle drie schoten ze in de lach, en Bonestaak verklaarde: „Ja, maar ziet u vader... we menen het zo erg niet!”

„Nou weet je wat”, besloot de kapitein, „ik zal het nog eenmaal aanzien. Maar ik bezweer jullie, dat het voor het laatst is. Zodra jullie weer ruzie krijgen over Japie is 't uit en gaat ie naar de koksmaat, en dan is ie niet meer van jullie. Je moet met een aap zacht omgaan, anders wordt ie vals, en niemand heeft er wat anders dan last en narigheid van. Denk daar nou om.”

Bulletje en Bonestaak beloofden plechtig, dat zij er om

zouden denken en ze meenden het eerlijk. Net toen de kapitein omkeek, zag hij het slimme gezichtje van Japie om de hoek van de kooideuren gluren.

„Kijk”, zei hij, „daar zit de smiecht! Kom er maar uit Japie, de oorlog is afgelopen. De eeuwige vrede is getekend!”

Hij haalde het aapje uit de kooi en dat verzette zich niet, maar keek wel erg schuw naar de twee gewonden, blijkbaar niet erg op zijn gemak over de straf voor zijn bloedige daden.

Maar Japie was spoedig gerustgesteld. De jongens toon-

den zich niet wraakzuchtig. Integendeel: ze deden al hun best om weer bij de aap in de gunst te komen en hem te doen vergeten, dat ze ooit ruzie gehad hadden. Ze gaven hem apenootjes en stukjes vijg, die de kapitein hun gewezen had in een lade naast de kooi. En toen hij zijn buikje rond en dik gegeten had, duikelde hij, om zijn dankbaarheid te tonen, netjes driemaal over zijn kop op de tafel. Dat vonden Bulletje en Bonestaak zo komiek, dat ze het uitschaterden.

Japie m'n apie was blij met zijn succes en duikelde nog eens en nog eens en nu was alle leed en alle onenigheid voorgoed vergeten, en Japie werd opgenomen in de vriendschapsbond van de kameraden. Bulletje zei:

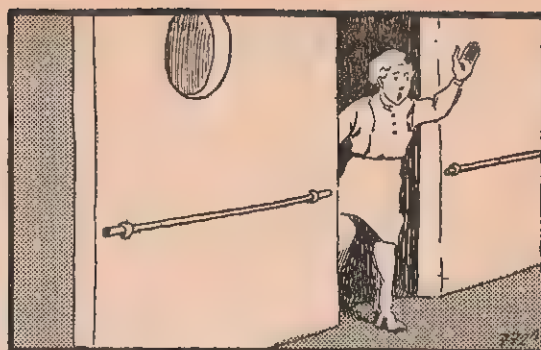
„Het driemanschap Bulletje, Bonestaak en Japie m'n apie!... Dat kan goed worden... Wat zullen die Japanners opkijken, als zij zo iets aan land zien stappen!”... Het driemanschap verheugde zich al bij voorbaat op de verwondering van de Japanners, tenminste twee van de drie!...

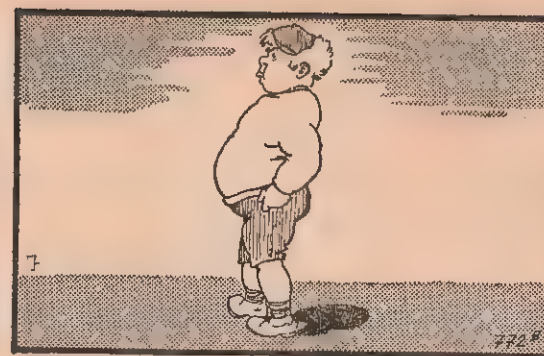
Toen de jongens, na nog een poosje met Japie gespeeld te hebben, weer aan dek kwamen, was de zon al aan 't ondergaan. Er was nergens meer land te zien. Ze waren weer in volle zee, en nu eerst voelden ze goed, hoe fijn het toch op dat grote, grote water was!... Zeker, de velden van de prairie waren ook ruim en groot, maar zo heerlijk als op zee was het daar toch niet. Hoe het kwam, wisten ze niet precies uit te leggen, maar dat eeuwig bewegende water, en die kolossale cirkel van de horizon op zee, dat was het

fijnste wat ze bedenken konden...
En hoe mooi ging de zon onder!... Net een grote, gouden bal, gloeiend geel-rood, die langzaam naar het water zakke uit een lucht, die wel van enkel paarlmoer en zilver en goud leek. Onze twee luidruchtige kameraden werden er stil van, en stonden maar bij de verschansing en keken naar die prachtige zonsondergang, en zwegen...
En de „Hercules” gleed zo zachtjes door het glinsterende water... En eindelijk moest Bulletje zijn overkropt goedmoedigheid geven, en zuchtte:
„Hè, Bonestaak, wat is dat prachtig!...”

Niet lang daarna kwam de koksmaat hen roepen om te eten: het was tijd voor het avondmaal en dan voor de kooi. „t Kalkhoofd heeft altijd van die rare boodschappen”, bromde Bulletje. „Naar kooi? Nou al?”
„Rare boodschappen?” lachte de koksmaat. „En ik vraag of je komt eten!”...
„Ja, dat is wel een beetje een aardige boodschap”, zei Bulletje, „maar daar had je ’t dan ook bij moeten laten.”
„Let er maar niet op, Kalkhoofd”, ried Bonestaak. „Bij Bulletje is het toch nooit goed. Dat is het ergste ontvredende dikke jongetje, dat er op twee benen rondloopt!”

„En jij”, riep Bulletje, en zocht gauw naar een allerver-schrikkelijkste belediging, maar hij vond niets en zweeg. Bonestaak moedigde hem aan:
„Nou? ... en ik?”
„Jij niks”, zei Bulletje met een braaf gezicht.
„Als jij je belofte vergeten bent... ik niet, as je dat maar weet!”
De koksmaat vroeg dadelijk:
„Welke belofte?”
Bulletje en Bonestaak keken mekaar aan.
„Hij mag ’t niet weten, hè?” vroeg Bonestaak.

„Nee, nee!” antwoordde Bulletje met een ernstig en ver-schrikt gezicht. „Kan je begrijpen! Veel te jong voor zo iets! Hij moest er es wat van krijgen!”
„Je hebt gelijk”, gaf Bonestaak gewichtig toe. „We kun-nen het niet op ons geweten nemen... Nou Kalkhooffie, ga je mee naar de hut?”
De koksmaat lachte om die kwibussen, en zei, dat ie blij was, omdat ze nog diezelfde malle driedekkers waren als toen ze van boord gingen.

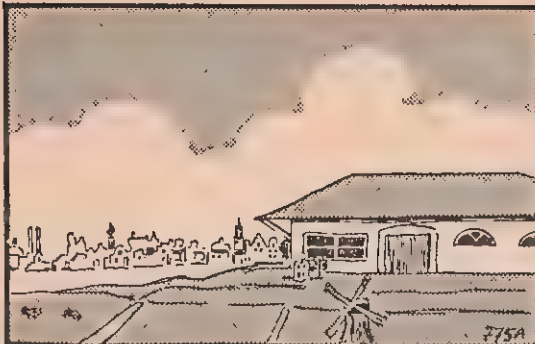
Bulletje en Bonestaak gingen op die twijfelachtige titel niet nader in. Ze hadden een geheim voor ’t Kalkhoofd, en wie een geheim heeft, is bedaard en doet deftig. De koksmaat zag toen dat de vrienden gewond waren en vroeg medelijdend: „Slaags geweest?”
Bonestaak haalde de schouders op en wees naar zijn voor-hoofd. En beiden zwegen ze.
Terwijl de jongens hun avondeten aten, zat de koksmaat er bij met Japie op zijn schoot.

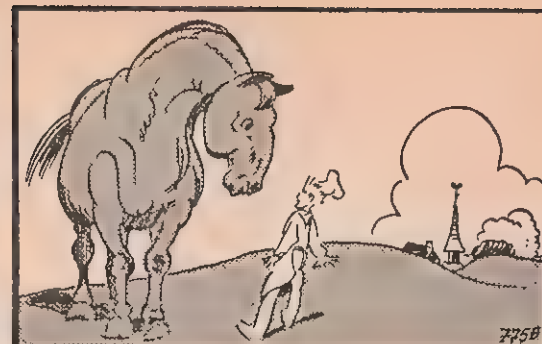
„We hebben ’em een beetje verdoopt”, vertelde Bone-staak.
„Hij heet nou: Japie mijn apie. Aardig hè?”
„O”, zei ’t Kalkhoofd zo langs zijn neus weg. „Heeft ie jullie daarom zo gebeten en gekrabd?”
„Japie m’n apie ons gebeten en gekrabd?” vroeg Bulletje onnozel. „Begrijp jij, hoe ’t Kalkhoofd aan die onzin komt, Bonestaak?”
„Neen”, beweerde Bonestaak. „Ik ben niet bijzonder

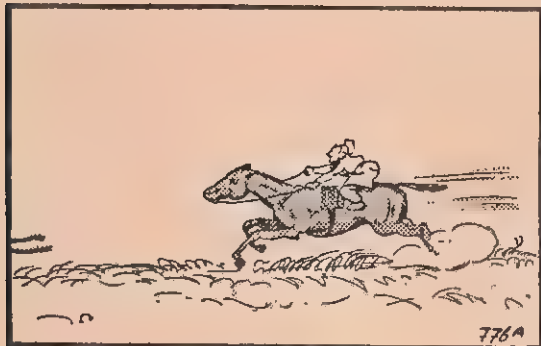
stom, ik kan heel wat begrijpen. Maar daar kan ik met mijn haakje niet bij.” De koksmaat grinnikte en de jongens vonden, dat ie een weerzinwekkend gezicht had als ie grinnikte. Tenminste dat beweerden ze.
„Laten we d'r maar niet meer over praten”, zei 't Kalkhoofd royaal. „Vertellen jullie liever eens wat van de loeierpartij op dat boerderijtje daar in het Westen!”
„Boerderijtje!”... De jongens bliezen van verontwaardiging.

„Boerderijtje?” riep Bulletje en zijn stem sloeg over van nijd. „Moet je zo'n dooie pannenkraaber horen!... Boerderijtje!... Een farm waar je heel Amsterdam opgevouwen in opbergen kan!”
„As je 't maar klein genoeg opvouwt natuurlijk”, veronderstelde 't Kalkhoofd.
„Nee, suffie”, verklaarde Bonestaak. „Je hoeft 'et helemaal niet op te vouwen, dan verdwijnt 'et er nog in as een broodje van drie pond in Bulletje z'n maag!”
„Hè, wat aardig!” smaalde Bulletje, kauwend.

„Nee, zonder dollen”, zei Bonestaak verzoenend, „de farm was reusachtig groot. Zulke boerderijen zie je in Holland vast niet, daar heeft Bulletje gelijk in. En Kalkhooffie, wij hebben paardrijden geleerd, Kan jij paardrijden?”
„Nou, dat weet ik niet”, bekende de koksmaat eerlijk. „Ik heb het nooit geprobeerd!”
Bulletje keek Bonestaak aan en vroeg:
„Zullen we 'm maar niks meer vertellen?”
De koksmaat keek berouwvol en beloofde, dat hij zulke

malle dingen niet meer zou zeggen.
Nou, op die voorwaarden zouden Bulletje en Bonestaak voor deze keer dan maar eens genadig zijn en de koksmaat toch nog iets vertellen over het leven op de farm in het Verre Westen.
De koksmaat luisterde aandachtig. Dat leven van die cowboys en zo vond hij prachtig en machtig interessant. Hij zou zelf ook wel eens zo op een paard achter die koeien aan willen vliegen!
„O, ja, joh, dat is zo fijn!” riep Bulletje geestdriftig.

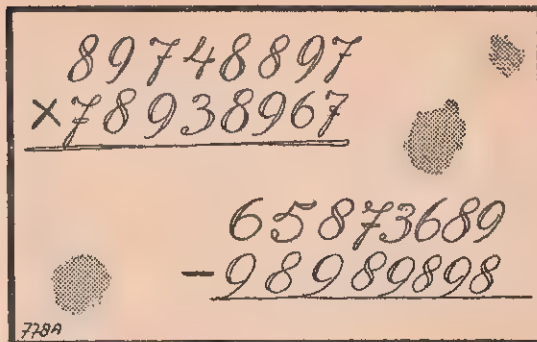
„Paardrijden is 'et fijnste van heel de wereld!”
„En de zee dan?” vroeg de koksmaat.
Bulletje en Bonestaak dachten diep na. Ja... de zee was ook fijn, maar ze geloofden toch, dat paardrijden eigenlijk nog een heel klein beetje fijner was. En 't was moeilijk om te leren ook. Je had lui, die leerden 'et nooit, zie je, dat had Ned zelf gezegd. Maar zij hadden 't wondergauw te pakken gehad!
„Zou ik 'et leren, denk je?” vroeg 't Kalkhoofd nederig.
Bulletje en Bonestaak keken hem onderzoekend aan, knik-

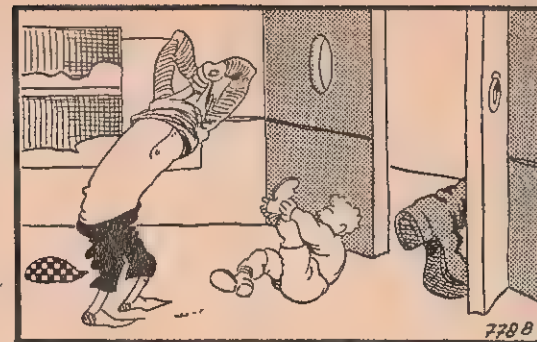
ten toen en zeiden, dat ze wel geloofden, dat hij een beetje aanleg had...
Het was aandoenlijk te zien, hoe dankbaar de koksmaat was voor de goede mening van Bulletje en Bonestaak omtrent zijn aanleg tot ruiter. Zó dankbaar toonde hij zich, dat Bulletje wantrouwig werd en zei:
„Ik geloof vast, dat deze brutale meelmuis ons voor de gek zit te houden met zijn schijnheilig gezicht!”
Bonestaak keek de misdadiger onderzoekend aan en maakte zich gereed duchtig tegen hem uit te varen. Het

Kalkhoofd glimlachte dan ook werkelijk zeer verdacht! Maar het kwam deze keer niet tot een botsing, want de deur ging open en de bootsman kwam binnen.
„Jullie gaan nou zeker onder de wol, hè?” zei de strenge opvoeder. „Denkt er om: morgen beginnen de lessen weer. Ik brand gewoon van verlangen om m'n geleerdheid kwijt te raken en weer te beginnen fatsoenlijke, knappe en brave mensen van jullie te maken!”
Bulletje en Bonestaak keken een beetje sip: zij voelden niet veel voor de schoolmeesterij!...

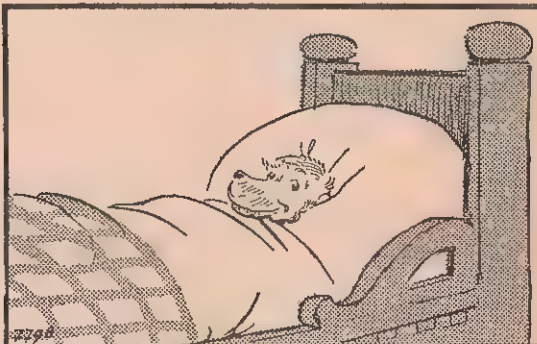
„Zouen we nog niet liever een paar dagen wachten, bootsman?” vroeg Bulletje met een ongelukkig gezicht. „We zijn nog moe van de reis en zo!”
„O ja”, zuchtte Bonestaak, „ik ben gewoon doodaf van die nare reis.”
„Dan dadelijk onder de wol”, beval de bootsman, „en proberen om zes kwartier in een uur te slapen. Dan ben je morgen helemaal opgeknapt. Ik heb een stelletje sommen voor jullie klaar, mejongens... om te zoenen!”
Bulletje en Bonestaak begrepen, dat er weinig aan te ver-

anderen was; zij kenden de stijfhoofdigheid van de bootsman en rekenden op geen genade. Hij ging de deur uit, en de vrienden kleedden zich triestig uit. Ineens vroeg Bulletje:
„Zeg, Kalkhoofd, mag Japie m'n apie bij mij slapen?”
Bonestaak keek op en maakte zich klaar om te protesteren. Maar 't was niet nodig, want de koksmaat antwoordde:
„Nee, Japie heeft een eigen bedje, en daar moet-ie in slapen.”
De koksmaat haalde onder grote belangstelling van zijn

kameraadjes, uit een kast een klein ledikantje, precies een poppebed, te voorschijn. Dat had de scheepstimmerman gemaakt, en een matroos had er een bedje voor genaaid, met dekens en lakens en al.
Bulletje en Bonestaak waren een en al bewondering en vreugde, en zij moesten lachen, toen ze zagen, hoe Japie m'n apie er kromgebogen, maar op zijn achterpoten bij stond, toen de koksmaat zijn bed opmaakte.
Zodra het bedje gespreid was, kroop Japie er knorrend van welbehagen in, lei zijn kopje op het witte kussen, en

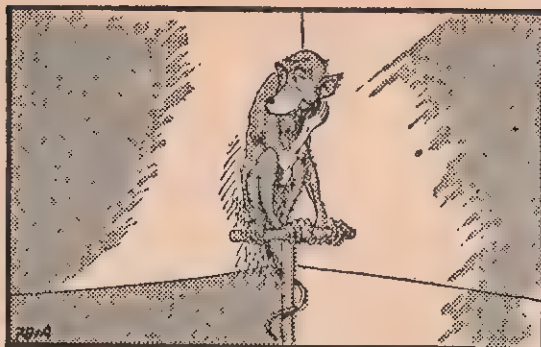
Bulletje en Bonestaak kwamen er niet over uitgepraat en -gelachen. Vanuit hun kooi keken ze telkens weer even naar de lollige knaap in zijn fijne ledikantje, en iedere keer schoten ze weer in een lach. Maar Japie sliep gauw in en de jongens volgden zijn voorbeeld.
Toen Bulletje en Bonestaak de volgende morgen aan boord van de „Hercules” ontwaakten, keken zij de hut rond met verbaasde gezichten. Zij konden zich niet zo gauw te binnenbrengen, waar ze waren en Bonestaak zei, terwijl hij zijn ogen uitwreef:

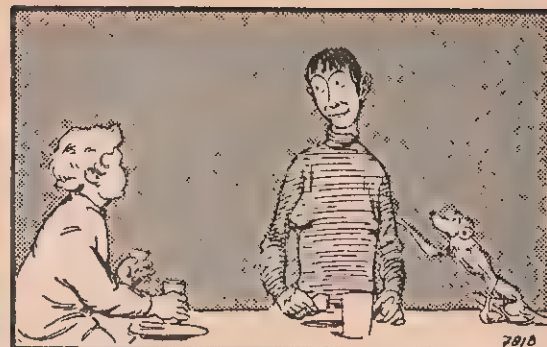
„Zeg Piet, waar rijen wij vandaag eens heen?”
Maar Piet gaf geen antwoord en dus zei Bulletje in zijn plaats: „Maar es aan Ned vragen!” Toen sprong er iets zwarts op Bulletjes borst en hij gaf een harde gil van schrik, waardoor Bonestaak klaar wakker werd.
Hij bukte zich over de rand van zijn kooi en zag Japie m'n apie, die verbaasd in Bulletjes wijdopen schreeuwmond zat te kijken, en hij zei goedig:
„Gil maar niet zo, Bulletje... 't Is Japie maar. Hij zal je niet opeten, denk ik!”

Bulletje schoot rechtop, en Japie rolde achterover, waardoor hij zich beledigd voelde, opsprong, Bulletje stevig aan zijn haar trok, en gauw maakte dat hij weg kwam... Bonestaak vond, dat de eerste nieuwe dag aan boord nog zo kwaad niet begon, maar Bulletje kon dat niet met hem eens zijn...! Toen Bulletje en Bonestaak aan tafel zaten, kwam Japie m'n apie, die stiltejes in zijn hoekje was blijven zitten, angstig voor Bulletjes wraak, zoetjesaan dicht-

terbij. De jongens wezen elkaar op de kleine, schuldbevaste zondaar, die door zijn nieuwsgierigheid en zijn snoeplust toch naar hen heengedreven werd. Ze waren benieuwd, of hij op tafel zou durven komen, spraken niet, en deden net of ze niet op Japie letten. Voorzichtig kwam de kleine aap dichterbij en dichterbij, loerde schuin naar Bulletje en sprong toen ineens bij Bonestaak op tafel. Knipogend bleef hij even zitten, verschrikt

over zijn eigen stoutmoedigheid. Maar toen hij zag, dat er niets gebeurde, werd hij dapperder en legde zachtjes zijn kleine, zwarte handje op Bonestaaks arm, terwijl hij hem smekend aankeek. Bulletje en Bonestaak glimlachten tegen elkaar, maar deden toch precies of ze nergens erg in hadden. Japie wilde een stukje van Bonestaaks beschuit hebben. En toen de jongen dat niet scheen te begrijpen, werd de

aap al vrijmoediger, en stak een aarzelend pootje naar het bordje uit. Maar tegelijkertijd hield hij Bonestaaks gezicht in de gaten, of die geen verraad in de zin had. Blijkbaar was hij nogal gerust op Bonestaaks goedmoedigheid, want ineens griste hij een stukje beschuit met jam weg en stak het haastig in zijn bekje, waar hij het in zijn wangzak wegborg.

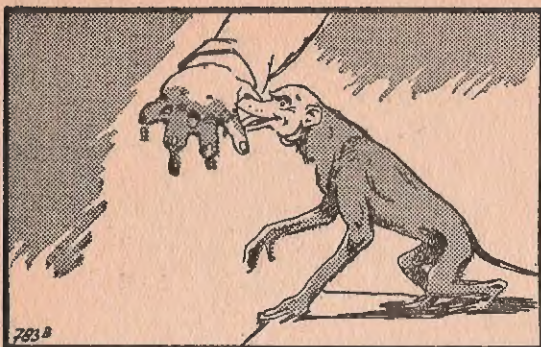
Toen keek hij de jongens beurtelings aan, met een zo komisch onschuldig gezichtje, alsof hij zeggen wilde:

„Jullie denken toch zeker niet, dat ik gestolen heb?” En toen de beide vrienden allebei in de lach schoten, grijnsde Japie tevreden, haalde het gestolen lekkers te voorschijn en begon er vergenoegd op te knabbelen, zachtjes knorrend van welbehagen. „Wat een lollije dief!” riep Bulletje lachend. „Daar zullen we nog genoeg mee lachen, Bonestaak!” „Dat denk ik ook”, zei Bonestaak. „Als jij er tenminste tegen kunt, dat ie wat van je wegneemt, maar daar ben ik

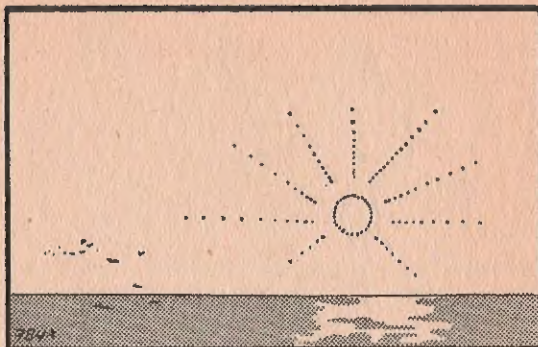

nog niet zo zeker van. Jij bent nu eenmaal zo'n kleine kribbebijter!” Bulletje keek min of meer vals, maar hij keurde zijn plaaggeest geen antwoord waardig en Bonestaak wachtte tevergeefs op een driftige uitval. Bulletje gaf er de voorkeur aan, te bewijzen, dat ie niet zo'n gierigaard was, als Bonestaak het voorstelde. Hij lokte Japie met zoete woordjes naar zich toe, en voerde hem stukjes beschuit en liet hem de jam van zijn vingers

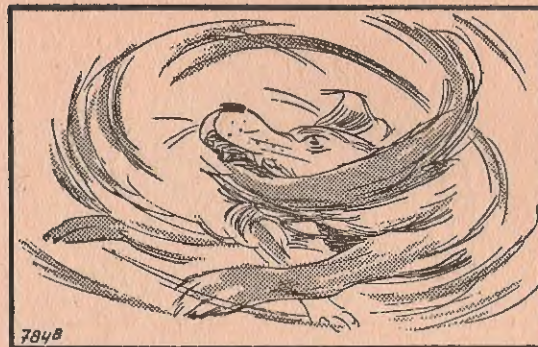
likken, wat Japie zo lekker vond, dat hij bij vergissing in Bulletjes vinger beet. Wel niet, zo dat het bloedde, maar toch hard genoeg om de kleine dikzak een kreet van schrik te ontlokken, die Bonestaak aanleiding gaf tot een gelukzalige glimlach.

Na het ontbijt wandelden Bulletje en Bonestaak de hut uit, en Japie sloop hen stiltes achterna. De jongens haalden diep adem en keken rond. Nergens was meer land te zien.

Ze waren weer midden op zee. Heerlijk! Hè, wat was die lucht lekker. Zo koel en zuiver en fris! De lucht op de prairie was ook fijn, maar de zilte zeelucht... die ging toch maar boven alles. Vooral op zo'n heldere zonnige morgen als het nu was!

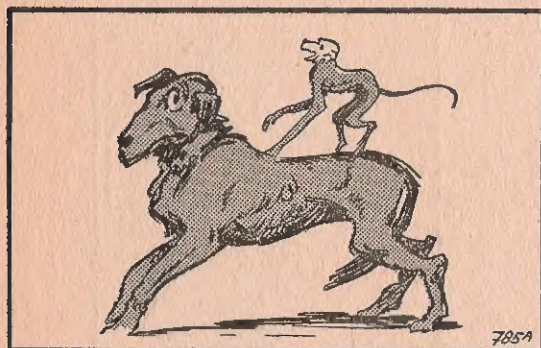
„Leve de zee!” riep Bonestaak, en maakte een malle sprong van louter plezier. En Bulletje zwaaide met zijn pet, en voegde er aan toe:

„Leve de Hercules!”

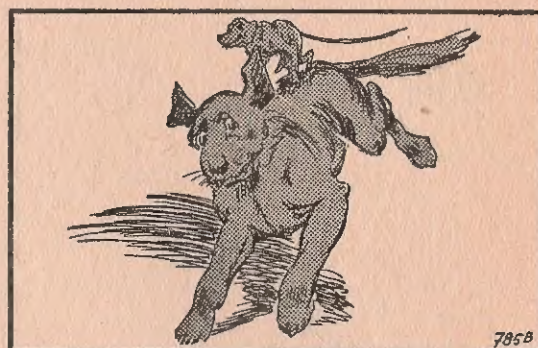
Op dat vrolijke geschreeuw kwam Nero achter de kombuis uitschieten. Hij sprong als een bezetene om de jongens heen, wipte zonderling met zijn achterlijf en hapte van pure baldadigheid in zijn eigen staart. Tot hij ineens verbaasd stilstond.

Ook de jongens keken even verwonderd, want met een vlugge sprong was Japie op Nero's rug gewipt en zat daar

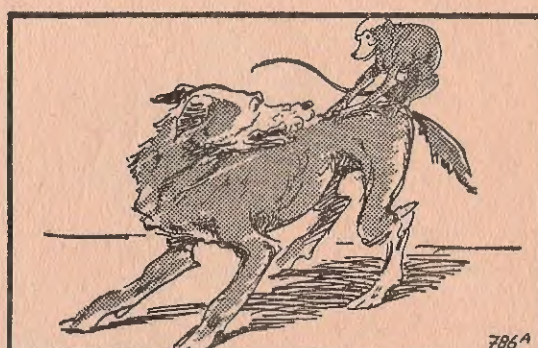
nu als een ruiter te paard, en hield zich deftig vast aan de hond zijn halsband. Hij scheen zelf nieuwsgierig te zijn, wat Nero wel zou doen, want met een schelms gezicht keek hij naar de twee vrienden op, die vol verwachting toekeken, wat er ging gebeuren. Nu, daar hoefden ze niet lang op te wachten, want de hond was spoedig van zijn verrassing bekomen.

Hij scheen de daad van Japie niet te kunnen goedkeuren. Zijn nekhaaren gingen rechtop staan en hij bromde onheil-

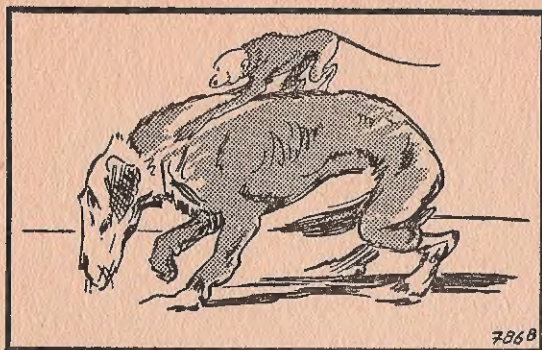
spellend. Het was ook een belediging voor een fatsoenlijke schepshond om zo maar als paard gebruikt te worden door een brutale aap! Hij maakte gauw een zijsprong, maar Japie had zich stevig vast en bleef waar hij was. Verwonderd stond Nero toen weer stil. Toen stoof hij weg, en Japie zat als een volleerde cowboy op zijn rug.

Juichend holden Bulletje en Bonestaak achter het span aan. Op de voorplecht stond Nero stil, en blafte in de lucht, om Japie schrik aan te jagen. Maar Japie was volstrekt

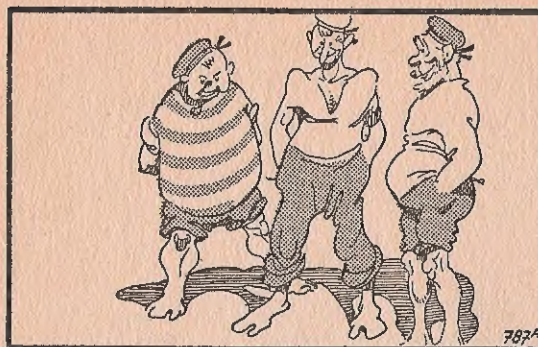
niet bang en zat rechtop te grinniken van plezier over de poets, die hij de grote lobbes gebakken had. Nero hapte af en toe naar de beentjes van Japie, maar die zat te ver naar voren: hij kon hem niet te pakken krijgen. En bij elke hap kreeg Nero met Japie's fijne pootje een vinnige mep op z'n snuit.

Verdrietig bleef Nero staan, kneep de staart tussen zijn benen, en dacht na over deze zonderlinge gebeurtenis, die volstrekt niet strookte met zijn gevoel van waardigheid.

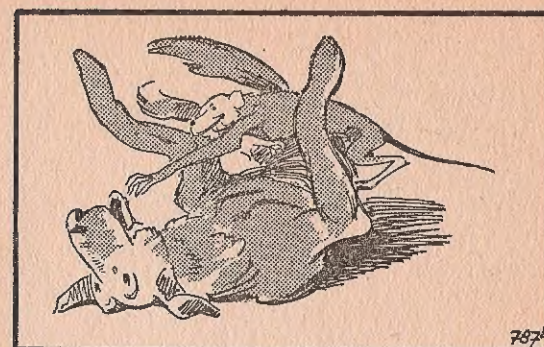

Maar Japie wilde liever rijden dan stilstaan en om Nero dat aan zijn verstand te brengen, trok hij hem eens gevoelig aan de oren. Nero, verontwaardigd en verschrikt, gaf een akelige schreeuw en stootte weer de reling langs naar het achterdek. Bulletje en Bonestaak, proestend van het lachen, er achter aan.

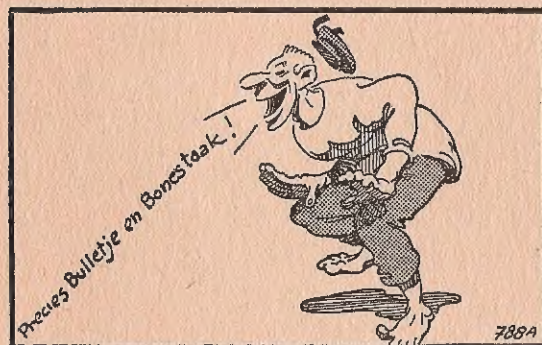
Op het achterdek stond Nero opnieuw stil, en begon met nieuwe pogingen om Japie te verdrijven. Maar hij was

deze keer niet gelukkiger dan de eerste maal. Japie zat als een bloedzuiger op zijn rug vastgekleefd, en al Nero's kromme sprongen en nijdig geblaf hielpen hem geen zier. Een paar matrozen waren er ook bij gekomen, en ouwe Hein zei: „'t Lijkt het circus Blanus wel! Kijk die kleine duivel van een aap es kranig te paard zitten!” Maar dan plotseling scheen Nero een helder ogenblik te krijgen. Met een vlugge beweging liet hij zich vallen en

rolde met zijn poten in de lucht. Dadelijk keerde hij zich weer naar de kant waar Japie wegsprong, en hapte naar hem. Maar hij hapte mis, en kreeg nog net een pats op zijn neus met het zwarte pootje. Dat was het laatste wat hij van Japie merkte: die klom een, twee, drie in het want, en keek van zijn veilige hoogte met een spottend gegriinnik op hem neer. Nero liet zijn tanden zien en gromde boosaardig. Japie

schudde met zijn schouders van plezier en blies honend zijn wangzakken op. De toeschouwers schudden van het lachen en Nero, beledigd, stapte statig weg om op een zacht plekje tussen de trossen op de plecht zijn vernedering te gaan vergeten. Een matroos sloeg zich op de knie van de pret, en zei: „Wat een comédie, 't leken Bulletje en Bonestaak wel!” Ontzet keken de vrienden rond. Maar alle aanwezigen knikten overtuigend, en zeiden: „Je hebt

waratje gelijk. Die stomme dieren deden net eender!” Bulletje en Bonestaak keken de spotters vol weerzin aan. Ze ontdekten plotseling dat de mensen diep kunnen zinken. Geen van beiden antwoordde dan ook maar een enkel woord. Misschien waren ze daar te trots voor, maar het kon ook wel zijn, dat ze niet goed wisten, wat ze zeggen moesten.

TOT ZIENS!

